

BELFAST'TA TEHLİKE

GERARD DE VILLIERS TAY

Orijinal adı: FURIE A BELFAST

**© Copyright: Libraire Plon/Tay Kitapçılık ve
Ticaret Limited Şirketi. 1985. Dr. Şevki Bey Sokak.
10/3 Türbe-Istanbul. Telefon: 528 43 84**

**Gerard de
VILLIERS**

SAS

**BELFAST'TA
TEHLİKE**

TAY YAYINLARI

Türkcesi:
Tankut GÖKÇE

Dizgi: Pano Grafik/Film: Gümüş Reprodüksiyon
Baskı: Gündoğdu Matbaacılık/Kapak Baskısı: Seçil Ofset

I. BOLUM

Parçalanmış yüzlerce ayakkabı Bedford Street'in yollarını ve kaldırımlarını kaplamıştı. Bili Lynch tekerleklerin altında ezilen ayakkabı yığınının üstünde yavaşladı.

Kırılmış vitrinin önünde belediye memurları cam kırıklarını topluyorlar, çocuklar birbirlerine ayakkabı atarak oynuyorlardı. Bomba dükkânın kapanmasından hemen sonra patlamıştı.

Büyük olasılıkla İRA'nın işiydi.

Bili Lynch birkaç pabuç daha ezerek arabayı hızlandırdı. Yoldan geçenler durmuyorlardı bile. Belfast'ta bir bombanın patlamasından daha normal ne olabilirdi? İRA'nın amacı ekonomik hayatı felce uğratmaktı ve yavaş yavaş amacına ulaşıyordu. Yıkılan binaların yerleri otopark oluyordu. Bill Lynch'in karısından ayrıldıktan sonra oturmaya başladığı Suffolk semti şimdiye kadar bombalardan hiç zarar görmemişti. Kızı Tulla bazen bir, iki gün geçirmeye onun yanına gelirdi. Annesinden uzun süre ayrı kalmaktan sıkılıyordu.

Bayan Lynch Queen's University'nin yakınında sessiz bir villada yaşıyordu.

Turuncu Cortina, otoyola varmak için Lisbum Road'a doğru hızla yol alıyordu.

Alnı kırışmış, gözlerini yola dikmiş olan Bill Lynch ıslık çalıyordu. Protestan bahişçinin ateşli karısıyla olan randevusunu iptal etmek zorunda kalışına canı sıkılıyordu. Ne

yazık ki iş, gönül maceralarından önde geliyordu.

*

**

Long Kesç Toplama Kampı'nın gözetleme kulelerindeki projektörler o bölgede otoyolu gündüz gibi aydınlatıyordu. Bill Lynch ışıktan kamaşan gözlerini kırıştırarak saatine baktı. Eğer Güney İrlanda başkenti Dublin'e üç saatte varırsa, başarı sayılırdı bu. Çünkü otoyol 50 mil sonra yerini dolambaçlı dar yollara bırakıyordu.

Bill Lynch eylemciler arasında son derece popülerdi. Yöneticisi olduğu ve kısaca UFNİ adıyla bilinen " United Fund for Northern Ireland" iki yıldır İRA'ya silah sağlıyordu. Yapılan yardım az da olsa, İRA'nın UFNİ yöneticisine aşırı derecede minnet duymasına yetiyordu. Tulla Lynch bundan büyük bir gurur duyuyordu. Genç kız eylemlere yürekten inanıyor ve Protestanları yeryüzünden, ya da hiç olmazsa Kuzey İrlanda'dan temizlemek için İRA'ya seve seve atom bombası bile verebilirdi.

Bill Lynch aslında İrlanda asıllıydı, ama ABD'de doğmuştu ve sadece "Şirket" için çalışmıştı. Önce Almanya, Polonya ve nihayet İrlanda.

Belfast'taki görevi basitti: İRA hakkında mümkün olduğu kadar çok bilgi toplamak. Kendisini mükemmel bir şekilde maskeleymişti. İngiliz polisi bile onun CIA hesabına çalıştığını bilmiyordu.

Baltimore'dan gönderilen bir "koli"yi almaya gelen İRA'lı bir eylemci, kolideki 2 Colt tabanca ve 25 otomatik tüfeği alınca o

kadar sevinmişti ki, bunu kutlamak için Bill Lynch'i Europa Oteli'nin karşısındaki eski bir kafeteryaya davet etmiş ve ona Güney İrlanda'daki gizli bir silah stoğundan bahsetmeye başlamıştı. Protestanları yok etmeye yetecek kadar çok diyordu. Yerin Dublin'in güneyinde ünlü bir viski depoları olduğunu söyleyince, Bill Lynch gidip görmeye karar vermişti. Eğer hikâye doğruysa Dublin'deki ABD Büyükelçiliği gizli olarak Kuzey İrlanda polisini olaydan haberdar edecekti.

Kaçakçıların İRA'nın ihtiyaçlarını sağlamaya kalkışmaları ilk değildi. Birkaç ay önce Claudia adlı bir yük gemisinde Libya'dan gelen 90 ton silah yakalanmıştı.

Bill Lynch otoyoldan çıkmak için yavaşladığında farların ışığında askerler belirdi. Yolu kesenler İngiliz askerleriydi. Bill kâğıtlarını gösterince yola devam etmesine izin verdiler. Birden silahının yanında olmadığını farkettti. Ama Kuzey İrlanda'da, kendini Long Kesche'de bulmak istemeyenler için tabancayla dolaşmak bir riskti. Haziran ayı olmasına rağmen hava soğuktu, ince ince yağan yağmur yolu kayganlaştırmıştı. Bill Lynch kendi durumunu düşündü. Hiçbir şey bulmasa bile, şafaktan önce Belfast'a dönemezdi.

*

**

Bill Lynch üç metrelik duvarı düşünceli bir şekilde inceledi. Uçsuz bucaksızmış gibi görünen deponun çevresini iki kere dolaştı. Şüpheli bir şey görünmüyordu. Depo güneydeki sanayi mahallesinde, iki yönlü geniş bir caddenin kenarındaydı. Bill Lynch Güney İrlanda'ya hiçbir güçlkle karşılaşmadan

varmış, Dublin'i baştanbaşa geçmişti. Şimdi bir ayyaşın hayalleri yüzünden boşu boşuna buraya geldiğini düşünüyordu. Sonradan pişman olmamak için sonuna kadar gitmeye karar verdi.

Bir telgraf direğinin yardımıyla duvarın tepesine çıktı ve karanlığın içinden etrafı görmeye çalıştı. Açık alanın ortasında bir sürü bina yükseliyordu. Solda alçak uzun bir bina, en sağda giriş kapısının karşısında büroya benzeyen binalar vardı. Hepsi boşmuş gibi görünüyordu.

Bill Lynch kendini içeri bırakarak otların üzerine düştü, karanlıkta çömelerek bekledi. Sonra doğruldu ve çimenliği takip ederek büroların önünde duran arabalara doğru yöneldi. Titriyordu. Burası Belfast'tan daha da soğuktu. Berbat bir iklim! Arabalardan birinin gölgesinde yeniden çömeldi. Ufak bir cep feneri çıkararak aceleyle üç arabanın plakalarını aydınlattı. Üçüncüsü Belfast plakalıydı. Arabanın etrafında bir kere döndü. Radyatör kafasının üstüne elini koydu: Sıcaktı.

Kalbi daha hızlı çarpmaya başladı. Bu boş depoya yapılan gece ziyareti ne anlama geliyordu? Karanlık binalara dikkatle baktı. Arabanın sürücüsü nerede olabilirdi?

Etrafı kollayarak yeniden doğruldu, avluyu koşarak geçti ve merkez binaya ulaştı. Cam kapı kilitliydi. Kulağını kapıya dayadı, hiçbir şey duyulmuyordu. Binanın duvarını izlemeye koyuldu. Karşısına ilk çıkan kapı asma kilitle üstten kilitlenmişti. Yüz metre daha gittikten sonra demir kapıya vardı. Kolu çevirdi. Kapı içeriye doğru kolaylıkla açıldığında az kalsın

dengesini kaybediyordu! Açık kapının önünde hareketsiz durdu. Güvenlik için yanan bir sürü ampulün sarımsak loşluğunda 50 metre ötedeki büyük silah sandıklarını farkettiler! Keskin bir koku burnunu ve boğazını yakıldı. Bill Lynch tereddüt etti. Kendini korumak için ellerinden başka bir şey yoktu. Ama merak duygusu çok kuvvetliydi. Demir kapıyı kapatarak sessizce ilerledi. Alkol kokusu beynine doğru çıkıyordu. Hangar çok sessizdi. Hangarın dibinde kendini başka bir kapının önünde buldu. Kapı yarı açıktı.

Bill Lynch yavaşça içeri girdi. Zayıf bir ışık çimento zemin üzerinde seyrek aralıklarla duran on metre yükseklikteki dev fiçılarla dolu büyük hangarı aydınlatıyordu. Durdu, ilerde çok daha aydınlık bir ışık farkettiler. Burada bürolara açılan bir koridor vardı ve bürolardan birindeyse ışık yanıyordu.

Bill Lynch önünde uzanan alana dikkatlice baktı. Sessizce geçmeliydi. Görünürde hiçbir engel yoktu. Işığın geldiği büronun kapısı yarı açıktı. Biraz daha ilerlerse, konuşulanları duyabilecekti. Heyecandan titreyerek on metre kadar ilerledi. Tam rahat bir nefes alacakken bir ayağı aniden boşlukta kaldı.

Dengesini kaybederek öne doğru düştü. Sol dizini sivri bir köşeye çarptığında bir acı duydu ve bağırmasına engel olamadı.

Bill Lynch karanlıkta hareketsiz duruyordu. Sol bacağı korkunç ağrıyor, şakakları zonkluyordu.

Büronun kapısı gürültüyle açıldı. Bir ses:

— Sean! diye seslendi.

Bill Lynch fiçilerin olduğu yerden bir gürültü duydu, biraz sonra kaba bir ses cevap

verdi.

— Evet! Buradayım.

— Sen mi bağırdın?

— Hayır, ama...

Adam alçak sesle küfretti, koridorun duvarını el yordamıyla yokladı ve etraf aydınlandı. Bill Lynch, Sean'i farkettili. Yakası kürklü bir ceket giymiş, kısa boylu şişman bir adamdı. Elinde Bren marka bir silah vardı. Kafasına gözlerine kadar inmiş siyah bir bere geçirmişti.scanned by darkmalt1

Işıkları yakan adam ise oldukça farklıydı: Şık bir takım giymişti. Sert kırmızı yüzü, koyu mavi gözleri vardı. Siyah saçlarını arkaya atmıştı. Bill Lynch'e hayretle gözlerini dikmiş, zehirli bir örümcekmiş gibi bakıyordu. Bill Lynch tek şansının dev fiçuların bulunduğu hangara kaçmak olduğunu düşündü. Son bir çabayla doğrulmaya çalıştı, fakat sol bacağı çok kötüydü. Topallayarak birkaç adım attıktan sonra yere yıkıldı. Sean koştu, silahın kabzasıyla ensesine vurdu. Kendinden geçen Bill Lynch sırtüstü yuvarlandı, hayal meyal sesler duydu ve tekmelenerek sürüklendiğini farkettili.

Gözlerini açtığında, küçük bir büroda sandalyede oturuyordu. Etrafında belli bir yaşın üstünde beş adam vardı.

Bill Lynch kendisine dikilmiş gözlerdeki kini görebiliyordu. Adamlardan biri üzerini arayarak bütün eşyalarını masaya koydu. Bir diğeri de kâğıtları inceliyordu. Bill Lynch takım elbiseli adamın "U F N İ" kartını gördüğü an duyduğu heyecanı gözlerinden okudu. Bu arada adamın sol elinin orta parmağının yok olduğunu da farkettili.

— Burada ne yapıyorsunuz? diye sordu kırmızı suratlı adam..

Bill Lynch ümitsizce akla yakın bir cevap arıyordu. Gözlerini kaldırdı, sert ve soğuk bir bakışla karşılaştı. Adam siyah otomatik tabancasını sakın bir şekilde kemerinden çıkardı namluyu Bill Lynch'in boynuna dayadı ve tekrarladı.

— Burada ne yapıyorsunuz?

Sonra Sean'e döndü.

— Yalnız mı, git bak bakalım. Çabuk. Her yeri ara.

Sean koşarak bürodan çıktı.

— Buraya nasıl geldin?

Panikten kafası duran Bill Lynch sesini çıkarmadı. Sonra:

— Ben de sizdenim, diyebildi. Kâğıtlarımı gördünüz. Belfast'ta...

— Kâğıtlarını gördük, diye sert bir şekilde sözünü kesti adamlardan biri. Bunlar burada ne aradığını açıklamıyor.

— Kimin için çalışıyorsun? diye sordu ilk adam.

— İngilizler için çalışmıyorum, diye mırıldandı Bill Lynch. Yemin ederim.

Sorgulamayı yöneten adam cevap vermedi. Galce bir şeyler söyledi ve arkadaşlarından ikisi yaklaştı. Bill Lynch'i kollarının altından tutarak sert bir şekilde kaldırdılar. Aynı anda kesik parmaklı adam eğildi ve namluyu Bill Lynch'in sol dizinin arkasına dayadı.

— Hayır! Lütfen!

— Nut him!* diye bağırdı kin dolu bir ses.

— Bu gece buraya gelmeni kim sana

(*) irlanda argosunda öldür.

söyledi? diye sordu kesik parmaklı.

— Hiç kimse! diye bağırdı Bill Lynch. Meryem Ana üzerine yemin ederim ki, hiç kimse.

Tabancanın patlaması küçük odanın duvarlarını titretti. Bill Lynch dizinin arkasına şiddetli bir yumruk yemiş gibi oldu ve biraz sonra bacağı tamamen hissizleşti. Pantolonunun üstüne yayılan geniş bir kan lekesi gördü. Kollarından tutanlar ansızın bıraktılar. Sağlam bacağının üstünde sendeledi ve yana yıkıldı. Korkuya kapılan Bill Lynch öleceğini düşündü.

Adamlardan biri yanına diz çöktü ve kanla ıslanmış pantolonunu bıçakla kesti.

Bill Lynch'in bacağı bir et yığınıydı. Yırtılmış derisinin arasından mermiyle parçalanmış olan diz kapağının beyazlığı görünüyordu.

— Yarasını bağlayın, diye emir verdi kesik parmaklı.

Bu, hem İRA'da, hem de protestan eylemciler arasında "küçük hainler"e verilen bir cezaydı. Belfast, gevezeliklerinden dolayı hafif topallayan insanlarla doluydu. Bill Lynch inliyordu.

— Çok kötüyüm, diye soludu. Bir şeyler yapın.

Bıçaklı adam cebinden büyük bir mendil çıkardı ve sol bacağı dizinin üstünden sıkıca bağladı, sonra sordu:

— Seni kim gönderdi? İngilizler mi, Protestanlar mı?

— Hiç kimse! diye inledi Bill Lynch, yemin ederim.

— Bizim burada olduğumuzu nasıl bildin?

Adamlardan biri yaklaştı ve yaralı bacağa tekme atmasıyla Bill Lynch korkunç bir çığlık attı.

— Konuş pis herif! diye gürledi.

Bill Lynch artık acı duymuyordu. Etrafını çevreleyen adamları ancak seçiyordu. Yapışkan ve ılık kan bacağından akıyor, öleceğini hissediyordu.

Kesik parmaklı adam üstüne eğildi.

— Yalnız mı geldin?

Evet anlamında kafasını salladı. Çünkü konuşmaya başlar başlamaz tükendiğini hissediyordu.

— Araban nerede?

— Dışarda, diye soludu.

— Burada olduğumuzu sana kim söyledi?

Bill Lynch tereddüt etti. Gerçeği söylese daha da kötü olacaktı.

— Bir kafeteryada toplantınızdan bahsedildiğini duydum.

— Nerede?

— Belfast'ta, Crow'da.

Derin bir sessizlik oldu.

— Kimin için çalışıyorsun?

— Hiç kimse için.

— Seni konuşturacağız, diye ısrar etti diğeri.

Kızını düşünüyordu. Böyle bir lekeyle geri döndüğünde ona ne diyeceğini kendi kendine sordu. İşkencecilerden biri onu dev fiçinin yanına vidalamış merdivenden çıkarmaya başladı. Diğer ikisi ise fiçinin kapağının üstünde durmuşlar onu çekiyorlardı. Adamlardan biri on tonluk viskinin akacağı kare kapağı kaldırmaya gitti. Kesik parmaklı adam Bill Lynch'in üstüne eğildi ve sesini yükselt-

meden konuştu:

— Son zamanlarda kuzeyde bir sürü arkadaşımız İngilizler tarafından yakalandı. Şüphesiz onları biri ihbar ediyor. Bu sen misin?

— Ben hiç kimseyi ihbar etmedim, diye inledi Bill Lynch. Yemin ederim.

Sesi içtendi, ama işkenceciyi inandırmışa benzemiyordu.

— Ya konuşursun ya da bunun içinde boğulursun.

Başıyla bir işaret verdi ve iki adam Bill Lynch'i kare deliğe doğru çekmeye başladılar. Bağırarak için biraz güç buldu. Adamlardan biri onu deliğin kenarına oturttu. Bill ümitsiz bir halde gerilemeye, dayanmaya çalışıyordu. Sırtına yediği sert bir tekmeyle deliğe yuvarlandı ve fiçinin içinde kayboldu. Alkol gözlerini, boğazını ve burnunu yakıyor, kokusu soluğunu kesiyordu. Daha şimdiden ciğerleri yanıyordu. Fakat hiçbir şey viskinin yarayı yakması kadar kötü olamazdı. Sanki ateşten bir sıvının içindeydi.

Kendini kaybetmeden önce kesik parmaklının sesini duydu.

— Kimin için çalışıyorsun?

On ton viskinin yüzeyinde hareket eden hiçbir şey yoktu. Bill Lynch'in vücudu çoktan dibe çökmüştü... Sean kafasını salladı.

— Onu çıkarmak kolay olmayacak. Fiçiyi boşaltmak lazım... Bu en azından iki gün alır.

— Eğer onu burada bırakırsak ne olur?

Sean sırtarak.

— Meyve şekerlemesi olur, albayım... Ama fiçiyi temizleyecekleri zaman... Bir ya da iki ay sonra...

— Temizlenmeden önce halledebilir misin?
Sean başını sallayarak.

— Kesinlikle.

Kesik parmaklı inmek üzere merdivene yöneldi.

— Çok güzel, dedi. Öyle yaparız ve gizlice gömeriz. Yer bol.

— Yo bu olmaz, diye araya girdi, yaşlı Sean. Bunu casusun ayakkabısında buldum.

Kesik parmaklı adama bir ayakkabı topuğu uzattı. İçinden yeşil bir plastik parçası görünüyordu. "Albay" eline aldı, inceledi ve topuğu iki parçaya ayırmayı başardı. Topuk açıldı ve içinden kartvizit büyüklüğünde naylon kaplı bir kart çıktı.

Adam ses çıkarmadan uzun bir süre inceledi. Hiç renk vermemişti. Sean dikkatlice baksa "albay"ın allak bullak olduğunu farkederdi. Gözbebekleri küçülmüş dudakları büzülmüştü.

— Nedir bu? diye sordu Sean.

"Albay" sakın bir şekilde kartı cebine yerleştirdi.

— Önemli bir şey değil, diye cevap verdi.

Aşağı inerek arkadaşlarının yanına geldi.

— Bu akşam burada olanları hiç kimse bilmemeli.

Diğerleri biraz şaşırarak söylediklerini onayladılar. Her zaman örnek olsun diye hainlerin ölümlerini olabildiğince reklam ederlerdi.

Kesik parmaklı adam onlara on ton viskinin dibinde yatan adamın bir CIA ajanı olduğunu söylemek istememişti. Ve CIA da öldürülen ajanlarının intikamını almakla ünlüydü.

II. BÖLÜM

Malko'nun gözleri villanın camlı kapısında parlıyordu. Anahtarlıktaki bütün anahtarları denedi, nihayet sonuncusu kilide girdi ve kapı açıldı. Büyük salona girdiğinde titredi. Banyo-yu aramak için valizini alıyordu ki, bir ayak sesi duyuldu. Elinde süt şişesiyle esmer bir kız oturma odasından çıktı. Malko'yu görünce şaşkınlıktan donakalarak olduğu yerde durdu. Şaşırın Malko kızı inceliyordu. Teni süt beyazıydı. Uzun siyah saçları omuzlarının altına uzanıyordu. Uzun boyluydu. Beyaz dantel sabahlığı dolgun diri vücudunu pek gizleyemiyordu. Çocuksu yüzüyle iri göğüsleri arasında bir tezat vardı.

Kızın yüz hatları sertleşti ve öfkeli bir sesle:

— Buraya girme iznini size kim verdi? Kimsiniz? diye sordu.

Çok sinirlenmişti.

Malko anahtarları kızın burnunun dibine kadar soktu ve gülümseyerek saygıyla eğildi.

— Bu anahtarlarla girdim. Ben, Prens Malko Linge. "United Fund for Northern Ireland" Bill Lynch bulunana kadar beni onun yerine gönderdi. Bu anahtarları onun bürosuna uğradığımda aldım. Villada kimsenin oturmadığını söylemişlerdi. Burada ne yapıyorsunuz? Bay Lynch'in hizmetinde miydiniz?

Genç kız sabahlığına sıkıca sarıldı ve hafifçe geriledi. Bakışlarından panik içinde olduğu anlaşılıyordu. Yüz hatları gerilmişti. Alçak bir sesle.

— Ben Bill Lynch'in kızuyım. Ben... Ben geleceğinizi bilmiyordum. Burada oturmuyorum. Bazı eşyalarımı almak için gelmiştim sadece.

Malko sıkılma sırasının kendine geldiğini hissetti.

— Üzgünüm, dedi. Umarım babanızı bulurlar.

Tulla Lynch'in gözleri parıldıadı.

— Onu hiçbir zaman bulamayacaklar! diye atıldı. Onu protestanlar öldürdü.

Malko kızın kinden sertleşen yüz hatlarını inceledi. Yirmi yaşında yoktu. Birden, bu küçük kır evinde, kin dolu bu kızın karşısında kendini fazla hissetti.

Valizini bırakarak oturma odasına giren kızı izledi. Yanyana bir kanepeye oturdular. Kız nihayet elindeki süt şişesini bıraktı.

— Belki henüz umut vardır, dedi. Belki de fide istemek için kaçırmışlardır.

— İntikamını almaktan başka yapacak hiçbir şey yok, diye kesti genç kız.

— Polis... diye başladı Malko.

Kız sinirlenerek.

— Polis! Onlar protestan. Hiçbir şey yapmayacaklar. Siz İrlanda'yı tanımıyorsunuz...

Malko söyleyecek bir şey bulamadı. Belfast'a geldiğinden beri gördükleri hiç de içaçıcı değildi.

— Babanızın ortadan kaybolması hakkında ne biliyorsunuz? diye sordu Malko.

Tulla Lynch içini çekti.

— Hiçbir şey. Bir akşam evden çıktı. On gün oluyor ve bir daha geri dönmedi. Gündüz bana telefon etmişti. Anormal hiçbir şey

yoktu. Bir kadınla gitmiş olsa bana söylerdi. Üç gün sonra Protestanların oturduğu semtte Shankill Road'a yakın dar bir sokakta arabasını buldular. 200 mil kadar yol katetmiş. Bu bilinebiliyor, çünkü kaybolduğu gün kilometre saatini sıfırlatmıştı. Ne bir telefon, ne de bir mektup var. Ve polis hiçbir ize rastlamadığını söyledi.

Tulla Lynch sustu, gizlemediği bir düşmanlıkla, gözlerini Malko'ya dikti.

— Burada yaşayacaksınız o halde?

— Sanıyorum bu ev Fund'a ait. Fakat sizin burada yaşadığınızı bilmiyordum. Sizi rahatsız etmek istemiyorum. Ben otelde kalacağım.

— Hayır, hayır, diye itiraz etti Tulla. Kalınız. Ben annemle oturuyorum. Buraya geldim, çünkü bu evi seviyorum.

Gözlerinde yaşlar vardı. Sesi titriyordu. Malko ona acıdı. Tulla Lynch dokunsalar ağlayacak gibi görünüyordu. Tulla gözyaşlarını sildi ve zoraki bir gülümsemeyle ayağa kalktı.

— Sizi babamın odasına yerleştireceğim. Fazla yer yok, çünkü eşyaları hâlâ burada. Ben yarın annemin evine döneceğim.

Malko valizini almaya gitti. Bu beklenmedik durum karşısında şaşırılmıştı. Her türlü olayla karşılaşmaya hazırды, ama 19 yaşında muhtemelen yetim bir kızla aynı çatı altında kalmayı hiç düşünmemişti.

Tulla onu oturma odasından daha da kötü olan yatak odasına soktu. Odada, üstünde mavi bir örtü olan büyük bir yatak vardı.

— Giyinip size bir çay yapayım, dedi Tulla. Yorgun olmalısınız...

— Rahatsız olmayın, şehirde bir bardak bir

şey içebiliriz.

Genç kız melankolik bir gülüşle başını salladı.

— Güzel olan her yer bombalandı. Birkaç bar dışında oturabilecek yer yok, zaten insanlar geceleri çıkmayı sevmiyorlar.

Yatak odasının kapısını açtığı an, Malko tuvalet masasının üstünde duran süt şişelerini farkedecek zamanı buldu. Belfast'ta süt ender bulunan bir şeydi. Tulla güzel vücudunu korumak için süt banyosu yapmıyordu herhalde!

*

**

Tulla odasının kapısını kapadı, Malko elbiselerini asarken düşünmeye başladı. Büyük bir olasılıkla ölmüş olan bu adamın yerini almak onda garip bir duygu uyandırıyor. Kendini kaplan avı için tuzak olarak bir ağacın dibine bağlanmış keçi gibi hissediyordu... Tulla'yı nasıl bir kurnazlıkla burada tutabileceğini düşünüyordu. Öncelikle kızın çok şey bildiğini sanıyordu. Ayrıca da çok çekici ve hırçındı.

CIA'nın bölge irtibat şefiyle görüşmek için acele ediyordu. Adı Conor Green'di. Resmi görevi Belfast'taki Amerikan Konsoloslugu'nda yardımcı konsolosluktu. Hiçbir işe karışmayacaktı. Soyundu, duşunu aldı. Yorulmuştu, elektriği kapamak için kolunu uzattı. O anda duvar üstüne geliyor sandı ve villayı sarsan şiddetli bir patlama sesi kulaklarında çınladı.

Hemen fırladı, kapıyı açtı, koridora yöneldi ve birden durdu: Tulla Lynch'in odasından beyaz bir duman geliyordu.

III. BÖLÜM

Çıplak olan Malko derin bir nefes alarak odaya daldı. Nitrik kokusu genzini yaktı ve öksürük krizi tuttu. Yerden yükselen alevleri gördü ve oraya doğru atıldı. Yere uzanmış vücudu farketti: Tulla'nın süveteri yanmaya başlamıştı. Malko süveteri çıkararak hareket-siz yatan kızı dışarı çekti.

Koridorda yanan fitiller üzerinde yürümek zorunda kaldı. Kızın üstünde blucinden başka bir şey yoktu. Muhteşem göğüsleri, yüzü, kolları ve elleri kara lekeler ve yanık izleriyle kaplıydı. Fakat ciddi şekilde yaralanmış gibi görünmüyordu. Malko banyoya koştu, bir havlu aldı ve Tulla'nın yüzünü sonra göğüslerini temizlemeye başladı. Islak bez diri göğüslere değdikçe kız titriyordu. Donuk gözlerini açtı ve kapadı. Titriyordu, arkası gelmeyen birkaç söz söyledi. Malko kızı tokatladı. Bakışları anlamsızdı, biraz sonra kendine geldi. Malko'nun çıplak vücudunu görünce gözbebekleri büyüdü, kendi çıplak göğüslerine baktı ve bir çığlık attı. Yanık içindeydi. Elleriyle Malko'yu iterek doğrulmayı başardı.

— Namussuz! diye bağırdı. İğrenç domuz. Defol!

Havluyu yakaladı ve göğüslerini örttü. Bozulan Malko kızı süzdü.

— Eğer o "domuz" olmasa canlı canlı yanacaktız. Saçlarınıza bakın!

Tulla saçlarının yanmış uçlarını tuttu

ve parmaklarını arasından geçirdi. Malko odaya giderek yanmış süveterin parçalarını topladı ve Tulla'nın ayaklarının dibine attı. Kız kömür haline gelmiş süvetera baktı ve hıçkırarak ağlamaya başladı.

— Oh, ne olur affedin beni! Sanmıştım ki...

— Önemli değil...

Yaklaşan bir siren sesi Tulla'yı yerinden sıçrattı. Duvara yaslandı, göğüslerini havluyla gizleyerek korkudan büyümüş gözleriyle Malko'ya baktı.

— Polis! Yalvarırım, onlara birisinin eve bomba attığını ve onu kaçarken gördüğünüzü söyleyin.

Evin önünde siren sesi kesildi ve aynı anda kapı hızlı hızlı yumruklandı. Malko üstüne bir pantolon geçirdi ve kapıyı açmaya gitti.

— Ne olur, onu gördüğünüzü söyleyin!

*

**

Kapıda on iki asker duruyordu. Yüz hatları gerilmişti. Kurşun geçirmez yeleklerinin içinde boyunları kaybolmuş gibiydi. Hepsi de çok gençti. Ayrıca, iki de sivil polis vardı. Malko ve Tulla'ya önce kimliklerini sordular. Malko kim olduğunu ve burada bulunma sebebini açıklamak zorunda kaldı. Polisler sözünü kesmeden dinlediler. Askerler ise bahçeyi aradılar.

Tulla, sırtına beyaz bir yün kazak geçirmişti. Yüzü bembeyazdı, gözleri kıpkırmızı olmuştu. İki sivilin sorularına cevap verirken divanın bir köşesinde titriyordu. Adamlardan biri şüpheli bakışlarla gri gözlerini Malko'ya çevirdi.

— Bir şey gördünüz mü, bayım? Neler oldu?

— Uyumuyordum. Yan odada kırılan bir cam sesi duydum, hemen pencereme koştum ve patlamadan birkaç saniye önce kaçan bir gölge gördüm. Bütün söyleyebileceklerim bu kadar. Anlamıyorum.

Polislerden biri boğazını kaşdı.

— Teşekkür ederim, bayım.

Öteki polis kalktı ve Tulla'nın odasına bakmaya gitti ve geri döndüğünde:

— İçerde fazla kuvvetli olmayan bir bomba patlamış. Bundan başka söylenecek bir şey yok.

Birinci polis Malko'nun pasaportuyla oynuyordu. Hipnotize etmek ister gibi gözlerini ondan ayırmıyordu. Sonunda kıza döndü:

— Size zarar vermek isteyecek birini tanıyor musunuz?

Tulla meydan okuyan bir havayla gülümse-di.

— Evet, bu şehrin bütün pis Protestanları.

Tulla, iki polisin bütün diğer meslektaşları gibi protestan olduğunu çok iyi biliyordu. Malko adamın çenesinin kasıldığını gördü. Bu küçük odada rahat edemeyen askerler ortalıkta geziniyorlardı.

Polis içini çekerek Malko'nun pasaportunu bıraktı ve soğuk bir sesle Tulla'ya sordu.

— Muayene için hastaneye gitmek ister misiniz?

Genç kız başını salladı.

— Hayır. Teşekkür ederim.

— Çok iyi. Yarın merkeze gelirsiniz. Tanıklık etmeniz gerekiyor.

Polisler ayağa kalktı. Askerler de rahatla-

arak odadan çıkmaya başladılar.

Tulla arkalarından baktı ve yavaşça kapıyı kapadı. Malko hareket eden arabaların sesini duydu. Tulla içeri girdi ve Malko'nun kollarına atılarak ona sarıldı. Kızın dik göğüsleri, Malko'nun çıplak göğsünde eziliyordu. Çok tatlı, heyecanlandırıcı bir sıcaklık hissetti.

Kız onun neler hissettiğini anlamış gibi geri çekildi. Uzun saçları hâlâ yanık kokuyordu.

— Teşekkürler!

Malko bakışlarını yakalamak için gözlerini kızın üzerinden ayırmadı.

— Tulla, diye sordu. Bana gerçeği söyle!

Tereddüt etti. Bakışlarını kaçırdı.

— Bilmiyorum. Uyuyordum. Çok korktum.

Malko başını salladı. Cebinden kalın ve beyazımtırak bir cam parçası çıkararak kıza gösterdi. Tulla kızardı ve başını çevirdi. Bir dakika kadar sessiz durdu. Yutkundu ve gülümseyerek:

— Süt şişesine patlayıcı yerleştireyordum. Yerden alındığı anda patlamak üzere bir protestanın kapısına koyacaktım, dedi. Sülfürik asit ve fenol ile pikrik asit hazırlıyordum. Karışımı temas etmesi için metal üzerine bırakmıştım. Patlama oldu.

Duyanda onu rostoyu yaktığı için üzülen bir ev kadını sanırdı!

— Birçok arkadaşımız bu şekilde öldü, diye devam etti Tulla.

Malko kıza acıyarak baktı:

— Eğer ben burada olmasaydım, canlı canlı yanabilirdiniz.

Kız anlamlı anlamlı gülümsedi.

— Biliyorum. Polislerle bayağı iyiydiniz. Siz olmasaydınız beni Long Kesch'e götürürlerdi.

— İRA'dansınız. Değil mi?

— Eylemci İRA, diye düzeltti Tulla. Eyleme inanmayan gruptan bir süre önce ayrıldık... İngilizleri İrlanda'dan kovmak ve sosyalist bir Cumhuriyet kurmak istiyoruz.

İnandığı düşüncelerini anlatırken sesi gurur doluydu. Kusursuz yüzü Jeanne d'Arc ile Raquel Welch karışımıydı.

— Kaç yaşındasınız, Tulla? diye sordu Malko.

— On dokuz.

— Ne kadar zamandır politika ile uğraşıyorsunuz?

— Üç yıldır. Geç başladım.

Çok ciddi konuşuyordu. Malko'nun farke dilir hayreti karşısında açıkladı:

— Arkadaşlarımdan biri şu anda Armagh kadınlar hapisanesinde altı yıllık cezasını çekiyor. On altı yaşında bir bankaya saldırırken yakalanmıştı. Annem uzun bir zaman politika ile ilgilenmemi engelledi. Ama Queen's University'deki bütün arkadaşlarım politikaya karıştıkları için sonunda beni de bıraktı.

— Eylemlerinizin babanızın ortadan kaybolması ile ilgisi olduğunu düşünüyor musunuz? diye sordu Malko.

Tulla kafasını salladı.

— Hayır. Bomba yapmayı ilk defa deniyorum. Ama babamın intikamını almak istiyorum.

— Onu Protestanların öldürdüğüne nasıl emin olabiliyorsunuz?

— Eminim, diye inatla cevap verdi.

Uçları yanmış olan saçlarını arkaya attı.

— Bir duş alıp pansuman yapacağım, dedi.

Malko kızın sağa, sola çalkalanan kalçalarını seyretti. Tulla eğer savaştığı gibi seviyorsa, hiç de fena değildi. Garip bir kız diye düşündü Malko.

Ama, İrlanda'da bu kızı doğru yola döndürmek için değil, Bill Lynch'in ortadan kaybolmasının esrarını çözmek için bulunuyordu.

*

**

Malko uzakta bir telefon kulübesi gördü ve Tulla'ya döndü.

— Telefon etmek istiyorum, dedi.

Genç kız bunun üzerine güldü.

— İmkânsız, baksanıza!

Malko yavaşladı. Folls Road'la Albert Street'in köşesindeki küçük kırmızı kulübenin ne camı, ne kapısı, ne de telefonu vardı.

— Aşağı yukarı bütün hepsi tahrip edilmiştir, diye belirtti Tulla. Protestanlar bizimkileri yaktılar, biz de onlarınkileri havaya uçurduk. Europa Oteli'ne gitmemiz lazım. Otelin salonunda telefon kabinleri var.

Malko katolik semtinin belkemiği olan Falls Road'dan aşağıya inerken arabayı hızlandırdı!

Öyle görünüyordu ki, İRA bombalayacağı yerleri endişelendirici bir rahatlıkla seçiyordu. Sadece bir duvarı kalmış olan Odeon Sineması'nın önünden geçerek Great Victoria Street'e döndüler. On iki katlı modern bir binanın önüne geldiler.

— İşte Europa, dedi Tulla. Dört kere bombalandı, ama hâlâ ayakta duruyor.

UFNI bürosu biraz daha ilerde, sağda dikenli tellerle çevrilmiş eski bir binaydı. Malko devam etti. Tulla'yı üniversiteye bırakacağına söz vermişti. Beş yüz metre ötesi sanki başka bir dünyaydı. Malko etrafı çimlerle çevrili kırmızı tuğlalı bir evin karşısında durdu. Üniversite binasıydı bu. Genç kız Cortina'dan atladı. Ayağında çok kısa bir etek vardı. Yün kazağının altından göğüsleri görünüyordu. Çizgili ceketi ve deri okul çantasıyla çok ağır bir havası vardı. Malko'nun hayran bakışları altında zoraki bir gülümsemeyle:

— Görüşürüz, dedi.

Malko onun hayatından çıkmasını istemiyordu.

— Akşam yemeğini beraber yiyelim mi? diye teklif etti.

Kız tereddüt etti.

— Bütün iyi restoranlar bombalandı...

— Ama yine de insanlar yemek yiyorlar, diye ısrar etti Malko.

Tulla birden kararını verdi.

— Oldu. Sizi saat 8'e doğru Europa'nın barında bekleyeceğim, dedi ve hızlı adımlarla uzaklaştı.

Otelin park yeri yüksek demir parmaklıklarla çevriliydi. Güvenlik görevlisinin önünden geçmeden kimse içeri giremezdi. Europa'nın karşısındaki küçük sokaktaki daha yeni bombalanan aile pansiyonunun yıkıntıları insanı önlem almaya zorluyordu. Malko arabasını park etti ve döner kapıdan içeri girdi. Salonun sağında telefon kabinlerini gördü.

Viyana'da kendisine verilen numarayı çevirdi ve beklemeye başladı.

Bir kadın sesi:

— Burası Amerika Birleşik Devletleri Konsolosluğu, kiminle görüşmek istiyorsunuz? dedi.

— Bay Conor Green'le, dedi Malko.

— Kimin adına?

— Özel bir şey.

Ona ihtiyatlı olmasını ve United Fund'un telefonunun kullanmamasını sıkıca tenbihlemişlerdi.

*

**

— Neredesiniz?

— Europa Oteli'nde, dedi Malko. Gelmek mi istiyorsunuz?

Conor Green tuhaf bir şekilde cevap verdi.

— Soru yok! Birbirimizi tanıdığımızı kimse bilmemeli. Hiç kimse. İsim vermeden konuşun. Dinleyin, Belfast'ı biliyor musunuz?

— Elimde şehrin planı var.

— Tamam! Great Victoria Street'i Donegall Road'a kadar izleyin. Sağa dönün. Otoyola kadar devam edin. Long Kesch Kampı'nın karşısında park yeri var. Yarım saat içinde orada olacağım.'

— Tamam! diye onayladı Malko.

Ahizeyi yerine astı. Düşünceliydi. Conor Green ne bir budalaya, ne de bir heyecanlıya benziyordu. Bununla birlikte alınması gerektiğini söylediği önlemler NATO üyesi bir ülkede alınacak cinsten değildi. Ancak Moskova'da böyle önlemler alınırdı.

Malko yirmi dakika sonra toplama kampının nöbetçi kulübesini gördü. Conor Green'in söylediği yeri kolayca buldu. İçinde bir adamın bulunduğu siyah Austin onu bekliyordu.

Adam kapıyı açtı ve Cortina'ya koştu.

— Prens Malko?

— Benim, diye cevap verdi Malko.

Conor Green, Malko'nun yanına oturdu.

— Tamam! Gidelim. Bir mil kadar sonra ilk rampadan çıkın.

Malko hareket etti. Conor Green'in gözlerinden zekâ fışkırıyor gibiydi. Giyimine özen göstermemişti. Bir Winston yaktı ve koltuğa iyice gömüldü.

— İRA'nın telefon dinleme hastalığı var, diye açıkladı. Kötü sürprizlerle karşılaştık.

— Ben de bir sürprizle karşılaştım, diye anlattı Malko.

Tulla ve süt şişelerinin hikâyesini anlattı... Conor Green kafasını salladı.

— Şansınız varmış! Evi havaya uçurabilirdi. Bu genç eylemcilerin hepsi böyle. Bomba koyanların bazıları 15 yaşında... Altı yaşındaki çocuklar bile İngilizleri taşıyorlar. 10 yaşında da ateş edenlere yardım ediyorlar... Dikkat buradan çıkın.

Sinirle kısa çoraplarını çekti. Belinde küçük bir 38'lik Python vardı. Şimdi dar bir kır yolu üzerindeydiler.

— Yanmış bir benzin istasyonu göreceksiniz. Binanın arkasında durun. Orada rahatsız edilmeyiz...

Yarım mil kadar uzakta Malko yanmış binayı farkettiler. Yıkılmış bir duvarın arkasında durdu. Biraz alaylı bir şekilde Conor Green'e:

— Yeterince önlem almadık mı? dedi.

Amerikalı şakasından pek hoşlanmış görünmedi.

— Sevgili dostum, üç gün daha Belfast'ta kalın, o zaman daha iyi anlarsınız. Eğer

hayatta kalmak istiyorsanız, aynada bile kendinizle konuşmaya cesaret edemezsiniz.

*

**

— Evet? diye sordu Malko. Ne yapmam isteniyor?

Conor Green sigarasından bir nefes çekti ve paketi uzattı.

— Her şeyden önce çok dikkatli olun. İşte yassı tabancanız. Mümkün olduğu kadar yanınızda taşımayın. Eğer tabancayla yakalanırsanız sizi Long Kesen'ten çıkarmam çok zor olur. Ayrıca İRA eylemcileri ya da Protestanlar CIA adına çalıştığınızı öğrenirlerse sizi öldürürler. Sizin gibileri öldürmek için özel yöntemleri vardır... Ben de tehlikedeyim. Haftada en az bir düzine tehdit mektubu alıyorum.

— Dikkatli olacağım, diye söz verdi Malko. Bana şimdi Bill Lynch'ten bahsedin.

— Bill "Şirket" için çalışıyordu. Arasıra, Londra, ya da European Command'da karşılaşıyorduk. Aşırı derecede ihtiyatlıydı.

— Görevi neydi?

— Gerektiğinde yardım ederek İRA hakkında bilgi toplamak.

— Onlara yardım ederek mi?

Conor Green, Malko'nun şaşkınlığı karşısında gülümsedi.

— Bundan üç yıl önce FBI, Baltimore'da İrlandalı Amerikalılar tarafından beslenen bir silah sevkiyatını ortaya çıkardı. Olay Avrupa'ya uzandığı için işi CIA'ye bıraktı. CIA'da bu sevkiyatı engelleyeceği yerde, işin içine girdi. Bu amaçla da Bill Lynch, United Fund for Northern Ireland'ın başına getirildi.

— İRA'yı CIA mı silahlandırıyor demek istiyorsunuz?

— Biz kaçakçılığı artırmıyoruz. UFNI bu işin çok küçük bir parçası, dedi Conor Green.

— Umarım sizi katoliklere yardıma iten şey, çocukluğunuzdan kalma inancınız değildir.

Conor Green isteksizce güldü.

— Gerçekte ne yapmak istediklerini öğrenmeye çalışıyoruz. Şu ana kadar bunu başardık. Bill Lynch eylemciler arasında çok tutuluyordu...

— Öldüğüne inanıyor musunuz?

Amerikalı omuzlarını silkti.

— Son derece korkuyorum. Bir sürü insan öldürmüş olabilir. Eğer katoliklere silah verdiği öğrenildiyse, protestanlar ya da İngiliz ajanları öldürmüş olabilir. Tahmin edildiğinden çok daha titiz davranıyorlar. İRA eylemcilerine gelince, "Şirket" için çalıştığını öğrendilerse, onu öldürmüş olabilirler...

Malko karşısında uzanan yağmurdan ıslanmış yeşil alana bakıyordu.

— Benden ne bekliyorsunuz?

— Bill Lynch'e ne olduğunu öğrenmenizi ve Eylemci İRA'da neler olduğunu anlamanızı... Bill Lynch'in yerini almakla bir şeyler öğrenmeniz güçleşiyor. Herkese dikkat edin. Çünkü millet vaktini birbirini ispiyonlamakla geçiriyor. Gidelim.

Malko arabayı çalıştırdı. Küçük yolda giderlerken düşünceliydi.

— "Şirket'ten olduğunuzu kim biliyor?

— İngilizler, ama silahlar hakkında bir şey bilmiyorlar. Bilseler deliye dönerlerdi. Unutmayın ki, İRA 300'e yakın İngiliz askeri

öldürdü. Bu silahların bazılarını da Bill Lynch vermişti...

— Hepsi bu kadar mı?

Conor omuzlarını silkti.

— Düşünüyorum.

— Eğer Bill Lynch konuşmadıysa, diye ekledi Malko.

— Doğru, dedi Amerikalı.

Austin'in yanına vardılar. Conor Green Malko'dan ayrılacağı anda cebinden bir kâğıt parçası çıkardı.

— Kuzey İrlanda'daki İngiliz Güvenlik Sorumlusu'nun adı. Eğer bir şey olursa, onunla görüşmeye çalışın ve beni aramasını söyleyin. Beni tanır. Sanırım sizi kurtarabilirim. Tabii çok kötü bir şey yapmamışsanız. Gelecek randevumuz 3 gün sonra aynı saatte, aynı yerde olacak. Eğer gelmezseniz bu her üç günde bir için geçerlidir.

Yağmur yağmaya başladı. Haziran ayında olduklarını söylemek için bin şahit lazımdı. Hava kasım ayını andırıyordu.

IV. BÖLÜM

— Namussuzlar! diye homurdandı Tulla.

Malko, Tulla'ya polislerin Bill Lynch'in belki de bir aşk cinayetine kurban gittiğini söylediklerini anlatmıştı.

— Polisler bunun bir kadın hikâyesi olmadığını çok iyi biliyorlar, dedi genç kız. Fakat buna inanmayı tercih ediyorlar.

Gürültülü ve konforsuz bir yer olan kafeteryadan çıkıp otelin birinci katındaki bara gittiler. Burası bu harap şehirde çok lükse kaçan bir güzellikteydi. Malko bütün gününü United Fond for Northern'in küçük bürosuyla, idari makamlar arasında geçirmiş, Bill Lynch'in yerine geçtiğini resmi olarak bildirmek için uğraşmıştı.

Malko gözlerini kaldırdı ve beyninden vurulmuşa döndü. Olağanüstü bir yaratık masalarının yanında durmuş kendisine gülümsüyordu. İnce uzun harika bir vücudu vardı. Kızıl saçlarını tepesinde topuz yapmıştı. Biraz koyuya kaçan mavi gözleri, enerji dolu kare biçiminde bir yüzü vardı. Üstündeki ceketle pantolona rağmen iyi bir aileden geldiği belliydi. Malko da gülümsedi, ayağa kalkmak istedi. Fakat kız ona bakmıyordu artık.

— Maureen!

Tulla kalktı, bu kızıl saçlı yabancıya sarıldı ve Malko'ya dönerek:

— Prens Malko. Babamın yerini almak üzere dün geldi. Bizde kalıyor.

Maureen'in güzelliğiyle büyülenen Malko:

— Oturun, lütfen. Ne içersiniz? dedi.

— Bir İrish Mist.

Bu şiirsel adın altındaki içki, sulandırılmış koyu viskiydi.

Maureen çürümüş bir döşemeden çıkan hamam böceğine bakar gibi inceliyordu Malko'yu.

— Niçin Tulla'da kalıyorsunuz? diye soğuk bir sesle sordu.

— Kaldığım villa United Fund for Northern Ireland'a ait, diye açıkladı Malko. Arkadaşınızın arada sırada eve geldiğini bilmiyordum.

Maureen içkisini bir dikişte içti.

— İrlanda'ya ilk gelişiniz mi?

Malko gülümsedi.

— Evet. Belfast şaşırtıcı bir şehir.

Maureen alaylı alaylı güldü:

— Şaşırtıcı mı? Acınacak halde! Belfast'ta bir belediye memurunun ne kadar kazandığını biliyor musunuz? Haftada 22 İngiliz Lirası. Açlıktan ölmemeye yetecek kadar.

— Protestanlar sizi sömürüyorlar mı? diye sordu Malko.

Maureen o güzel omuzlarını silkti.

— Burada evet. Ama Dublin'de katolikler Protestanları sömürüyor. İrlandalılar göç etmeye zorlanıyor. Ne işleri var, ne de umutları.

Maureen o kadar yüksek sesle konuşuyordu ki, bardakiler dönüp baktılar. Malko kızın heyecanı karşısında gülümsedi.

— O halde çözüm nedir?

— Protestanlarla katoliklerin sömürülme yeceği sosyalist bir devlet, diye kesin bir tonla cevap verdi kız. Ama bunun için ilk önce İngilizlerin buradan gitmesi lazım.

Birden sustu. Çok şey söylediğini farketmişti. Biraz sonra alaylı bir şekilde ekledi:

— Bunların hiçbiri sizi ilgilendirmez. Nasıl olsa siz sıkılınca İrlanda'dan gideceksiniz.

Kadehindeki son yudumu da içerek kalktı. Tulla'yı öptü ve Malko'yu da başıyla selamlayarak:

— Çalışmaya gitmem gerekiyor, dedi.

Barı salondan ayıran tahta bölmeyi geçerek merdivene doğru uzaklaştı.

— Erkek gibi kız, diye düşündü Malko.

— Maureen politikadan iyi anlar, dedi hayranlıkla Tulla. 72'de Londonderry'de İngilizlere karşı çarpıştı, altı tanesini de öldürdü.

— Anlamadım? dedi kulaklarına inanamayan Malko.

— Dürbünlü tüfekte, diye belirtti Tulla memnun bir halde. İki ay Long Kesch'te kaldı. Çünkü evinde mermi buldular... Ama, hiçbir zaman iş üstüneyken yakalayamadılar.

Tulla ise, süt şişeleriyle bomba yapan sevimli bir amatördü. İrlanda hakikaten sürprizlerle doluydu.

— Yemeğe gidelim mi? diye sordu Malko.

Yemek salonu barın yanındaydı. Sevimsiz bir yerdi. Tulla dudak büktü.

— Bir kadeh daha içelim, burası fena değil.

*

**

Pullarla süslü ve kalçalarına kadar oyuk bir mayo giymiş garson kız yanlarından geçti ve onlara sırtını dönerek bardan içkileri aldı. Mayosunun ortaya koyduğu kalçalarını, kocaman beyaz bir fiyonk örtüyordu. Ayağında

file çoraplar vardı. Çok yüksek topuklu ayakkabılar giymişti. Belfast'ta bombalar ve yıkıntılar arasında böyle garson kızlara rastlamak beklenmedik bir şeydi.

Uzun bacaklı kız elinde bir tepsiyle geri döndü.

Bu Maureen'di.

Masalarının yanından geçerken Tulla'ya gülümsedi, Malko'ya bakmadı bile. Tepsidekileri üç adamın oturduğu masaya bıraktı. Adamlar kıza yiyecekmiş gibi bakıyorlardı.

— Çok yönlü bir arkadaşınız var, dedi Malko.

Tulla gururla gülümsedi.

— Çok güzeldir. Ailesi çok zengin, ama onlarla görüşmüyor. Minnet etmek istemiyor. Okulu da bıraktı. Hayatını kazanmak için burada çalışıyor. Geri kalan zamanında da politika ile uğraşiyor.

Malko kızın beyaz dantel yakasının arasından görünen dolgun göğüslerine baktı.

— Benden hoşlanmışa benzemiyor, dedi Malko.

— Sizi bir yabancı olarak görüyor. Beni de tanımadığı insanlarla görmekten hoşlanmaz. Şimdi ona sizin beni Long Kesch'e gönderilmekten kurtardığınızı söyleyeceğim.

Kalktı ve Maureen'in arkasından büroya girdi. Dakikalar geçiyordu. Malko sabırsızlanmaya başlamıştı. Nihayet Tulla geldi.

— Ne oldu?

— Söyledim.

— Ne düşünüyor?

— Büyük ihtimalle benimle yatmak için bana yardım etmiş olduğunuz söylüyor.

— Ne çirkin bir iftira! dedi Malko.

— Yoo, gerçekten öyle düşünmüyordur. Ama çok şüpheli, diye belirtme gereğini duydu Tulla. Sizinle biraz sonra konuşacak.

Malko en ufak bir hatanın, beceriksizce söylenmiş en ufak bir yalanın onu Maureen'den temelli uzaklaştıracağını düşündü. Oysa Maureen'den çok şey öğrenebilirdi.

— Niçin benimle konuşmak istiyor?

— Bununla övünmelisiniz. Çünkü Maureen sadece sevdiklerini inandırmaya çalışır.

Diğerleri için ise dürbünlü tüfek...

— Onunla mı yiyeceğiz? diye sordu Malko.

Tulla başını salladı.

— Hayır, evine gideceğiz.

Hiç konuşmadan içkilerini içtiler. Bar yavaş yavaş doluyordu. Maureen hiç durmadan gidip geliyordu.

Masaların arasından her geçişinde müşteriler kıza dokunmaya kalkıyorlardı.

Tulla içini çekti:

— Çok cesaretli, ben olsam yapamazdım. İRA'nın bazı üyeleri garson kızlardan hoşlanmıyorlar. Eskiden daha çoktular. Ama kaldıkları 12. kata bomba atılınca çoğu bir daha gelmeye cesaret edemedi.

İyi giyimli birçok çift yanlarından geçerek yemek salonuna gidiyorlardı. Salondan gaydayla çalınan alışılmamış bir vals müziği duyuluyordu.

— Bütün lokantalar havaya uçurulduğu için herkes buraya geliyor.

Kadehindekini bir dikişte bitirdi.

— Yorgunum. Canım hiç yemek yemek istemiyor. Ben sizi Maureen'e bırakayım, oradan da yatmaya giderim.

Malko hesabı ödedi ve aşağı indiler. Tam

kapıdan çıkacakları sırada biri arkalarından bağırdı.

— Tulla!

Malko döndü. Mat sarı saçlı, orta yaşlı bir kadın onlara doğru geliyordu. Yüzünde çok makyaj vardı. Saçlarını topuz yapmıştı. Pırıl pırıl parlayan mavi gözleri vardı.

— Merhaba anne. Sana babamın yerine gelen Prens Malko Linge'i tanıtayım.

— Sarışın kadın Malko'ya bir boa yılanının semiz bir tavşana baktığı gibi bakıyordu.

— Belfast'a hoşgeldiniz. Umarım hoşnut kalırsınız. Nerede kalıyorsunuz?

— Bizim evde, diye sözünü kesti Tulla.

Bayan Lynch şaşırmıştı.

— Bizim evde mi? Ama dün gece sen orada kaldın!www.cizgiliforum.com

Tulla zoraki bir gülümsemeyle:

— Bir tesadüftü anne. Bay Linge'in geleceğini bilmiyordum.

Bayan Linch, Malko'ya dik dik baktı ve içini çekti.

— Ne korkunç şey!

— Kocanızın olayı hakkında hiçbir tahmininiz yok mu? diye sordu Malko.

Kadın başını salladı.

— Yazık ki hayır. Kocamla ayrıydık. Onu hemen hemen hiç görmüyordum. Anlayamıyorum, polis de anlayamıyor zaten. Esrarlı bir hava aldı bu olay.

Derin derin içini çekti. Gözleri aniden dolmuştu.

— Bill çok iyi bir insandı.

Tulla sanki daha fazla konuşmasını engellemek istermiş gibi annesine sarıldı.

— Görüşürüz anne.

Malko kendine uzanmış ele eğilirken kadının göğüslerini açıkta bırakan elbisenin içine doğru dalmıştı.

— Bir şey sormak gerekirse, hiç çekinmeden beni görmeye gelebilirsiniz, dedi Bayan Lynch.

Malko arayacağına dair söz verdi. Arabaya binerlerken kadın arkalarından baktı. Hafiften melankolik bir hüznün çökmüştü kadına. Şüphesiz bu durum da yarı dul oluşundan ileri geliyordu.

— Falls Road'a gidelim, dedi Tulla.

Yeniden yıkılmış evlerin önünden geçtiler. Kırmızı tuğlalı büyük bir hastaneyi geride bıraktılar. Dikenli teller ve kum torbalarıyla çevrili bir İngiliz karakolunun koruduğu yol ayırımından geçerlerken Tulla eliyle göstererek:

— Aşağıya doğru inen caddeyi görüyor musunuz? Solda Protestanlar, sağda ise katolikler oturuyor. Arasına protestanlar arabayla geçerek yolda yürüyenlerin üstüne makineli tüfekle ateş ediyorlar, dedi.

İşte, iyi komşuluk ilişkileri! diye düşündü Malko.

Belfast'ı tamamiyle gören çıplak tepelere doğru çıkmaya devam ettiler.

— Yavaş, dedi Tulla. İşte burası Andersonstown.

Biraz ötede, Tulla duvarları dökülen kirli yoksul dört katlı bir evin önünde arabayı durdurdu. Evin merdivenleri dıştıandı.

— Gelin.

Yürüyerek üçüncü kata çıktılar. Asansör yoktu. Tulla çöp kutusunun arkasından bir anahtar çıkardı. Çok kötü döşenmiş dubleks bir daireye girdiler. Oturma odasındaki

masanın üstünde bir yığın kitapla, bir kimlik kartı vardı. Tulla kartı aldı ve Malko'ya gösterdi. Malko Maureen'in resmini hemen tanıdı. Kart kırmızı bir mühürle damgalanmıştı, üstünde de "S R" harfleri vardı.

— işte Long Kesch'e düşünce böyle oluyor, diye düşüncesini açıkladı Tulla. Böyle bir kimlik taşıyorsanız kimse size iş vermek istemez. Bu yüzden Maureen orada garson kız olarak çalışıyor.

Malko Andersonstown'un bu üzücü durumundan etkilenmişti. Burası sefillik, pislik ve nefret kokuyordu. Tulla kapıya doğru yöneldi.

— Gitmek zorundayım. Maureen birazdan gelir. Siz burada bekleyin.

— Fakat nasıl eve döneceksiniz?

Bu kötü yerde yalnız kalmayı hiç istemiyordu.

— Taksiler var.

Malko'nun bir şey söylemesine fırsat kalmadan kız kapıyı çarptı. Malko merdivenlerde ayak seslerini duydu. Arkasından gidip gitmemek arasında tereddüt etti. Sonunda çökmüş kanepeye oturdu. Eğer Tulla yalan söylemiyorsa Maureen iyi bir kaynak olacaktı. Bill Lynch'in kayboluşu hakkında ondan çok şey öğrenebilirdi.

**

Anahtar kilitte döndü. Divanda oturan Malko, Maureen'i karşılamak için ayağa kalktı ve kapıda duranı görünce olduğu yere çakıldı.

Adam tarihöncesi insanını andırıyordu. Pis uzun siyah saçları omuzlarına kadar düşüyor, kin dolu iki yuvarlak küçük göz Malko'nun

üstüne dikilmiş hayretle bakıyordu. Üstünde çok dar yıpranmış siyah deri ceket olan bu korkunç yaratık neredeyse kapının çerçevesine degecekti.

Bağırarak anlaşılmayan bir şeyler söyledi ve iri elleri ileri doğru uzanmış bir halde Malko'nun üstüne doğru yürüdü.

Malko hoşgeldiniz der gibi gülümsemeye çalıştı ve açıklamaya başladı:

— Maureen Keene'i bekliyordum.

Bu yontulmamış herif hâlâ üstüne doğru geliyordu. Arkasından ufak tefek biri daha belirdi. Surat hatları düzgündü. Sağ eli yoktu. Yerine parmakları kıvrılabilen siyah tahta bir el takılmıştı.

Bu iki ziyaretçi Malko'yu ortalarına aldılar. Sarışın olan İrlanda aksanıyla:

— Sen kimsin? diye sordu.

İri olanın omuzları, eskimiş siyah deri ceketin altında hareket ediyordu sanki. Yumrukları sıkılmış, Malko'nun üstüne geliyordu.

— Bekle, Big Lad!

Sarışın adamın tahtadan eli Malko'nun boğazına yapıştı ve onu duvara doğru itti.

— Üstünü ara!

Big Lad çabucak Malko'nun ceplerini boşalttı. Cebinden çıkan para tomarını ve altın tükenmez kalemını görünce yüzünü buruşturdu. Timsah derisi portföyü şüpheyle kokladı.

— Al onu! diye emretti sarışın adam.

Malko boynunu mengeneyle alıyorlar sandı, oysa Big Lad'in sol eliydi bu.

Sarışın adam dikkatle Malko'nun kâğıtlarını inceledi. Malko tabancasını yanına almadığına şükrediyordu. Fakat Amerikan

pasaportu yine de şüphe uyandırmaya yetiyordu... Pasaportun sayfalarına şöyle bir baktıktan sonra Malko'ya anlaşılmayan bir şeyler söyleyerek Big Lad'e attı.

İriyarı olan öyle bir bağırdı ki, Malko damarlarının patlayacağını sandı. Fakat Big Lad onu bıraktı ve dubleks dairenin merdivenlerine koştu.

— Ne arıyorsun, burada? diye sinirli sinirli sordu sarışın. İngilizler için mi çalışıyorsun?

— Ben kimse için çalışmıyorum, dedi Malko. Maureen'i görmeye gelmişim.

— Nasıl içeri girdin?

— Arkadaşım Tulla Lynch ile birlikte. Onun bekleyecek zamanı yoktu.

Sarışın kafasını salladı.

— Uyduruyorsun. Sen pis bir casussun!

Merdivenden ağır ayak sesleri duyuldu. Big Lad iki eliyle bir balta tutarak Malko'nun karşısına geçip durdu. Soluk yüzünde inanılmaz bir ifade vardı. Malko kıpırdamaya bile cesaret edemiyordu. Midesi kurşun gibi ağırlaşmıştı.

Big Lad baltayı sallayarak üstüne geliyordu. Sarışın adamın bağırmasını duydu!

— Öldür onu.

V. BÖLÜM

Balta Malko'nun sırtını sıyırdı ve masayı ikiye ayırdı. Gözlerini kan bürümüş Big Lad baltayı masadan kurtarmaya çalışıyordu. Bundan yararlanan Malko kapıya doğru atıldı. Tahta elli adam:

— Big Lad! diye bağırarak arkadaşını yardıma çağırırdı.

İriyarı adam hemen baltayı bırakarak Malko'nun üstüne atıldı. Bu arada Malko kargaşalıktan yararlanarak kapıyı açmayı denedi, fakat takma elli adam onu bileğinden yakalayarak kapıdan uzaklaştırdı.

Big Lad hiç vakit kaybetmeden iri elleriyle Malko'nun boğazına yapıştı. Malko gözlerinin yerinden fırlayacağını zannetti. Adamların homurdanmalarını hayal meyal duyuyor, zorlukla soluk alabiliyordu. Tam o sırada kadın çığılığı duydu ve öfkeyle iriyarı adamın üstüne atılan bir siluet gördü. Aynı anda boynundaki korkunç basınç hafifledi.

Derin derin nefes aldı. Bu arada Big Lad avı elinden alınmış yırtıcı bir hayvan gibi geri çekildi...

Malko kendini divanın üstüne bıraktı. Ciğerleri yanıyor, boğazı ağrıyordu. Gözlerini açtığında Maureen'in topuzunu gördü. Big Lad ve arkadaşlarıyla hararetili hararetili konuşuyordu. Malko ağrıyan boğazını temizleyince Maureen arkasına döndü.

— Onlara kızmayın lütfen! dedi İrlandalı genç kız. İngilizler bizi ispiyonlamaları için

birçok kişiye para veriyorlar. Arkadaşlarım da sizi daha önce hiç görmemişlerdi. Tulla'nın sizinle kalması gerekirdi...

Malko da böyle düşünmüştü ama... İki adam tatlıları ellerinden alınmış çocuklar gibi homurdanarak Malko'ya bakıyorlardı. Maureen kalçalarına kadar inen bluzu çıkardı, içinde insanı isteklendiren yuvarlak yakalı sarı bir kazak vardı.

— Sizi kendinize getireceğim, dedi neşeyle.

Bir bardakla viski şişesini aldı. Bardağı ağzına kadar doldurdu. Sonra mutfağa gitti, bir yumurta ve süt şişesiyle geri döndü. Yumurtayı viskinin içine kırdı biraz süt ilave ettikten sonra kirli bir kaşıkla karıştırdı ve bardağı Malko'ya uzattı.

— İçin!

Genç kız diğer iki adama döndü ve:

— Elini sıkın! dedi.

Big Lad yaklaştı ve Malko'nun parmaklarını o iri ellerinin arasında iyice sıktı. Bryan da siyah tahta elini uzattı. Maureen kırılmış masa parçaları ortasındaki bu dokunaklı sahneyi izliyordu.

— Benim en iyi iki arkadaşımıdır. Big Lad çöpçüdür. Bir yıl Long Kesch'te kaldı. Bryan ise işsiz. Elini Protestanlar kesti. Evine saldırdılar. Ailesi arka taraftan kaçarken o tek başına altı kişiye karşı geldi. Bu yüzden de ona bir ceza vermek için elini kestiler.

Bryan yere tükürdü.

— Tanrı cezalarını versin!

Hava iyice yumuşamıştı. Viskiden sonra Malko kendini daha iyi hissediyordu. Big Lad ve Bryan içmek için karşısına oturmuşlardı.

Güzelliğinin etkisinde kalan Malko Mau-

reen'i inceliyordu. Bu hayvanlar arasında ne işi vardı? . Oldukça rahat görünüyordu. Maureen yanına otururken Malko'yu hayatı, mesleği hakkında soru yağmuruna tutmaya başladı. Malko açık verecek bir şey söylemeye dikkat ederek cevap vermeye çalışıyordu. Canlandırdığı tip: Yoksul bir aristokrattı. İyiliksever bir kuruluştaki görevliydi.

Zararsız bir yalandı.

Bir şey Maureen'in kafasını kurcalıyordu. Neden Tulla'yı ele vermemişti?

Malko gammazlamak gibi bir niyeti olmadığını ve Tulla'nın kendisine sempatik davrandığını belirterek bu soruyu atlattı.

— O halde devamızı onaylıyorsunuz, diye heyecanla atıldı Maureen.

— Bu ülkede çok haksızlıklar var, dedi Malko.

Bryan ayağa kalktı ve içinde eski devrimci İrlanda şarkılarının olduğu bir plâğı pikaba koydu. Hep beraber söylemeye başladılar. Boğazı hâlâ acıyan Malko bu acayip toplantıda ne işi olduğunu düşündü.

Bill Lynch'e ne olduğunu bu şekilde öğrenemezdi.

Şarkıdaki bir aradan yararlanarak:

— Tulla'nın babasına ne oldu? diye sordu Maureen'e.

Maureen birkaç saniye tereddüt ettikten sonra cevap verdi.

— Onu protestanlar öldürdüler ve cesedini yok ettiler, çünkü o bir yabancıydı...

Yeniden bir plak koydu. Malko üstelemedi. United Fund for Northern Ireland'ın yöneticisinin kayboluşundan ondan başkasının endişelendiği yoktu.

Tabii Tulla hariç.

— Yaşasın İRA!

Maureen bir hamlede ayağa kalktı ve ortada dans etmeye başladı. Saçları savruluyor, göğüsleri kazağının altında titriyor, bütün vücudu hareket ediyordu. Şahane bir görünümü vardı. Big Lad beceriksiz bir ayı gibi ona sarıldı, iri elleri İrlandalı kızın yuvarlak kalçalarına sıkı sıkı yapışmıştı. Plak sona erdi. Big Lad kızı kendine çekti, kız direniyormuş gibi yaptı. Malko saatine baktı, sabahın biri olmuştu. Bryan son bir yudum viski daha çıkarabilmek için şişeyi salladı, sonra canı sıkkın bir şekilde ayağa kalktı ve gidip yatacağını söyledi.

Malko'yu bir kardeş gibi kucakladı. Maureen, Tulla'nın polisten kurtuluşunu anlatmasıyla Malko'nun saygınlığı artmıştı. Malko Big Lad'in kendisine kinle baktığını farketti. iri ellerinden biri Maureen'in kalçasını sımsıkı kavramıştı. Görünür bir sabırsızlıkla Malko'nun gitmesini bekliyordu. Nasıl olur da Maureen gibi kültürlü ve güzel bir kız Big Lad gibi bir hayvanla aşk hayatı yaşayabilirdi?.. Kadınlar gerçekten anlaşılmaz yaratıklardı...

Malko ayağa kalktı.

— Ben de gideceğim.

Maureen gerindi ve ayağa kalktı.

— Arabanıza kadar size eşlik edeyim. Geceleri burası tehlikelidir.

Malko dağınık eşyalarını topladı ve aşağıya indi. Big Lad de onlara ayak uydurdu. Dışarda buz gibi bir soğuk vardı. Arabanın yanına vardıklarında Malko garip bir sürprizle karşılaştı. Dört tekerlek de patlamıştı.

Maureen de bunu farketti ve hemen Big

Lad'e döndü.

— Sen!

Genç dev başını eğdi, anlamsız bir şeyler mırıldandı. Yabancıların veya İngilizlerin bunu yapabileceğini söyledi. Keyfi kaçmıştı, kaçamak cevaplar veriyordu.

— Yürüyerek gidebilirim, dedi Malko. Arabayı almaya yarın sabah gelirim.

Maureen kafasını salladı.

— Hayır, yolunuz çok uzak ve tehlikeli. Geceleri İngilizler kımıldayan her şeye ateş ediyorlar.

— Bir taksi çağırmak için telefon edebilirim, dedi Malko.scanned by darkmalt1

— Burada telefon yok, diye kesti Maureen. Bizimle burada kalmak zorundasınız.

Yeniden apartmana girdiler. Big Lad somurtkan, Maureen ise çok keyifliydi... Kapıyı özenle kilitledi. Big Lad zorlukla gözlerini açık tutuyordu. Maureen, Malko'yu üst katta bir odaya götürdü, içerde sadece bir yatak vardı.

— Burada uyuyacağız, dedi Maureen.

Blucinini çıkarmıştı bile. En ufak bir umursaması yoktu. Beyaz saydam bir külot ve çilli ince uzun bacaklar görüldü. Kazağını çıkartmadan yorganın altına girdi. Big Lad'in hantal ayakları merdiveni titretiyordu. İçeri girince postallarını çıkarttı. Deri ceketini, gömleğini, pantolonunu bir kenara bıraktı. Üzerinde sadece bir külot ve fanila kalmıştı.

— Sen ortada yat, diye emretti Maureen.

Big Lad kızın dediğini yaptı. Malko'ya da onun yanına uzanıp yatmak kalmıştı. O da üzerinde bir tek külot olduğu halde yattı. Acayip bir durumdu. Maureen ışığı söndürdü.

Malko, Big Lad'in dev cüssesine çarpmamak için kımıldamaya cesaret edemiyordu.

Somya gıcırtiları, fısıltılar, homurdanmalar duyuldu. Görünüşe göre, Big Lad şartlar ne olursa olsun, devrimci hakkını elde etmeyi istiyordu. Yatağın öbür ucunda Maureen'le karanlık bir yığın oluşturmuştu. Yatak sallanmaya başladı. Yumuşak ve hafif bir şey karanlıkta uçtu ve Malko'nun göğsüne düştü: Bu, İrlandalı kızın küçük külotuydu.

Şaşırان Malko külotu yere bıraktı. Tam o sırada bir tokatın şaklamasını ve Maureen'in kısık öfkeli sesini duydu.

— Uyu!

Ama Big Lad'in uyumaya hiç niyeti yoktu. Güreş yeniden başladı. Maureen ondan kurtuldu. Malko bir an kalçasına yumuşak ve ılık bir tenin değdiğini hissetti. Ardından bu tenin yerini Big Lad'in kıllı bacağı aldı.

Maureen, Malko'nun üzerinden yatakla duvar arasına geçti, somyaadan indi ve söylendi.

— Ben aşağıda uyuyacağım.

Big Lad onu belinden yakaladı, duvarla yatak arasına yere yatırdı ve üzerine çıktı. Sonra odanın içinde nefes nefese soluk almalar ve inlemeler duyulmaya başladı. Maureen'in bacaklarından biri hâlâ yatağın üzerindeydi. Öbürü ise sağ tarafa doğru açılmıştı. Big Lad yerde dizlerinin üzerindeki bacakların arasındaydı. Big Lad bir eliyle Maureen'in üzerine bastırılmış, hırlayarak soluyordu. Kız hiç sesini çıkarmıyordu. Aniden kızın üzerine abandı ve Maureen isterik bir çığlık attı. Big Lad elini kızın ağzına kapadığından zayıf bir inleme duyuldu. Karanlıkta Malko iki beyaz kalçanın

ritmik olarak inip kalkmaya başladığını gördü. Sonra Big Lad'in solumaları hızlandı, bütün odayı kapladı.

Malko içinde yakıcı bir şeyin eriyip karnına doğru aktığını hissetti. Maureen'in yatağın üzerindeki ayağı çekildi ve Big Lad'in sırtına dolandı. Big Lad'in gidiş gelişleri o kadar güçlüydü ki, Malko onun yerini almamak için kendini kontrol etme ihtiyacı duydu. Bu ilkel ırza geçme düşünölemeyecek kadar erotikti. Sonra, daha da şiddetli bir sarsıntıyla bir kez daha soludu ve sustu. Artık hiçbir şey kımıldamıyordu. Birden, korkunç bir horlama odayı kapladı. Big Lad sızmıştı. Alkol ve zevkten gücü tükenmişti.

Malko, Maureen'in toparlanıp ayağa kalktığını işitti... Yanından geçtiğini hissetti ve merdiven başındaki kapının gıcırdadığını duydu. Ayağa kalktı, birkaç dakika bekledi, sonra karşı konulmaz bir istekle kalktı ve merdivene ilerledi. Kulaklarında hâlâ Maureen'in zevkle inlemeleri vardı. Maureen'i şiddetle ve hemen istiyordu. Maureen banyodan çıktığı sırada burun buruna geldiler. Kız tamamen çıplaktı, kızıl saçları dağılmış, gözlerinin altında mor halkalar oluşmuştu. Tüm vücudunda kırmızı izler vardı.

Bakışlarıyla Malko'yu baştan aşağıya süzdü ve sonra onun parlak gözlerine baktı. Malko'nun gözlerinden ne istediğini okudu ve duvara doğru geriledi.

— Ne istiyorsunuz? diye sordu.

Malko gözlerini kızın gözlerine dikmişti. İlerledi ve ellerini kırmızı lekelerle dolu kalçalarının üzerine koydu.

— Sizi, dedi.

vardı.

— Şunu bırakınız, dedi kız soğuk bir tarzda.

Çıplak ampulün ışığı namlu dibini aydınlatıyordu. Malko silahın seri numarasını okudu: 89765-175 LM. Bunu hemen aldanmaz hafızasına kaydetti.

— Bu silahı daha önce de kullandınız mı? diye sordu.

— Bu sizi ilgilendirmez.

Silahı Malko'ya göstermekten pişman olmuş gibi tekrar dolaba koydu. Genç kız son derece güzeldi. Çıplaklığından artık endişelenmiyordu.

— Eğer beni ele vermek gibi bir niyetiniz varsa, diye uyardı, beni Long Kesch'te görece kadar yaşamazsınız...

— Şehvet düşkününü biri gizli polis değildir, dedi Malko.

Maureen'in gözleri hafifçe tatlılaştı.

— Burada kalınız, dedi eşyalarınızı gidip alayım.

Merdivenden kayboldu. Malko dolaba doğru yöneldi ve açtı. Şaşırdı: Kalaşnikof yok olmuştu. Malko'ya kurnazlığı anlaması için birkaç saniye yetti. Dolabın tabanı kendi eksenini etrafında dönüyordu.

Dolabı kapattı ve divana oturdu. Maureen omzundan çok kötü şekilde ısırılmıştı. Ağzı kurumuş, kafası bomboştur.

Maureen geri döndü, giyinmişti. Elinde Malko'nun elbiseleri vardı.

Bir koltuğa kendini attı, ellerini dizlerinin üzerinde çapraz yapmıştı. Belirsiz ifadeyle Malko'yu giyinirken izliyordu. Dağınık saçlarıyla oynuyordu.

— Siz kimsiniz? diye sordu birden.

Malko başını kaldırdı, şaşırmişti.

— Size ne söylememi isterdiniz?

— Bir kadına tecavüz etme yeteneğine sahip az erkek vardır. Çok az. İkel olmak lazım. Eğer bu silah olmasaydı bana gerçekten tecavüz edecektiniz.

"Tecavüz" kelimesinin üzerinde tadına vara vara oyalanmıştı.

— Son derece çekicisiniz, diye cevap verdi Malko.

Maureen başını salladı.

— Bu yeterli değil. Sizi tehdit ettiğimde hiç korkmadınız... Bunu sizin gözlerinizden anladım. Tecavüz etmeye alışmışsınız... Sizi kim Belfast'a getirtti?

— Bill Lynch'e olanlar.

Kız sustu. Malko daha fazla bir şey söylemenin gereksiz olduğunu düşündü. Bazı şeyleri açıklayarak kendini kurdun ağzına atabilirdi Maureen birden ayağa kalktı. Çıplak ayak olmasına rağmen hâlâ uzun boyluydu.

— Aklıma gelmişken, dedi Malko, neden beni bu gece görmek istediniz?

— Tulla bana sizden çok bahsetti, dedi şaşırmadan.

Malko lafı değiştirdi.

— Sizin gibi bir kız nasıl oluyor da Big Lad gibi bir adamın sevgilisi oluyor?

— Bunun size ne gibi bir zararı var? Biz aynı fikirleri savunuyoruz. Sizin gülünç bulduğunuz bir hayatı seçtim ben...

— Dünyayı değiştirmek güçtür, özellikle kelimelerle, diye cevap verdi Malko.

— Sadece kelimeler yok...

Malko kızı süzdü.

— Bu doğru! İngiliz askerlerini öldürdünüz...

Kızı tahrik etmek için sesinde bir alay vardı.

— Daha başkalarını da öldüreceğim, diye patladı alçak bir sesle.

Maureen dudaklarını ısırды, günün ilk ışıklarının belirmeye başladığı pencereye doğru kafasını çevirdi.

— Şimdi gidiniz, dedi. Sabah oldu. Tehlike kalmadı.

*

**

— Onun bir Kalaşkinof olduğuna emin misiniz?

Conor Green'in sesi heyecandan titriyordu.

— Kesinlikle, dedi Malko. Seri numarasını not ettiniz mi?

Conor Green hemen hemen dudaklarını oynatmadan cevap verdi.

— Evet onu hemen Langley'e teleksle geçeceğim. Burada bulunan ilk kanıt o.

VI. BÖLÜM

Odada hakim olan ölüm sessizliğinin içinde, teypten çıkan boğuk ve hafif ıslıklı bir ses duyuluyordu yalnızca. Üç adam da nefes almadan dinliyordu. Güvenliklerinden emin olmak için Binbaşı Jasper bürosunun kapısını kilitlemişti.

— John Bloomfield üç günden beri Bangor'da metresinin evinde saklanıyor... Dışarı yalnızca geceleri çıkıyor. Mutfakta fırının altında gizli bir bölme var... Çabuk olun, fazla kalmayacak. Silahı var...

Telefonun kapanması teybin hoparlöründen duyuldu ve sonra bir sessizlik oldu.

Binbaşı Jasper teybi kapadı.

— İnanılmayacak gibi, değil mi?

Uzun suratı, kusursuzca arkaya taranmış saçları ve ağzındaki pipoşuyla bir zamanlar Hindistan Ordusu'nda bulunduğu izlenimini yaratıyordu. Malko soludu. Bütün bunlar çok iyiydi, ama hiçbiri Bill Lynch'in sırrını çözmesine yardım etmiyordu.

Lisburn'e bir saat erken gelmiş, 3. İngiliz Tugayı'nın genel karargâhının barikatlarla korunan zırhlı kapısını kolaylıkla bulmuştu. Burası küçük bir tepe üzerine kurulmuş eski bir elbise fabrikasıydı. Arabasını durdurduğu anda genç bir İngiliz askeri elinde silahıyla ona yaklaşmış ve burada durulmayacağını söylemişti.

Malko Binbaşı Jasper'in adını söyleyince asker özür dilemişti.

Conor Green çoktan gelmişti. Malko'yu binbaşıya tanıttı. Gerçek bir soylu havası vardı. İngiliz nazik ve soğuktu. Köşeli çenesi ona zalim bir hava veriyordu. Hafifçe gülümseyerek Malko'yu süzdü.

— İşiniz çok zor ve tehlikeli. Kimin kime ihanet edeceği hiçbir zaman bilinmiyor. Size şimdi dinleteceğim bantta yeni yapılmış 12 telefon görüşmesi var.

Teybi çalıştırdı... Bütün mesajlar birbirine benziyordu. Aynı ses tarafından ve aynı konu üzerine: Birinin ihbarı.

Conor Green çorabını düzelterek.

— Bu bilgiler doğru mu? diye sordu.

— Hepsi doğru, diye cevap verdi binbaşı. Söz konusu olanlar, uzun zamandır aranan, ama bugüne kadar ele geçmeyen İRA üyeleri. Onları yakalayınca şaşkına döndüler.

— Hiç kimseden şüphelenmiyorlar mı? diye sordu Malko.

Binbaşı gülümseyerek.

— Bana telefon eden adam kuşkusuz Belfast'ta başına en büyük ödül konulan adam... İRA eylemcileri aralarında bir hain olduğunu biliyorlar ve onun için özel bir ölüm hazırladılar. Ama onu henüz tespit edemediler.

— Niçin ihanet ediyor? diye sordu Malko.

— Bilmiyorum, dedi İngiliz subay. Hiçbir zaman bir istekte bulunmadı. Telefon açıyor, beni istiyor, bilgiyi verdikten sonra kapatıyor.

— Böyle çok var mı?

— Yalnız bir kişi, dedi binbaşı. Önemsiz biri için bizden 500 İngiliz Lirası isteyenler de gördük. Bu ise hiçbir şey istemeden bize önemli avlar yakalatıyor.

— Bu adam bir şeyler için hayatını tehlikeye atıyor öyleyse, dedi Malko.

Jasper omuzlarını silkti:

— Bütün bunları öğ almak için yaptığını düşünüyorum. Belki de İRA merkezindedir.

Conor Green başını salladı.

— Hayır. Sesinden çok genç olmadığı anlaşılıyor. Yerini tespit etmeye çalıştık, fakat imkânsız. Şehrin bombalanmış değişik semtlerindeki telefon kulübelerinden arıyor.

— Ne zamandan beri?

— Yaklaşık 2 aydan beri. Haftada bir ya da iki defa arıyor.

Malko bu küçücük büroda sıkılmaya başlamıştı. Binbaşının hikâyesi oldukça ilginçti, ama ona hiçbir şekilde yardımcı olamıyordu.

— Gelecek sefer sizi aradığında Bill Lynch hakkında ne bildiğini sorar mısınız?

— Bana hiçbir zaman konuşma fırsatı vermiyor. Ama yine de size söz veriyorum, deneyeceğim...

Conor Green ayağa kalktı.

— Teşekkür ederiz, binbaşı. Bay Linge araştırmasına devam edecek.

— Size yardım etmekten her zaman mutluluk duyacağım. Siz de ilginç bir şeyler öğrenirseniz beni tereddüt etmeden arayabilirsiniz.

Malko gözlerini teypten ayırmadan:

— Ararım, dedi.

*

**

Tulla Lynch gri Austin'in direksiyonunda yavaş yavaş Shankrill Road'da ilerliyordu. Yanındaki genç dikkatle Protestanların merke-

zi sayılan caddeye bakıyordu. Beş yıldan beri ilk defa buradan geçiyordu. Nefretle de olsa buranın katolik bölgesinden daha güzel olduğunu kabul etmesi gerekiyordu. Tulla aniden arkadaşını dürttü.

— Bak Patrick!

Kafaları kazınmış beş protestan genç karşı kaldırımında kendilerinden emin bir vaziyette coplarını sallıyorlardı. On dört, on beş yaşlarındaydılar. Bunlar Falls Road'daki kiliseyi ateşe veren ve birkaç hafta önce papazı linç etmeye kalkışanlardandı. Tulla Lynch sinsi sinsi gülererek yavaşladı, Conway Street'e döndü. Yirmi metre ilerde durdu. Arkadaşını boynundan tuttu ve yanaklarından öptü.

— Haydi, Patrick!

Patrick arabadan indi. Göğsünde büyük bir haç taşıyordu. Bu onun katolik olduğunun sembolüydü.

Tulla gençlere doğru giden arkadaşının arkasından baktı. Daha sonra dönerek Shankrill Road'a geri geldi ve protestan gençlerin tam karşısında durdu. Çantasını açtı ve kalbi çarparak beklemeye başladı. Patrick dosdoğru gençlerin üzerine gidiyordu. Gençler inanamayan gözlerle ona bakıyorlardı. Bir katoliğin bölgelerinde kendilerine kafa tutmaya cesaret etmesi onları şaşkınlığa düşürmüştü. Aralarından biri koşarak birkaç adım gitti ve Patrick'i kolundan yakalayarak zorla durdurdu. Diğerleri de coplarını sallayarak yaklaştılar.

Oğlanlardan biri sırtarak:

— Hey papanın piçi, buraya katoliklikten dönmek için mi geldin?

Patrick hiçbir şey demeden, hayır anlamına başını salladı. İçlerinden biri copunu havaya

kaldırdı. Bir diğeri çoktan Patrick'in omzuna bir darbe indirmişti bile. Beşi de vahşi çığlıklarla vurmak için birbirlerini itiyorlardı. Patrick'in kaşı yarılmış, kan akıyordu. Köprücük kemiği kırılmıştı. Zincirlerinden boşanmış gibi duygusuzca vuruyorlardı. Hiçbiri karşığı kaldırımın kenarından üzerlerine gelen Austin'e dikkat etmemişti.

— Duck, Patrick!*

Zaten kendinden geçmiş olan Patrick kaldırıma kendini bırakmakta hiç zorluk çekmedi.

Şaşıran oğlanlar döndüler ve elinde kocaman otomatik bir 45'likle arabadan inen Tulla'yı gördüler. İlk patlama Shankrill Road'da hayatı durdurdu. İkinci atışta genç protestanın yüzü kan gölü galine geldi. Sakin bir şekilde Tulla silahı ikinci oğlanın göğsüne doğrulttu. Hiç acele etmeden ateş ediyordu. İkinci protestan da 45'liğin kurşunlarıyla yere yıkıldı. Şarjör bitene kadar ateş etmeye devam etti. Silahı arabaya attı ve kanlar içinde arabaya koşan Patrick'e kapıyı açtı. Hızla dönerek Shankrill Road'dan aşağı indiler. Yere uzanmış vücutların başına toplanan kalabalık arkalarından lanetler yağdırıyordu. Convay Street'ten kaçmak imkânsızdı. Beş yüz metre ötede yol kesilmişti. Muhakkak linç edilirdi. Önlerine çıkan bir adam yollarını kesmek için yola fırladı, ama ezilmemek için kenara atlamak zorunda kaldı.

— Bravo! Bravo! Onları iyi hallettik!

Yüzü kanlar içinde olmasına rağmen Patrick çok sevinçliydi. Mutluluğu yüzünden

(*) Yere yat, Patrick!

okunan Tulla arabayı hızla sürüyordu. Nihayet, babasının öcünü almaya başlamıştı. Bu iş süt şişelerine patlayıcı yerleştirmekten daha heyecanlıydı. 45'likten çıkan mermiyle kafası parçalanan oğlanı yere yıkılırken gördüğünde cinsel zevke yakın bir haz duymuştu. Patrick'le denediklerinden çok daha güzeldi.

Patrick:

— Dikkat Tulla! diye bağırdı.

Shankrill Road, üzerinde makineli tüfek olan bir İngiliz zırhlı arabası tarafından kesilmişti. Bir asker Austin'e durmasını işaret etmek için kolunu kaldırdı. Sakindi, çünkü bu onun ustalıkla yaptığı sayısız kontrollerden biriydi sadece.

Tulla direksiyona asıldı, ama arabayı çevirecek zamanı yoktu. Hızla kaçışan İngiliz askerlerini gördü. Austin barikata çarptı, kendi etrafında döndü, kıvılcımlar çıkararak yana doğru devrildi. Tulla'nın bayılmadan evvel gördüğü son şey elinde otomatik tüfeğiyle kendisine doğru koşan bir İngiliz askeriydi.

*

**

— Yarın Armagh Kadınlar Hapishanesi'ne gönderilecek, dedi Conor Green. Belli bir süre için. Çocuklardan biri ölmüş, diğerinin durumu hâlâ ağır, üçüncüsü ise sakat kalacak. Bir kurşun belkemiğine isabet etmiş. Tulla polise protestanlar tarafından öldürülen babasının öcünü almak için İRA'nın emri dışında tek başına hareket ettiğini söylemiş.

Malko ahizeyi kulağından uzaklaştırdı. Eğer Tulla'yı tekrar görürse, onu bu uğursuz

düşüncelerinden belki caydırabileceğini düşündü. Bili Lynch'in kızının hâlâ çocuksu olan yüzü gözünün önünde canlandı. On dokuz yaşındaydı! Hayatının en güzel yıllarını bir kadınlar hapisanesinde geçirmek zorunda olduğunu düşündü. Bu korkunç bir şeydi. Eğer babasını öldürenler Protestanlar değilse bu daha da korkunç olurdu.

— Onun için ne yapılabilir? diye sordu.

— Portakal gönderilebilir, dedi üzgün bir şekilde Conor Green. Bu aile gerçekten çok şanssız...

Malko telefonu kapattı. UFNI bürosundan yürüyerek gelmişti. Bürodan telefon edilmemesi uyulması gereken kesin bir kuraldı.

Orada her zaman Bili Lynch'in iki sekreteri ve yardımcısı bulunuyordu. Yardımcı sarışın ve pek tatsız bir adamdı. Bir Finlandalıya benziyordu.

Malko gidip bara yerleşti. Karamsar düşüncelere dalmıştı. Maureen'i yeniden görmek için geceyi sabırsızlıkla bekliyordu. Birden, platin saçlara sahip bir kasırga belirdi önünde.

Göğüsleri her zamankinden daha çekici, hareketleri heyecanlı, hâlâ sütun gibi olan bacaklarını açıkta bırakan çok kısa bir etek giymiş olan Tulla'nın annesi Malko'nun yanına yerleşti. Uzun tırnakları ile bir mendili parçalıyordu.

— Sizi holü geçerken gördüm, diye burnunu çekti. Dün gece Tulla ile birlikteydiniz. Bu çok korkunç! Bir şeyler yapmak lazım... Size hiçbir şey söylemedi mi?

Bu ani saldırı karşısında şaşırان Malko, kadının solgun yüzü karşısında kalkıp gitmeye

cesaret edemedi.

— Bir şey içmek ister misiniz? diye sordu.

— Bir konyak, dedi kadın.

Europa'nın elinde bulunan tek ve değerli Gaston de Lagrange şişesini yirmi dakika içinde bitirdi... Malko bu can sıkıcı anneden nasıl kurtulacağını bilmiyordu. Başlı ellerinin arasında hüngür hüngür ağlamaya başlamıştı.

— Gitmek zorundayım, dedi Malko.

— Benim küçük kızım! diye böğürdü Bayan Lynch. Ona ne yapacaklar? O kadar tatlı! O kadar genç ki!

— Soğukkanlı bir şekilde üç kişiyi öldürmeye kalksa bile, öyle mi? dedi Malko.

Bayan Lynch, Malko sanki Tanrıya küfretmiş gibi irkildi.

— Ama onlar protestandı!

Malko ısrar etmemeyi tercih etti, hesabı ödedi ve kalktı.

— Cesaret! dedi. Çok yakında muhakkak kurtulacaktır.

Barın kapısı arkasından kapanana kadar soluk almadı! Bir an, Bili Lynch karısından kurtulmak için intihar etmiş olmasın, diye düşündü.

*

**

Villanın garajına girmek için uzun farları yaktı. Işık huzmesi villanın kapısı karşısına park etmiş ışıkları sönük bir arabayı aydınlattı. Aracın içinde gölgeler görünce nabızı bir anda hızlandı.

Bu geç saatte onu kim bekliyordu?

VII. BÖLÜM

Malko elini ön koltuğun altına daldırdı ve birden yassı tabancasının yanında olmadığını anladı! Conor Green ona silahını yanında taşımamasını tembih etmişti. Birden, Big Lad'in dev cüssesi önüne dikildi. Malko'nun yolunu kesiyordu. Onun arkasında, Maureen'i farkettiler. Arabadan indiğinde Big Lad:

— Sizi görmeye geldik, dedi.

Ses tonundan sıkılmış olduğu anlaşılıyordu. Malko rahatladı.

— Hoşgeldiniz! dedi.

Villaya ilk Malko girdi, onu misafirleri izledi.

— Oturun, dedi.

İrlandalı genç kız başını salladı.

— Gereği yok, uzun müddet kalmayacağız.

Burjuvallaşmak istemiyorlardı...

— Sizden bir yardım istemeye geldim, dedi Maureen.

— Sizi dinliyorum, dedi Malko.

— Tulla'nın Armagh'ta olduğunu biliyor musunuz?

— Biliyorum.

— Onu görmeye gitmenizi istiyorum. Mümkün olduğu kadar çabuk.

— Ben mi?

— Siz, dedi İrlandalı genç kız otoriter bir ses tonuyla. Çünkü içimizden hiçbiri onu görmek için izin alamaz. Biz güvenlik açısından tehlikeliyiz. Ona ulaştırılacak önemli bir mektup var...

Maureen sustu. Malko hızla düşünüyordu.

— Hapishanenin ziyaret salonuna bir şey sokmak o kadar kolay değil, diye karşı koydu Malko.

— Sizi arayacaklar, ama kâğıtlara bakmıyorlar. Üstelik siz bir yabancısınız. Görüşme odasında onunla konuşurken, kimse görmeden bu mektubu verirsiniz...

— Ama beni onunla görüşmeye bırakmazlar.

— Bırakırlar, dedi Maureen. Çünkü onun babasının yerini tutuyorsunuz. Buranın polisi sizi onaylar. O bir siyasi tutuklu ve görüşme hakkına sahip. Evet, kabul ediyor musunuz?

— Kabul ediyorum, dedi Malko.

O mektubun içinde bu kadar önemli ne olabileceğini düşünüyordu. Her ne olursa olsun, bu olay güzel Maureen'le bağlarını sıklaştırmıştı. Kız ceketinin cebinden kartvizit boyunda bir zarf çıkardı ve Malko'ya uzattı. Yeşil balmumundan bir mühür zarfı sımsıkı kapatmıştı. Buharla açmanın imkânı yoktu.

— Eğer bu mektup polisin eline geçerse, başım belaya girer. Ve tabii sizin de...

Malko zarfı cebine koydu. Big Lad'in sessiz ve tehditkâr bakışı kızın bu sözlerini doğruluyordu. Maureen başıyla bir işaret yaptı ve kapıya doğru yöneldiler.

Malko onlara eşlik etti. Maureen evden en son çıktı.

— Yarın Europa'da tekrar çalışmaya başlıyorum, dedi. Tulla'yı gördükten sonra beni orada bulabilirsiniz.

Malko'nun elini bile sıkmadan karanlığa daldı. Malko çalışan motorun sesini duydu, kapıyı kilitledi ve odasına çıktı.

Zarfı abajura yapıştırarak içinde ne olduğunu görmeye çabaladı, ama zarf çok kalındı. Maureen'in ya ona karşı gerçekten güveni vardı, ya da bir tuzak hazırlıyordu!

— Yeni bir şey var, diye bildirdi Conor Green sesi heyecandan titriyordu. Malko ona mektuptan bahsetmek için tereddüt etti. Her zamanki gibi yürüyerek bürodan gelmiş Europa'nın kafeteryasında bir kahve içmişti.

— Tam vaktinde geldiniz! dedi sevinçle.

— Ne öğrendiniz?

Conor Green dilini dudaklarında dolaştırdı ve cevap vermeden evvel çorabını çekti.

— Gördüğünüz Kalaşnikof, Irkursk'ta yapılmış, en az üç ay önce!

Bu zaman açısından Malko'ya önemli gözükmemişti.

— O halde?

— Bu silah Rusların İRA'ya araç gereç sağladıklarını gösterir! Aracısız olarak. Modern silahlar. Bu işe asılmanız ve daha fazla bir şeyler öğrenmeniz gerekiyor. Bu sevkiyatı durdurmalıyız.

— Bu işle Bili Lynch'in kaybolması arasında bir bağ olduğunu düşünüyor musunuz?

Conor Green kaşlarını çattı.

— Olabilir. Eğer bir şeyler keşfettiyse benimle ilişkiye geçecek zamanı olmamıştır. Belki de bu yüzden onu safdışı bıraktılar.

Malko cesaretlenmiş bir halde Maureen'in ziyaretini ve mektup hikâyesini anlattı. Conor Green az kalsın sevinçten ağlıyordu.

— inanılmaz! dedi. İçlerine sızmak için

büyük fırsat!

— Maureen'le ilgili bir şey öğrendiniz mi?

— Pek önemli bir şey yok, dedi Conor Green. Bir salon eylemcisi olarak fişlenmiş. Ailesi çok zengin. Bir kere evinde mermi bulunduğundan tutuklanmış, hepsi bu.

— Polis kızı ziyaret etmem için izin verecek mi?

— Elbette! Binbaşı Jasper'i arayacağım. Önemli olan bu Kalaşnikof'un izini bulmak. Ne pahasına olursa olsun.

— Umarım, bu iş beni mezara götürmez, dedi Malko ayağa kalkarak.

— Dikkatli olun! dedi Amerikalı.

*

**

— Armagh'a her sabah saat 10'da gidebilirsiniz, diye bildirdi çavuş. İsminiz mahkeme kalemine bildirildi.

Malko teşekkür etti. Binbaşı Jasper çok çabuk harekete geçmişti. Çavuş onu meraklı bir tavırla inceliyordu.

— Bu teröristi ziyaret etmek çok tuhaf bir fikir bayım, diye belirtti çavuş. Sanırım çok önemli sebepleriniz var...

Malko tamamen masum bir hava takındı.

— Tabii, babası öldürüldü. Bu manevi bir görev.

— Anlıyorum, dedi çavuş.

İnanmış gibi görünmüyordu. Malko polis bürosundan ayrıldı. Şüpheli bir unsur gibi mimmendiğine inanmıştı. Yürüyerek Great Victoria Street'e doğru yola çıktı.

Yarım saat sonra, hapishanedeydi.

— Burayı imzalayınız, diye emretti gardiyan. Beni takip ediniz.

Malko onu küçük bir odaya kadar izledi. Buraya kadar gelmek için şimdiden zırhlı bir kapıyı aşmak gerekmişti. Eski hapishane Belfast'ın batısında, şehrin girişinde bir yokuşun dibindeydi. Hapishanesinin önündeki yol asfaltlanmıştı.

— Ceplerinizi boşaltın.

Malko denileni yaptı. Mektup sağ ayakka-bısının içindeydi. Gardiyana kontrol etmesi için kâğıtlarını, anahtarlarını ve kalemını verdi. Sonra İrlandalı silah saklayıp saklamadığını anlamak için elektronik küçük bir dedektörü üzerinde dolaştırdı. Memnun bir şekilde ona bir taburenin üzerine yayılmış eşyaları işaret etti.

— Tamam, efendim. Hepsini geri alabilirsiniz.

Kapıyı açtı ve Malko'ya kendisini izlemesini işaret etti. Girdikleri salon tahta banklarla döşeliydi ve şimdiden bir sürü insan bekliyordu. Etrafta ziyaretçileri duvarlara yazı yazmalarını için uyaran levhalar vardı. Malko bir yere yerleşti.

— Sizi çağıracaklar, dedi gardiyan.

Düşüncelere dalan Malko, neden sonra bir kadın gardiyanın bağırişısıyla irkildi.

— Tulla Lynch!

Ayağa kalktı, kadını avlu boyunca izledi, sağa döndü ve bir koridora girdi. Burası bir masanın ayırdığı karşılıklı iki sandalye ile döşeli küçük bölmelerden oluşuyordu.

— Burada bekleyiniz, dedi tombul yanaklı kadın gardiyan.

30 saniye sonra Tulla gözüktü. Saçları örülüydü. Üzerinde iri göğüslerini belli eden ön tarafı ajurlu uzun bir elbise vardı.

Karşısında Malko'yu görünce şaşkınlıkla bir çığlık attı. Sonra içten bir şekilde Malko'nun kollarına atıldı. Elbisesinin kumaşları o kadar yumuşakti ki, vücudu sanki çıplak gibiydi.

— Beni göreceğinizi düşünmüyor muydunuz? diye sordu Malko.

— Hayır... Dün annem geldi, ama bana bir şey söylemedi. Sizin bana bir haberiniz var mı?

Malko kafasını salladı.

— Babanızla ilgili yok. Ama sizin için bir mesajım var. Arkadaşınız Maureen tarafından.

— Maureen!

Tulla'nın gözleri parladı.

— Nedir?

Malko başını kadın gardiyanın beklediği koridora doğru çevirdi.

— Bir mektup, dedi alçak sesle

Tulla masaya eğildi ve fısıldadı.

— İki veya üç İngiliz Liranız var mı?

Malko ona 5 İngiliz Lirası uzattı. Kız bölmeden çıktı ve kadın gardiyana yaklaştı.

Malko kâğıt paranın hışırtısını duydu ve siyah çoraplı kadın koridorun öbür ucuna doğru uzaklaştı.

— Bereket versin ki, az maaş alıyorlar.

— Mektup nerede?

Malko ayakkabısını çıkardı ve kıza zarfı uzattı.

Tulla aceleyle zarfı açtı, metne şöyle bir göz gezdirdi. Sonra avucunun içinde buruşturdu ve başını kaldırdı. Şekli değişmişti: Çenesi titriyordu, gözleri yaşla dolmuştu. Malko'ya güldü, elini tuttu ve sıktı.

— Siz... siz çok olağanüstüsünüz! diye mırıldandı. Asla düşünmezdim.

Göğüsleri sevinçten kabardıkça meme uçları ortaya çıkıyordu. Malko bu tepkiyi anlamamıştı. Acaba mektupta neler yazılıydı?

Tulla'mın gözlerindeki sevinç belli oluyordu.

— Öyle görünüyor ki Maureen sizi çok seviyor, dedi Malko.

— İnanılmaz bir kızdır! diye onayladı Tulla hararetle. Nerede yaşadığını gördünüz...

— Ve kiminle...

Tulla kafasını salladı.

— Big Lad onun delisidir. Maureen'in onu gerçekten sevdiğine inanmıyorum, ama ona acıyor. Big Lad cahil ve yoksuldur. Maureen ise onun Tanrıçasıdır.

— Babanızın intikamını almak için mi bu Protestanları öldürdünüz? Babanızın onlar tarafından öldürüldüğüne emin misiniz?

Tulla mırıldandı.

— Maureen anlattı. Çok iyi araştırmış. Babamı öldürdükten sonra cesedini göle atmışlar.

Sustu, yeniden gözlerinde yaşlar belirdi. Malko elini kızın elinin üstüne koydu.

— Bu araştırılacak.

— Oh, evet!

Kız birden ayağa kalktı, masanın etrafından dolanarak kendini Malko'nun kollarına attı. Malko kollarını kıza doladı, sağlıklı ve yumuşak vücudunu kendi vücuduna yapışmış hissetti. Kızın ağzı Malko'nun boynundaydı.

— Oh, ne kadar mutluyum! diye fısıldadı.

Kızın dudakları hafifçe Malko'nunkilere değdi. Ansızın, Malko'ya ateşli bir şekilde beceriksizce sarıldı, kalçalarını yapıştırdı. Hiç de kardeşçe bir kucaklaşmaya benzemiyordu.

Bu davranış Malko'yu uyardı. Kız bunu hissedince uzaklaştı, gözlerinde anlaşılmaz bir ışık vardı. Mırıldandı:

— Oh, hayır, burada olmaz!

Malko bir hapisanenin ziyaret salonunda bulunduğunu, kadın gardiyanın birkaç metre ilerde ve diğer bölmelerin dolu olduğunu tamamen unutmuştu. Parmakları elbisesinin ince kumaşının üstünde Tulla'nın kalçalarını sıktı, bacaklarının arasına doğru indi. Tulla Malko'nun ensesine ellerini doladı. O da nerede bulunduğunu unutmuşa benziyordu. Malko kızın elbisesini yukarı doğru çekerken karşı koymadı. Bacakları ve tombul kalçaları ortaya çıkmıştı. Şakakları zonkluyordu. Malko Tulla'nın göğüslerini okşayınca kız inledi. Meme uçlarının sertleştiğini hissetti.

Başlangıçta kızı burada, ayakta, etraflarında bu kadar insan varken elde etmek Malko'ya saçma gelmişti. Sonra isteği diğer bütün sebepleri bastırdı. Kızı dipteki duvara doğru itti, elbisesini kalçalarına kadar sıyırdı. Kız çok acele giyinmiş olmalıydı, çünkü içi tamamiyle çıplaktı. Tulla Malko'yu hissettiğinde, biraz geriledi, dudaklarını ısırdı, ama karnını uysallıkla ona doğru uzattı. Bacakları bükülmüş, kalçaları ilerde, kendini saklamadan sunuyordu. Malko bir hamle yapıp kımıldamadan bir an bekledi. Tulla gözlerini açtı, alçak sesle fısıldadı:

— Tanrım! Biz çılgınız!

Malko biraz daha abandı ve uzun süre kendini tutamayacağını hissetti. Bu ilkel birleşmeden daha mükemmeli düşünülemezdi.

Aniden koridorda ayak sesleri duyuldu. Kadın gardiyan durmuş, bölmeye vuruyordu.

Bağırıldı.

— İki dakika!

Tulla o kadar ürktü ki, hemen Malko'dan uzaklaşmak istedi. Avusturyalı, erkeklere mahsus bir refleksle kızı sımsıkı belinden yakaladı ve iyice yapıştı. Kendini tutamamıştı. Tulla'nın tırnakları Malko'nun böğrüne gömüldü. Bütün vücudu titriyordu. Gürültü yapmaktan korktuklarından soluklarını bile tutuyorlardı. Tulla'nın yumuşak, şaşkın ve mutlu sesi kulağına mırıldadı:

— Çabuk, gitmeniz gerekiyor. Geri gelecek.

Üstlerini başlarını düzeltmeyi bitirdikleri sırada kadın, gardiyan yeniden belirdi. Tulla hâlâ sinirli bir hareketle elbisesini düzeltiyordu. Kadın gardiyanın Malko'ya bakışlarından her şeyi anladığı açıktı.

— Görüşme bitmiştir, bayım! diye uyardı. Tulla yeniden Malko'nun kollarına atıldı.

— Yakında görüşmek üzere, diye fısıldadı.

Tekrardan kenetlenmek istemişçesine onu sıkıyordu. Kız koridorda gözden kaybolmadan önce geriye döndü ve Malko'ya doğru sağ elini havada salladı. İşaret parmağı ve başparmak "V" şeklindeydi. İRA'nın zafer işaretiydi bu.

Vücudu hâlâ ateş gibiydi. Henüz mektubun içinde yazılı olanı bilmiyordu. Uysal Tulla'nın kendisine azgın bir dişi kedi gibi davranış sebebini de anlayamamıştı.

Hapishanede bulunmak her şeyi açıklamıyordu.

VIII. BÖLÜM

Cortina'nın farları, boş bir alanın ortasında duran arabanın paslanmış iskeletini aydınlattı.

Malko küfrederek fren yaptı. Yeniden kaybolmuştu. Falls Road'ın arkasında sadece enkazlar vardı. Geriye, katolik mahallesine döndü. Orada Maureen'le buluşacaktı. Birkaç defa yolunu birine sormak için yavaşladı, ama herkes tabanları hemen yağlıyordu. Belfast sokakları geceleri tehlikeliydi... Sonunda Falls Road Tepesi'ne doğru çıktı. Yüz metre ilerde terkedilmiş bir fabrikanın karşısından sola, küçük bir sokağa saptı ve barı gördü.

Malko barın kapısını itti, suratına sıcak hava ve gürültü dalgası çarptı. İçersi tıka basa doluydu. Ekşi bira kokusu boğazını yaktı. Sağdaki İRA posterleriyle dekore edilmiş salona girdi. Her yer insan doluydu. Tartışıyorlar, bağırarak konuşuyorlardı.

Maureen, Big Lad ve Bryan dipteki bir masaya oturmuştu. Maureen blucin giymiş, saçlarını tepesinde topuz yapmış ve makyajını silmişti. Malko oturduğunda, barmen ona hiçbir şey sormadan önüne bir bardak bira bıraktı.

— Her şey iyi geçti mi? diye sordu Maureen.

— Çok iyi.

Malko her şeyi en ince ayrıntısına kadar anlatmaya cesaret edemedi... Maureen'in keskin bakışı içindekileri okumuşa benziyordu.

— Mutlu mu?

— Şaşılacak kadar, diye tasdik etti Malko.

Ama...

Maureen'in bakışları onun lafını kesti. Sol taraflarındaki gürültücü bir grubu işaret ediyordu. 15 dakika sonra, Mauren dışarı çıkma işareti verdi.

Dışarda hava serindi. Big Lad ve Bryan karanlığın içinde kaybolmuşlar, çevreyi gözlüyorlardı.

— Tulla nasıl? diye sordu Maureen. Direniyor mu? Sizi aramadılar mı?

— Aradılar, dedi Malko. Ama mektubu bulamadılar.

İrlandalı genç kız gülme lütfunda bulundu ilk defa olarak.

— Size teşekkür ederim.

— Aklıma gelmişken, mektupta ne yazılıydı? Tulla sevinçten çıldırdı.

Maureen yeniden suratını astı.

— Onu daha sonra öğreneceksiniz, dedi soğuk bir tarzda. Şimdi gitmem gerekiyor.

— Yapmamı istediğiniz başka bir şey yok mu? diye sordu Malko.

Maureen kafasını salladı.

— Hayır.

— Benim var. Yarın benimle öğle yemeği yiyiniz. Belfast'ta sıkılıyorum.

Malko kızın reddedeceğini düşündü.

— Nasıl isterseniz, ama çok zamanım yok. Sizinle Scandia'da buluşalım, büronuza uzak değil, Howard Street'te.

Bu kez kız Malko'nun elini sıktı ve karanlığa daldı.

*

**

Scandia olağanüstü korkunç bir yerdi. Şimdiye kadar üç defa bombalanmıştı. İki kapıcı girişte müşterileri arıyorlardı. Aniden Malko'nun gözleri kamaştı. Maureen gözükmüşü. Kıyafeti değişikti. Saçları omuzlarına dökülüyordu. Şeffaf beyaz bir gömlek göğüslerini belli ediyordu. Hemen hemen bütün düğmeleri açık önden düğmeli uzun bir eteklik uzun bacaklarını ortaya çıkarmıştı.

— Harikuladesiniz, dedi Malko.

Maureen hoş bir şekilde gülümsedi.

— Elden ne gelir? Güzellik hiçbir şey ifade etmez.

Bir masaya yerleştiler. Herkes gözlerini Maureen'e dikmişti.

— Beni niçin bu kadar görmek istediniz?

Malko güldü.

— Sizi olağanüstü buluyorum.

— Siz benimle sadece yatmak istiyorsunuz, dedi hoyratça.

— Bunu nasıl biliyorsunuz?

Kızardı, konuyu değiştirdi.

— Buraya, İrlanda'ya yardıma geldiğinizi sanıyordum.

— Benim yaptığım da bu, diye belirtti.

Malko. UFNI haftada yaklaşık yüz kadar koli yolluyor. Para da. Siz, siz ne yapıyorsunuz?

Kız ona baktı şaşırılmıştı.

— Nasıl?

— Siz her gün, Londonderry'deki gibi atış talimi yapıyorsunuz?

Maureen hareketsiz kaldı ve ona masanın altından bir tekme savurdu.

— Böyle konuşmanızı yasaklıyorum!

Yemeğin kalan kısmı hemen hemen sessizlik içinde veya karşılıklı olağan şeylerden

bahsetmekle geçti. Malko, kızın kendi güzel gözlerinin hatırı için gelmediğini biliyordu. Dışarı çıktıklarında:

— Hafta sonu ne yapıyorsunuz? diye sordu.

Malko başını gri gökyüzüne doğru kaldırdı.

— Kendime bir şişe votka alacağım ve içeceğim.

Kız gülümsedi:

— Hafta sonu sizi davet ediyorum.

Malko bir anlam çıkartmak için kızın gri gözlerine baktı. Söz konusu olan aşk dolu bir hafta sonu değildi... Ama her şey Bill Lynch'in villasına tercih edilirdi.

— Memnuniyetle kabul ediyorum, dedi Malko.

— Çok güzel. Yarın sabah sizi almaya geleceğim.

*

**

Conor Green bir bardağa viski doldurdu, içine buz attı ve Malko'ya uzattı. Kendininkini kaldırdı.

— Hafta sonunuza!

— Boşuna zaman kaybettiğimi düşünmeye başlıyorum, dedi Malko. Geldiğimden beri Bill Lynch'in kayboluşuyla ilgili fazla bir şey öğrenemedim. Maureen'in bir İRA eylemcisi oluşunun haricinde.

— Ve modern bir Sovyet yapısı silaha sahip oluşunun haricinde, diye tamamladı Conor Green.

— Dileyelim, hafta sonu sakın geçsin. Garip yaratıklarla birlikte olmaya, bakımsız bir eve gidiyorum...

— Bu enteresan bir toplumsal deney

olacak, dedi Conor Green gülmeden. Bundan size bir şeyler kalabilir.

— Pireler, diye içini çekti Malko. Yerle bir edilmiş İrlanda'yı ve İRA'yı tanımaya başlıyorum. Uzun süreden beri her şeyi bombalamışlar ve bunlardan hiç bahsedilmiyor.

— Elbette, diye onayladı. Conor Green. Bu işte yalnız Rusların rolünü öğrenmek istiyorum. Buraya kadar kendilerini pek belli etmediler.

— Bill Lynch belki de bu yüzden öldü, diye belirtti Malko.

— Bu durumda, Maureen bir şeyler biliyor demektir. Hafta sonunuz önemli olabilir. Çünkü size güvenmiş benziyorlar.

*

**

Maureen daha da güzelleşmişti. Üstünde yuvarlak yakalı bir kazak vardı. Saçlarını at kuyruğu yapmıştı. Tamamen makyajsızdı, bu haliyle 16 yaşında gösteriyordu.

— Hazır mısınız?

Malko hazırды. Villanın kapısını kilitledi ve Maureen'i garaja kadar izledi. Big Lad gibi hayvanı andıran bir yaratıkla bu güzel kızın nasıl anlaştığını düşünüyordu.

— Yürüyerek mi geldiniz?

— Beni bıraktılar, dedi kaçamak bir şekilde Maureen.

— Nereye gidiyoruz?

— Bangor yolunu izleyiniz. Oldukça uzak.

Sessizlik içinde yol aldılar. Gittikçe daralan yollarda ilerliyorlardı. Belfast'tan uzaklaşmışlardı. Sonunda uzun taş bir duvarı boyunca geçtiler, kapalı demir bir kapıya vardılar.

— Burada durun, dedi Maureen.

Arabadan indi, demir kapıya gitti, cebinden bir anahtar çıkardı. Asma kilidi açtı.

— Neredeyiz? diye sordu Malko içeri girdikten sonra.

Maureen ona saf saf baktı.

— Evimde. İlerleyiniz.

Malko denileni yaptı. Çiçekler, yüksek ağaçlar ve çimenlerle kaplı bir parkın içinden geçiyorlardı. Kıvrılarak uzanan bu dar yolda beş dakika kadar yol aldılar. Sonra çevresi mermer korkuluklarla çevrili geniş bir alana vardılar. Çok uzakta uçsuz bucaksız bir çimenlik yayılmaktaydı. Ev çok büyük değildi.

Malko arabadan indi. Kapıyı açmış olan Maureen'i izledi. Mermer kaplı holdeki bir masanın üzerinde büyük ve antika bir gramofon yerleştirilmişti. Armalar, dev kaplumbağa kabukları, eski silahlar duvarları süslüyordu. İçersi serindi.

— Çok güzel, dedi Malko.

Maureen masaya dayandı ve ona doğru baktı. Tahrik edici bir duruştaydı. Karnının alt kısmı ilerde, gri gözleri Malko'nun parlak gözlerindeydi. Malko yaklaştı ve ellerini kızın kalçalarına koydu. Mucize bir şekilde, kız karşı koymadı.

— Mükemmel bir hafta sonu geçireceğiz, dedi Malko.

Maureen belirsiz bir ifadeyle Malko'yu inceliyordu. Sonra hafif sesle konuştu.

— Size olağanüstü bir şey hazırladım.

Malko kaşlarını çattı, kızın ses tonundan biraz ürkmüştü.

— Ne gibi?

— Bir sınav, dedi esrarlı bir şekilde.

IX. BÖLÜM

— Ne çeşit bir sınav? diye sordu Malko şaşkın şaşkın.

Maureen'in yüz hatlarını inceledi. Ciddi konuşup konuşmadığını anlamaya çabalıyordu. Gri gözleri sabitti ve İrlandalı genç kızın çenesi hafifçe titriyordu . Görünüşe göre gizli bir heyecanın etkisi altındaydı. Maureen Malko'dan uzaklaştı ve sinirli bir sesle:

— Ya size dediğimi yapmayı kabul edeceksiniz, dedi, ya da bu şatodan canlı çıkmayacaksınız...

Malko ona sarılmak üzereyken dışarda motor ve açılıp kapanan araba kapılarının gürültüsünü duydu.

— İşte arkadaşlarım, diye. haber verdi Maureen.

Malko durumun ciddi olduğunu anladı.

— Ne yapmaya geliyorlar?

Maureen meydan okur bir tavırla kafasını kaldırdı.

— Yarın Tulla'yı kaçıracağız.

— Ve bunun için de bana ihtiyacınız var, öyle mi?

— Evet, diye itiraf etti Maureen yumuşak bir sesle. Siz olmadan harekât gerçekleştirilemez.

Malko gülümsedi.

— Beni niçin tehdit ediyorsunuz? Size dostluğumu çoktan ispat ettim...

Maureen gözlerini çevirdi.

— Bu doğru, dedi. Ama bu sefer çok

tehlikeli ve bu işte size gerçekten güvenemiyorum.

Malko şüpheyle başını salladı.

— Beş kişiyle bu iş başarılmaz. Armagh'a sızmak imkânsız. Helikopter olmadıkça. Bu imkânsız. Bir intihar.

Maureen küçük bir kız gibi ayağını yere vurdu.

— Bu intihar değil. Bir planımız var. Beni takip edin.

Malko onu izledi. Tulla'nın Malko'ya niçin bu kadar minnet gösterdiği meydandaydı.

*

**

Altı metrelik mavi metalik çok güzel bir Rolls-Royce Silver Cloud güneşte parılıyordu. Bagajı açıktı. Kahverengi kâğıtlara sarılı bir sürü paket arabanın çevresine yere konulmuştu.

— İşte ailemin lüks arabası, diye konuştu Maureen sevimli bir şekilde. Tulla'yı kurtarmamızda lazım olacak.

— Demir kapıyı size açacaklarını mı zannediyorsunuz? diye sordu alayla Malko.

— Gordon! diye seslendi Maureen.

Sarışın genç bir adam elindeki fitilleri bıraktı ve onlara doğru geldi.

— İşte Gordon, diye gururla tanıştırdı Maureen. Tuz ve biberle bile dinamit imal edecek kadar yeteneklidir.

Gordon sarı bıyıklarının altından alçak gönüllülükle güldü ve yeniden Rolls'un yanına döndü.

Maureen kolunu kocaman arabaya doğru uzattı.

— Demir kapıları açacak olan işte o! Bu

arabanın iki ton ağırlığı var. Gordon arabanın yanlarına, arka tarafına, bagaja 150 kiloluk patlayıcıyı tıkabasa doldurmakla meşgul. Arabayı hapishanenin dışındaki demir kapının üzerine süreceğiz. Ağırlığı sayesinde kıracak ve sağlam zırhlı kapıya çarparak patlayacak. Gordon her şeyin havaya uçacağına ve içeri girebileceğimize emin...

Maureen gittiği ilk baloyu anlatan bir genç kız gibi heyecanlanmıştı. Malko bu çılgın planın başarı şansını kafasında tarttı. İRA'nın şimdiye kadar hapisten kaçırmalarda olağanüstü başarılar elde ettiğini biliyordu. Ama Armagh, bu kadar kolay değildi.

— Gardiyanlar? diye sordu Malko.

— Mahkeme kaleminde bulunanlar patlamayla ölecekler, dedi sakince Maureen. Diğerleri silahlı değil.

— Bekleme salonuyla, hapishaneyi ayıran bir üçüncü demir kapı daha var, diye belirtti Malko. Bu sizin patlamanızla yok olmaz.

Maureen ona hayranlıkla baktı.

— Bu doğru. Ama o anda Gordon işe müdahale edecek. Kilidi havaya uçurmak için portatif bir patlayıcıyla gelecek. Ondan sonra da bizi bekleyen Tulla'yı almaktan başka yapacak bir işimiz kalmayacak.

— Patlama bütün şehri ayaklandırır. Takviye kuvvetler hemen gelecektir.

— Elbette, diye onayladı Maureen. Ama İRA'nın bölgesel bir bölüğü bize yardımcı olacak. Hapishane şehrin tam çıkışında, önünde yol çalışmaları ve bir silindir var. Biz silindiri merkezden gelecek takviye kuvvetlerini durdurmak için yola enlemesine koyacağız. Big Lad ve Bryan ilk gelenleri durduracaklar.

Beş dakika dayanmak gerekecek.

Bu işte korkunç bir şekilde katledilmek de vardı. Malko soğuk terler dökmeye başladı. Korktuğu şey Long Kesch'te on sene yatmak değildi, ama işin ucunda ölmek ya da asılmak da vardı...

— Hepimiz Cortina'ya binemeyiz, diye belirtti.

— Bir sürü arabamız var. Big Lad bir Austin 1300 çaldı. Diğerlerinin de arabası var. Sizin arabanızı kullanmayacağız.

Malko güneşin altında parlayan mavi Rolls-Royce'a baktı. Kapılardan birini açtı ve deri kokusunu içine çekti. Bu kadar güzel bir aracı parçalamak gınahtı.

— Hapishaneye girmek için silindirden faydalanamaz mısınız? diye sordu. Kaçmak için de Rolls'u kullanırsınız.

Maureen kafasını salladı.

— Hayır. Silindir çok yavaş. Onları beklemedikleri bir anda yakalamak ve öldürmek lazım. Yoksa onlarla çatışırız...

Gordon çalışmayı bırakmış, onları izliyordu. Malko hapishanenin dışındaki yolu hatırlamaya çabaladı. Armagh'ın önüne inen yokuşta Rolls yüksek bir hıza ulaşabilirdi.

— Bu olayda benim rolüm nedir? diye sordu.

Maureen gülümsedi.

— Onu size yarın sabah söyleyeceğim. Lütfen kaçmaya kalkışmayın, sizi öldürürüz. Emir verdim. Bazı tehlikeleri göze alamayız.

— Kalkışmayacağım, diye söz verdi Malko.

Bu güç durumdan nasıl kurtulacağını düşünüyordu.

Bir otomatik Thomson tabanca Rolls'un

arka koltuğuna bırakılmıştı. Malko eve doğru ilerledi ve zemin kata girdi. Burası ilginç bir şekilde inşa edilmişti. Geniş bir merdiven birinci kattaki avluyu andıran bir balkona ulaşıyordu. Tavanın yüksekliği en az on beş metre olmalıydı.

Her yerde özenle korunmuş orglar vardı. Giriş holünde iki piyano duruyordu. Malko, Maureen'i asık suratlı bir müzik hocasının gözetimi altında piyanonun tuşlarına dokunurken hayal etti. Konforlu bir salona kadar gitti. Burası derin ve rahat kanepelerle, Venedik tablolarıyla dekore edilmişti. Kapı ve pencereleri bahçeye bakıyordu.

Bir viski şişesi gördü, kendine bir bardak hazırladı ve şöminenin karşısına oturdu.

Conor Green'e nasıl haber verebileceğini düşünüyordu. Ama yine de ölümden kurtulabilirdi. Bahçedeki ağaçların yapraklarına gözlerini dikti, buradan çıkmamanın bir yolunu arıyordu.

*

**

— Araba hazır!

Gordon büyük mavi Rolls'u hayranlıkla seyrediyordu. Kalkık kaputtan birbirine geçmiş renkli kablolar farkediliyordu. Gordon gururla Malko'ya n tamponun altından geçen saç boruyu gösterdi.

— Bu basınçlı bir patlama kapsülü. Araba kapıya çarptığında çalışacak. Bunun gibi iki değişik bağlantı da arka koltuklarda ve bagajda var. Çarpmayla harekete geçiyorlar. Araba demir kapıyı çkerttiğinde patlayacaklar ve işi bitirecekler. Bagajda yaklaşık 200kg kadar patlayıcı var...

Rolls gerçek bir seyyar bombaydı. Yüz metre çevresinde ayakta hiçbir şey kalmayacaktı... Malko direksiyona ve deri koltuklara baktı.

— Kim kullanacak?

— Ben, dedi Gordon. Son anda atlayacağım. İki seneden beri her gün ne zaman öleceğimi kendime soruyorum. Oynak karışımlar üzerinde çalışıyoruz... Hiç olmazsa yarın ölüm tehlikesi ile burun buruna geleceğim. Ama ne olursa olsun kapı havaya uçacak...www.cizgiliforum.com

— Sen havaya uçmayacaksın, diye homurdandı Big Lad.

Beceriksizce salına salına yürüyordu, gözlerini arzuyla Maureen'e dikmişti. Genç kız içini çekti.

— Bütün bunları unutalım. Haydi gidip içelim.

Malko onları beyaz mozaiklerle kaplı geniş mutfağa kadar izledi. Üzeri şişeler ve yiyeceklerle dolu büyük bir tahta masa vardı. Bir Armalite enlemesine masaya konulmuştu. Bryan sağlam eliyle silahı aldı ve havaya atıp tutarak eğlendi.

— Bizdensiniz artık, dedi Malko'ya Maureen. İçin!

Hepsi birden kadehlerini kaldırdılar. Maureen ciddi bir havayla slogan attı:

— Yaşasın İRA!

Erkekler koro halinde tekrar ettiler, sonra bir yudumda bardaklarını boşalttılar. Malko onları taklit etti. Maureen kapının arkasından büyük bir kara tahta çıkardı. Malko Armagh Hapishanesini ve çevresinin planını tanıdı.

— Eylem şöyle gelişecek, diye anlattı.

Gordon saat onda Rolls'u kapıya çarptırarak. Aynı anda Big Lad silindiri ele geçirecek ve yolu tıkayacak. Yanında el bombaları ve sis bombaları olacak. Bryan şehrin çıkışında mevzilenecek. Ben hapishaneye Gordon'la birlikte gireceğim. Gardiyanları etkisiz kılacağız ve Tulla'yı kurtaracağız. Big Lad ve Bryan Austin'e binecekler, biz de diğerleriyle birlikte öbür taraftan kaçacağız. Bütün hepsi beş dakikadan fazla sürmemeli. Aynasızlar müdahale edecek zaman bulmamalı.

Maureen Malko'ya döndü, gri gözlerinde zafer ışığı vardı.

— Ne düşünüyorsunuz?

— Tamamen çılgınlık! dedi sakince. Polislerin bildiğiniz gibi telsizleri, helikopteri ve süratli arabaları var. Yüz metre bile kaçamazsınız. Sizin daha iyi örgütlenmiş olduğunuzu sanıyordum.

Maureen tokat yemiş gibi kızardı.

— Kusursuz olarak hazırlandık, dedi. Bunu siz de anlayacaksınız. Her şey yolunda gidecek.

— Aklıma gelmişken sorayım, dedi Malko, benim rolümü açıklamadınız...

— Onu birazdan öğreneceksiniz. Hepimiz maskeli olacağız renkli elbiseler giyeceğiz, dedi Maureen.

Malko, İngiliz polisinin Armagh Hapishanesi'nin yıkıntılarında İrlandalı teröristler gibi giyinmiş bir CIA ajanının cesedini bulduğu zaman meydana gelecek skandali düşündü...

— İçelim, dedi Maureen. Yarın sabaha kadar yapacak başka şeyimiz yok.

*

**

Big Lad bardağını birayla doldurdu, içine bol miktarda viski, biraz mavimsi bir sıvı koydu. Hepsini karıştırdı ve bir dikişte yuttu.

Gözleri tamamen mavileşti! Gecenin başından beri içkisine, döşeme taşlarının temizlenmesinde kullanılan bir deterjan koyuyordu. Normal bir insan bununla zehirlenirdi. Ama Big Lad'in sarhoş olması için o sıvı gerekiyordu.

Mutfak bir savaş kampına benziyordu. Bryan bir köşeye uzanmış, gecenin başından beri içtiği on sekiz bardak biranın bir kısmını kusuyordu. İradesi dışında bir hareketle, tahta eliyle sağlam olan elini ovuşturuyordu, gözleri boşluktaıdı.

Bakışları sabitti, kesinlikle etrafla ilgisini kesmiş, bulunduğu yerde sızmıştı. Birkaç saniye içinde horlamaları tencereleri titretmeye başladı.

Malko gözleriyle Gordon'u aradı. Patlayıcı uzmanı bir müddetten beri ortalarda yoktu. Yavaşça Big Lad'le politik tartışmaya giren Maureen'i yalnız bıraktı ve dinamitçiyi aramaya koyuldu. Eğer buradan kurtulmak için bir şansı varsa, o da şu andı, çünkü hepsi zilzurna sarhoş olmuşlardı. Ertesi gün çok geç olacaktı.

Holde iki adım ancak attı: Gordon oradaydı, bir piyanonun üzerine oturmuş, Armalite'i bacaklarının üstüne koymuştu. Uyanıktı.

— Bak yabancı, dedi, sakın kaçmaya kalkışma. Benim hiç uykum yok ve çok iyi nişan alırım.

Malko cevap vermedi ve salona doğru yöneldi. Maureen ceketini çıkarmış, ayaklarını

bir sehpaye uzatmıştı. Konyak şişesinin dörtte üçü boşalmıştı. Devrimci fikirler bile genç İrlandalının lüks zevkini yok etmemişti. Malko ona yaklaştığında, kafasını bile kaldırmadı. Yanına oturdu.

Birkaç saniye sonra, sabit gözlerle Malko'ya doğru döndü. Gözbebekleri büyümüşü.

— Ne istiyorsunuz?

— Sizi, dedi.

Maureen sırtarak:

— Müzik dinlemek istiyorum, dedi kendi kendine konuşur gibi.

Masanın üzerinde çok eski bir pikap vardı. Maureen kolu kaldırdı ve ilk plağı koydu. Salonda geleneksel İrlanda müziğinin cırtlak notaları yükseldi. Maureen, Malko yokmuşçasına tek başına dans etmeye başladı. Kalçalarını ritmik bir şekilde sallıyordu. Malko'yu tahrik etmek ister gibiydi, ama buna hiç ihtiyacı yoktu.

Malko ayağa kalktı, onu dirseğinden yakalayarak kendine çekti. Maureen beklenmedik bir çeviklikle kurtuldu. Mebcurmuş gibi konyak dolu bardağı bir dikişte içti, Malko'ya doğru fırlattı ve bağırdı.

— Beni rahat bırakın!

Malko eğildi ve bardak çok güzel bir Venedik tablosuna çarptı. Bu katliam karşısında Maureen çılginca bir kahkaha attı.

Malko onu gömleğinden yakaladı. Maureen uzaklaşmayı denedi, kumaş yırtıldı. Sutyen giymemişti. Açıkta kalan göğsü gömleğin yırtıkları arasından göründü. Bağırarak üzerine atıldı. Tırnakları ilerde, kudurmuş gibiydi. Malko bu ani saldırıdan ustaca kurtuldu. İki de birbirlerine sımsıkı sarılmış-

lardı. Maureen, Malko'nun saçını çekiyor, tırmalıyor, küfrediyordu! Dengelerini kaybedip döşemenin üstüne yuvarlandılar. Malko yediği yumruklara aldırmadan iki eliyle Maureen'in blucinini üstten yakaladı ve bütün gücüyle aşağıya doğru çekti, göbeğinin bir kısmı görüldü. Sonra bir hamlede pantolonu baldırlarına kadar indirdi. Maureen'in üstünde kenarları dantel işlemeli beyaz bir külot vardı.

Maureen dirseklerine dayanarak kafasını geriye çevirdi, saçları başı dağılmış, sinirden köpürmüştü. Gözleri deli gibiydi.

— Seni geberteceğim! diye bağırdı. Seni yok edeceğim...

Malko sağ elini kızın kalçalarına şiddetle indirdi.

Maureen ümitsizce sızradı, yapabileceği tek şey ikinci bir tokat için kışını biraz daha kasmaktı... Vahşi bir hayvan gibi bağıırıyor, bütün gücüyle bacaklarını sallıyordu. Bu da blucinini daha aşağıya ve külotunun bacaklarına inmesine sebep oluyordu. Onunla karşılaştığından beri Maureen kendisine hep azılı bir orospu gibi davranmıştı. Bu arada Maureen elini Malko'nun bacaklarının arasına kaydırdı. Kıza engel olmakta çok geç kalmıştı. Maureen avucuyla onları kavramıştı. Malko'nun bütün vücudu gerilmişti, acı duymaya hazırды.

Fakat inanılması güç bir şey oldu. Malko'nun hayati organlarını sökeceğine ve sanki bu niyetini üç dakika evvel belli etmemişcesine onları kendine saklamaya karar verdi!

— Evet, oh evet! diye inledi. Oh, evet...

Gözleri dönmüş, tamamiyle gevşemişti.

Uysallaşmış, tatlılaşmıştı.

Malko vahişce kıza sahip oldu. Kız tamamen kendini bırakmış, zevk çılgınlıkları atıyordu, Malko'nun göğsünü yumrukluyor, kesik kesik nefes alıyordu.

Ama Malko'nun boşalacağını anladığında yeniden ondan kurtulmayı denedi. Malko'nun boynunu kanatıncaya kadar ısırды ve inledi.

— Hayır, hayır istemiyorum...

Beklenmedik bir şekilde ayağa kalkmayı başardı.

Bu kez Malko kızı yakalamaya çalışmadı. Gordon'un uyduğunu düşündü. Şansını denemenin tam sırasıydı.

Küçük hol boştu. Kolayca parka çıkan kapıyı açtı. Serin hava iyi gelmişti. Düşünmeden karanlığa kaldı. En iyisi parkın içinden geçmekti.

Kaçmaya hazırlandığı sırada, arkasında Gordon'un sesini duydu.

— Size uykum olmadığını söylemiştim.

Malko geriye döndü.

Gordon kapının girişinde duruyordu. Elinde Armalite vardı.

X. BÖLÜM

Gün ışığı Malko'yu uyandırdı. Yataktan kalktı ve perdeleri açtı. Ufukta iri karabulutlar görünüyor, rüzgâr parktaki ağaçları eğiyordu. Gerindi, her yeri ağrıyordu. Sanki bir silindirin altında kalmıştı. Bütün kasları ağrıyordu, sırtı acıyordu. Gırtlığında hâlâ Maureen'in parmaklarının izi vardı. Vahşice sevişmelerini düşündü ve sakinleşmek için düşün altına ilerledi.

On dakika sonra mutfağa indiğinde, Big Lad, Gordon, Bryan ve Maureen derin bir sessizlik içinde kahvaltılarını yapıyorlardı.

Maureen siyah kadife bir pantolon ve ona uyan bir süveter giymişti. Malko'ya bakmadı. Yaptığı şeylerden utanmış gibiydi.

— Haydi! dedi Maureen ayağa kalkarak.

Saçlarını topuz yapmış, sert havasını takınmıştı. Peşpeşe mutfaktan çıktılar. Parkın sonunda gri deniz gözüktüyordu. Malko belki günün sonunu göremeyeceğini düşündü. Evden çıktılar ve garaja doğru ilerlediler. Gordon Rolls'un bagajını açtı ve içeri kontrol etti. Maureen Malko'nun yanına geldi, bir harita uzattı. Duygusuz ve soğuk bir tarzda konuştu:

— Rolls'un direksiyonuna geçeceksin ve Armagh'a doğru yola çıkacaksınız. Ballynahinch, Newcastle ve Newry üzerinden yaklaşık 90 dakika kadar gideceksiniz. Her şeyi haritanın üzerine işaretledim. Markethill'den 8 mil sonra sağda toprak bir yol ve bir tabela göreceksiniz: Hamilton's Bawn. Bu yolu

izleyeceksiniz. Çeyrek mil sonra solda terkedilmiş bir çiftlik var. Bahçesine girin ve üç defa korna çalın.

Malko, Maureen'in kendisine bu kadar güvenmesini anlamıyordu. Direksiyona geçti, otomatik camı indirdi. Maureen yanına gelip dirseğini dayadı. Malko bagajın kapandığını işitti.

— Haydi, dedi Maureen. Ama dikkat, Gordon bagajda. Bizi ele vermeye kalktığınız an, sizi havaya uçuracak düğmeye basmak için Gordon'a bir saniye yeter. Bunu da yapacaktır.

Malko vücudunun korkuyla ürperdiğini hissetti.

— Ya bir barikat ile karşılaşsam? diye sordu.

Maureen omuz silkti.

— Sizi bunun için tercih ettim. Bu arabaya ihtiyacımız var ve ülkenin yarısını bu araba ile geçmek zorundayız. Sizin bu işi başarma şansınız bizden daha fazla. Olabilecek bazı şeyleri düşünmek lazım. Gordon riski göze alamaz. Bagajı açtıkları anda herkes havaya uçar. Şansınız açık olsun!..

Malko bir şey sormadı, otomatik vitesi ileri aldı ve yavaşça arabayı hareket ettirdi.

Suikastçiler grubu dikiz aynasında ufaldı. Büyük mavi Rolls yükselmiş güneşin altında parlıyordu. Yavaş yavaş evin bahçesinden çıktı, Strangford Lough'un kıyısını takip etti. Ballynahinch'i geçince arabayı hızlandırdı, yol dümdüzdü. Araba sessizce yol alıyordu. Malko bombayı her an patlatmaya hazır Gordon'u düşündü. Tartışmasız, İrlandalılar çılgındı. Newcastle'a bir mil kala yolda uzun

bir araba konvoyu duruyordu. Malko arabayı durdurdu. Kırmızı şapkalı bir asker yan tarafta belirdi ve ona arabayı park etmesi için işaret etti.

Malko söyleneni yaptı, arabayı durdurdu, el frenini çekti. Uzun boylu, kalın bıyıklı bir subay Rolls'a yaklaştı. Elini şapkasına götürdü ve sordu.

— Kâğıtlarınız, Sir?

Malko dilinin tutulduğunu hissetti.

Endişeyle pasaportunu çıkardı ve askeri polise uzattı. Adam pasaporta bir göz attı, gidip Rolls'ün plakasına baktı ve sordu:

— Bu araba size ait değil mi, Sir?

Malko tatlı bir gülümsemeyle cevap verdi.

— Araba bacanağımın. Bir aile toplantısına gidiyorum.

Subay başını salladı.

— Çok iyi, Sir. Bagajı açabilir misiniz?

— Çok üzgünüm, anahtarı yok. Size söylediğim gibi, araba benim değil.

Subay tereddüt etti. Her zamanki görevini yapıp yapmamak arasında kalmıştı. Bu şehirli bütün şüphelerden uzaktı. Sonuç olarak anlayışlı bir gülümsemeyle Malko'ya pasaportunu uzattı.

— Gidebilirsiniz, Sir. İyi yolculuklar!

Malko otomatik vitesi ileri almadan içinden ona kadar saydı. İngiliz subayını güldürmeyi başarmıştı. Tanrıya şükür, subay Rolls'ların üzerindeki anahtarın arabanın her yerini açtığını bilmiyordu.

Malko bagaj ve kapıları açık duran arabaları geçtiğinde, birden korkunç bir fikir neşesini kaçırdı: Gordon çiftliğe geldiklerini veya başka bir barikat tarafından durdurul-

duklarını nasıl bilebilirdi. Bu düşünce onu Hamilton's Bawn yazılı panoyu gördüğü ana kadar meşgul etti.

Malko sağa döndü, çamurun içinde sarsıldı. Çiftliğin bahçesini gördü ve içeri girdi. Kimseler yok gibiydi. Bir hangara kadar arabayı sürdü ve yanında durdu. Sonra arabadan indi ve üç defa korna çaldı. Bagaja yaklaştı ve seslendi.

— Çiftliğe geldik, Gordon!

Cevap alamadı. Dinamitçi bir tuzaktan mı çekinmişti?

Aniden çalıkların arasında bir sürü gölge belirdi. İlginç bir şekilde giyinmişlerdi: Siyah kazak, siyah pantolon, siyah eldivenler ve siyah kukuleta. İkisinin ellerinde Thomson vardı. Malko'ya bir şey demeden bagaja doğru yaklaştılar ve Gal lehçesinde bir şeyler söylediler. Gordon bunalmış bir şekilde onlara cevap verdi.

Siyahlı adamlardan biri hemen Malko'ya döndü.

— Bagajı açınız.

Malko itaat etti. Gordon bagajdan dışarı sıçradı ve yapmacık bir şekilde sırıttı.

— Aynasızları iyi atlattınız... Her şeyi duydum. "Lütfen Sir, mersi Sir, güle güle Sir." Bana kalsa karnına bir tekme atardım. İtiraf edeyim Rolls Royce'u çok iyi kullanıyorsunuz.

Maskeli adamlar bagajdaki silahları boşaltmaya başladılar. Malko hangarın arkasında duran Gordon'u izliyordu.

— Siz de bir tane giyin, dedi Gordon Malko'ya.

Malko kukuletayı takmakla meşgulken

Cortina ve Austin 1300 çiftliğin bahçesine girdi. Oradakilerle Maureen'in arasında kısa bir kucaklaşma oldu. Alçak sesle fısıldaşıyorlardı. Malko siyahlı adamlarla Maureen arasında geçen şiddetli tartışmayı duyuyordu. Maureen Malko'ya doğru yaklaştı, yüzü maskeliydi.

— Bir sorun var, dedi. Saldırı sırasında sizi onlarla bırakmayı tasarlamıştım. Ama istemiyorlar. Size güvenleri yok.

— Evime dönsem? diye sordu Malko.

Maureen omuzlarını silkti.

— Aptalca şeyler söylemeyin. Bir tek çare var. Bizimle geleceksiniz. Silahınız olmayacak. Eğer yaralanan olursa onu taşırsınız. Diğerleri gibi bir elbise giyiniz.

Sırtını döndü, Malko'yu şaşkın bir halde bırakarak uzaklaştı. Bu kadarı da fazlaydı!

— İşareti aldığımızda hareket edeceğiz, diye konuştu Maureen. Gordon'dan önce, hapishanenin önündeki yerimizi almamız gerekiyor. Herkes ne yapacağını biliyor mu?

Big Lad ve Bryan kafalarını salladılar.

Yirmi dakika geçmiş, Malko uyuşmaya başlamıştı. Tam bu sırada telsizden bir ses yükseldi.

— Harekete geçin, bütün devriyeler Killylca'da.

Maureen arabayı hareket ettirdi ve çiftlikten çıktı. Malko hızla atan kalbinin vuruşlarını duyuyordu. Bu kez gerçekten durum ciddiydi. Boğazı kurumuştü. Kimse tek bir kelime etmiyordu. Siyahlı adam Malko'ya doğru bir Armalite doğrultmuştu. Arabanın içinde iki tüfek, şarjörler ve el bombaları vardı.

Yolda, asfaltın kenarında durmuş yaşlı bir kadınla karşılaştılar. Malko kadını haç çıkartırken gördü. Sanki kadın şeytanı tanı-
mıştı. Austin hapishaneye inen yolun başına
varmıştı. Maureen yavaşladı. Görünürde
kimse yoktu. Silindir hapishanenin önünde,
yeni asfaltlanmış yolun üzerindeydi. Maureen
kaldırımın kenarında arabayı durdurdu. Nem
yüzünden ön ve yan camlarda kalın bir buğu
tabakası oluşmuştu. Silecekler durduğunda,
ön camdan dışarı görölmez oldu.

— Üç dakika içinde Gordon burada olacak,
dedi Maureen donuk bir sesle.

Sonra Malko'ya döndü.

— Hapishanedekiler acaba şimdi ne
yapıyorlardır?

Malko'nun cevap verecek zamanı olmadı.
Big Lad'in tarafındaki cam hafifçe vurulmuş-
tu.

Big Lad, Maureen'e baktı ve dışlerinin
arasından bir küfür savurdu. Dışarıyı görebil-
mek için elleriyle ön camı sildi. Austin'in
önünde dört İngiliz askeri duruyordu. Sonun-
cu asker arkadaşlarını korumak için sırtını
dönmüştü. Cama vuranla birlikte hepsi beş
kişiydi.

Yeniden cama vuruldu. Camdaki buğuya
rağmen askerin karaltısı seçiliyordu.

Big Lad Maureen'e şaşkın şaşkın baktı.
İrlandalı kızın suratu allak bullak olmuştu.

— Aç! diye atıldı Maureen ve onu öldür.

Bundan sonra her şey çok çabuk oldu. Big
Lad camı hızla açtı. İngiliz askeri siyah
maskeli adamı görünce öylesine şaşırılmıştı ki,
hiçbir harekette bulunamadı. Big Lad askeri
tüfeğinin namlusundan yakaladı ve bütün

gücüyle çekti. Asker tüfeğiyle birlikte geldi. Big Lad'in iri parmakları askerin gırtlığına dolandı. Malko boynun kırıldığını duydu, İngilizin suratının eriyen bir mum gibi şekil değiştirdiğini gördü

Siyah elbiseli diğer adam çoktan dışarı çıkmıştı. Armalite'i koltuğunun altındaydı. Ateş etmeye başladı. Bu sırada devriyedeki dört askerden biri şaşkınlıktan kurtulmuş ateşe cevap vermişti.

Askerin attığı ilk kurşunlar rakibini ikiye biçti, ama sonucu görmeye zaman olmadı. Armalite'den çıkan bir sürü kurşun göğsünü parçaladı ve anında öldü.

Askerlerden ikisi korunmak için kendilerini yolun öbür tarafına silindirin arkasına attılar.

Big Lad boğazladığı askerin vücudunu itti ve bir hamlede arabanın kapısını açtı. Devriyenin beşinci askeriyle karşı karşıya geldi. Kurşun geçirmez yelek giymiş genç biriydi, elinde dürbünlü tüfek vardı: Grubun en iyi nişancısı olmalıydı.

Silahını Big Lad'in üzerine doğrulttu. Diğer iki asker gizlendikleri yerden bağıryorlar, arkadaşları yüzünden Austin'in üzerine ateş etmeye tereddüt ediyorlardı. Asker namluva kurşun sürdü ve tetiğe bastı.

Tüfek ateş almadı. Big Lad kolunu Austin'in camından içeri daldırdı ve baltayı aldı. Malko baltanın havaya kalktığını ve genç askerin göğsüne gömüldüğünü gördü. Kan bir metre öteye fıskırdı. Big Lad baltasını geriye çekti ve yeniden vurdu. Askerin kaskını ve kafasını parçaladı.

Midesi bulanana Malko kendini Austin'in dışına attı. Çıkarken Big Lad'in Armalite'ini

almıştı. Big Lad ayakta dimdik duruyordu. Gözleri dönmüş, baltasını sallıyordu. Maureen arabanın koltuğundan kayarak Malko'nun yanına, kaldırıma uzandı. Silindirin arkasına gizlenmiş iki asker aynı anda ateş ettiler. Kurşunlar Austin'e saplandı. Big Lad bir çığlık attı, sendeledi, elini gömleğinin üzerine koydu. Kan bir anda gömleği kızılaştırdı.

— Yere yat! diye çığlık attı Maureen.

Dev duymamışa benziyordu. Bir robot gibi Malko'ya yaklaştı, baltasını havaya kaldırmıştı. Baltayı indirdiği anda Malko kendini kenara attı. Balta havada parıladı ve kaldırımın üzerinde patladı.

— Big Lad, sen delirmişsin! diye bağırdı Maureen.

Sakinliği ve güveni yok olmuş, eylemin hakimiyetini kaybetmişti. Big Lad homurdandı ve Malko'ya yaklaştı. Baltasını sallıyordu. Yeniden tüfek sesi işitildi. Bu kez Big Lad sarsıldı. Suratı şekilsiz kanlı bir meyveye dönmüştü. Baltası birkaç saniye havada kaldı, sonra yumuşak bir hareketle yere düştü. Sarhoş bir adam gibi yalpaladı ve sırtüstü devrildi. Kaldırımın üzerinde hareketsiz kaldı.

Malko askerlerden birini nişan alırken görünce silindire doğru ateş etti. Birkaç dakika içinde bütün İngiliz ordusunun burada olacağını düşünüyordu.

— Sıkıştırıldık! diye Maureen'e bağırdı.

Austin'in arkasından çıksalar pusuya yatmış iki İngiliz askeri onları delik deşik edecekti. Birden Maureen bağırdı.

— Gordon!

Malko başını yokuşa çevirdi ve süratle inen büyük mavi Rolls-Royce'u gördü.

Şaşkın bir halde askerlerden biri tüfeğini salladı. Arabanın ateş hattına girmesini engellemeye çalışıyordu. Ama araba yoluna devam etti ve Armagh Hapishanesi'nin demir kapısına çarpmadan evvel iki İngiliz askerinin arkasına gizlendiği silindire sürtünerek geçti.

Maureen keskin bir çığlık attı.

— Gordon!

Malko ön kapının açıldığını ve bir vücudun arabadan dışarı fırladığını gördü.

Sonra her şey patlamanın içinde kayboldu. Beyaz bir duman bulutu her yeri kapladı. Gordon atlamakta geç kalmıştı.

Malko ve Maureen kaldırıma yapışmışlardı. Austin 1300'ün havaya uçtuğunu ve parkın demir parmaklıklarına çarptığını gördüler. Üzerlerine yağmur gibi araba enkazları yağıyordu. Patlamanın şok rüzgârı onları 50 metreden fazla yuvarlamıştı.

Maureen kendini kaybetmiş, hiçkırıyordu.

— Gordon, Gordon!..

— Gelin, diye bağırdı Malko.

Maureen diğer eylemcilerin hapishanenin öbür tarafında beklediklerini söylemişti. Tek şansları onlara ulaşmaktı. Yolu koşarak geçti ve dumanın arasına daldı. Maureen'i sürüklüyordu. İki İngiliz askerinden hiçbir iz kalmamıştı. Silindir bulunduğu yerden on metre geriye gitmişti. Malko yerde kan lekeleri gördü. İki tonluk Royce ortadan yok olmuştu. Sadece şasesi duruyordu, o da yolun öbür tarafına savrulmuştu. Demir parmaklıklar bükülmüş, paramparça olmuştu. Rolls'un ön tarafı mahkeme kaleminin bulunduğu salona kadar girmiş, iki zırhlı kapıyı toz etmişti.

Aniden, Maureen açılan delikten içeri girdi.

Malko öfkeden kudurmuştu. Onu takip etmekten başka çaresi yoktu. Enkazların arasından yolu izliyordu. Duman azalmaya başlamıştı. Malko mahkeme kalemiyle hapishaneyi birbirinden ayıran demir parmaklıkları farketti. Rolls'un motoru demirlerin arasına sıkışmış ve onu futbol kalesinin ağları gibi deforme etmişti.

Öbür yandan bir sürü gölge belirdi ve birden bağırarak Tulla'nın sesini işittiler.

— Maureen! Maureen!

Tulla, Malko ile Maureen'in üzerine atıldı, onları kucakladı. Maureen soğukkanlılığını kazanmışa benziyordu.

— Çabuk, çabuk! diye yalvardı. Kaçalım.

Üçü hapishanenin küçük iç avlusunu koşarak geçtiler.

Tulla karmaşık koridorlarda onlara rehberlik etti. Hiçbir engele rastlamadan hapishane duvarına eriştiler ve ufak demir kapının önünde durdular. Maureen kilide ateş etti. Malko bir tekmeyle kapıyı açtı. Sakin ve boş bir caddeye çıktılar.

Bryan köşeden onlara işaret etti. Yol kavşağına kadar koştu. Büyük bir cenaze arabası kaldırımın kenarında duruyordu. Eski Bentley değiştirilmiş, çiçeklerle donatılmıştı. Tabutun bulunduğu arka bölmenin kapıları sonuna kadar açıktı.

— Binin! dedi Bryan.

Tulla, Maureen ve Malko peşpeşe arabaya atıldılar. Kapılar kapandı. Her yer kararmıştı. Cenaze arabası beklemeden hareket etti.

— Nereye gidiyoruz? diye sordu Malko.

Tulla onun varlığını farkedince kollarına atıldı. Yüzüne öpücükler yağdırıyordu.

— Teşekkürler! diye hıçkırdı. Siz olmadan hiçbir şey yapamazdık. Yamansınız.

Maureen:

— Siyah elbiselerinizi çıkarabilirsiniz, dedi.

Cenaze arabası yavaşladı biraz sonra durdu. Arka kapıları açıldı. Karşılarında siyah cübbeli, kırmızı suratlı, neşeli bir adam duruyordu.

— Tanrı sizi kutsasın evlatlarım! dedi kalın bir İrlanda aksanı.

İlk olarak Malko arabadan indi ve atletik yapılı yaşlı papazın -elini sıktı. Papaz iki kız kucakladı, sonra Malko'ya döndü ve ağır ağır konuştu.

— Bu kızı işkenceden kurtardığınız için size teşekkür ederim. Tanrı bu iyiliğinizi mükâfata landıracaktır. Şimdi benimle gelin. Çabuk.

Ufak bir kilisenin önünde duvarla çevrili bir bahçede bulunuyorlardı.

Papaz koridoru geçti, onu cenaze arabasının üç yolcusu izledi. Cenaze arabası çoktan manevra yapmış, geri geri avludan çıkıyordu. Papaz, SAS ve iki kız ufak kiliseyi geçtiler. Kilise mihrabının arkasında, yerde kare biçiminde bir kapak bulunuyordu. Birkaç basamakla aşağıya mahzene inilmekteydi.

— İnin, dedi papaz.

Papazın dediğini yaptılar. Dar bir koridor iki küçük hücreye bağlanıyordu. Tulla ilk hücreye girdi ve Malko'yu içeri çekti. Bir üçüncüye yer kalmamıştı.

Papaz Maureen'i yandaki hücreye soktu.

— Fazla gürültü yapmayın, diye ikaz etti. Bu dinsizler sizi her yerde aramaya başlamışlardır, ama bulamayacaklar. Döşemenin kapğını tekrar kapayacağım. Tehlike geçtiğinde

gelip sizi çıkartırım.

Bir kez daha Malko kendini karanlıkta buldu. Kalbinin atışlarını duyuyordu. Derin bir sessizlik hakimdi. İçerde belirsiz bir reçine ve çürümüş kemik kokusu vardı. Malko kendini mumyalanmış bir Mısır firavunu gibi hissetti. Kulak kabarttı, ama dışardan hiçbir gürültü gelmiyordu. Papazın bir kalp krizi geçirmemesi ve onları burada unutmamaları için Tanrıya yalvardı.

Şiddetli patlamalardan ve silah seslerinden sonra sessizlik Malko'ya korkunç gelmişti. Big Lad'in baltasını yeniden hatırladı. İntikam duygusu ona ölüm getirmişti.

Tulla ona sokularak kulağına fısıldadı:

— Özgür olmak ne kadar güzel!..

SAS gelecek saatlerin kendine neler getireceğini düşündü. Buradan çıkışta da herhangi bir tehlikeli durum olabilirdi. Tulla her tarafını bir çılgın gibi öpmeye koyuldu. Ağlıyor ve durmadan teşekkür ediyordu.

XI. BÖLÜM

Küçük mahzenin kapısı açıldı ve papazın kırmızı suratı gözüktü. Kolunda eski bir Sten vardı.

— Çabuk, evlatlarım!

Malko bu rahatsız yerden kurtulmak için acele etti. Maureen dar koridorda bekliyordu. Tulla'yı kolları arasına aldı ve Malko'ya şüpheyile baktı.

— Arabanız burada, dedi papaz Malko'ya. Belfast'a dönebilirsiniz. Diğerleri daha emin bir gizlenme yerine gidiyorlar.

Bütün bu olaylara rağmen, Malko içinde bir burukluk hissetti. Bu son saatler boyunca bir CIA ajanı olduğunu unutmuş, kendini devrimci bir hareketin içinde bulmuştu. Her şey bitmişti artık. Herkes kendi rolünü tekrardan üstleniyordu.

Bir zamanlar ölülerin konuştuğu odadan yukarı çıktılar. Boş kiliseyi geçtiler. Gece olmuştu. Kilisenin kapısında ayrıldılar. Önce Tulla Malko'yu kucakladı. Ağlıyordu. Sonra Maureen Malko'ya sarıldı. Bütün vücuduyla. Yaşlı papaz başını çevirdi, rahatsız olmuştu.

— İyi şanslar! diye kulağına fısıldadı Malko.

Maureen içten bir şekilde:

— Çok yakında görüşmek üzere. Yaman-
dınız.

Papaz eski bir Vauxhall'ın yanında bekliyordu. Sevinç dolu bir sesle konuştu:

— Beş düşman askeri öldürülmüş! Tanrı

sizinledir.

İki kız Vauxhall'a yerleştiler ve araba gözden kayboldu. Malko Cortina'nın direksiyonuna geçti.

Acaba Conor Green'in yüzü, Malko'nun bu parlak harekâтта rol aldığını öğrenince ne hale gelecekti? Malko birkaç yılını cezaevinde geçirme tehlikesinden zor kurtulmuştu...

*

**

Conor Green bir anda allak bullak oldu. Malko hareketli hafta sonunu anlatmayı bitirdi. Conor Green lafa girdi.

— Bu saldırıda sizin göreviniz aşırı derecede can sıkıcı.

— Benden İRA'nın içine sızmamı istediler, ben de söylenenleri yaptım.

— Size bir hapisaneyeye saldırmanızı söylemediler, dedi dişlerini sıkarak Conor Green! Eğer İngilizler bu işteki rolünüzü öğrenirlerse, Jasper bile bir şey yapamaz. Beş asker öldürüldü, unutmayın. Yapacak hiçbir şey yok. Ortadan kaybolunuz.

— Nasıl?

— Kuzey İrlanda'yı terkedin, dedi Amerikalı. Eğer diğerleri yakalanırlarsa, konuşabilirler.

— Bili Lynch'in ölümüyle ilgili araştırma ne olacak? diye karşı koydu Malko.

— Başka birini yollarlar, diye sözünü kesti Green. Zaten fazla bir şey bulamamıştınız. Şu Kalaşnikof'un bulunması hariç... O da şimdilik hiçbir işe yaramıyor.

Malko düşünceli bir şekilde bir yudumda viskisini içti. Devam eden bir işi bırakmak Malko için çok ayıptı. Ama içinden, elçinin

haklı olduğunu düşünüyordu. Böyle olmakla birlikte bu çok zordu. İRA'nın içine sızmayı başarmıştı. Ondan evvel hiçbir CIA ajanı bunu yapamamıştı. Sonra Long Kesch'i düşündü.

— Çok güzel, gidiyorum, dedi.

Conor Green onun elini sıktı.

Malko koridora çıktı. Morali bozulmuştu. Bir duş almak için can atıyordu. Tulla'yı ve Maureen'i hiçbir zaman göremeyeceğini düşündü.

Hayat böyleydi işte. Bir taksi ile villaya gidecek, bavullarını hazırlayacaktı. İrlanda macerası sona eriyordu.

*

**

Malko ılık suya kendini bıraktığında, sokak kapısının çalmasıyla yerinden sıçradı. Önce kapıyı açıp açmamakta tereddüt etti. Otuz saniye sonra kapı yeniden ısrarla çaldı. Malko aniden polisi düşündü. Rahatsız edilmenin sırası değildi. Öfkeli bir şekilde bir bornoza sarıldı ve kapıyı açmaya gitti.

Gelen Bayan Lynch'di. Gözleri nemli ve parlaktı. Göğüsleri yerinden fırlayacak gibiydi. Oldukça kısa eteklerinden düzgün bacakları görünüyordu. Göz kamaştıran bir gülümsemeyle:

— Oh! Burada olmanıza ne kadar memnun oldum, dedi.

Nefesi üç metreden viski kokuyor, ayakta güçlkle duruyordu. Malko kapıyı kapatmaya yöneldi, ama Tulla'mn annesi içeri çoktan girmişti.

— Ne istiyorsunuz? diye sordu Malko buz gibi bir sesle.

Platin saçlı sarışın gözünü kırptı ve alçak

bir sesle:

— Size teşekkür etmek! dedi.

Malko şaşırmişti.

— Nasıl?

Bayan Lynch biraz daha yaklaştı.

— Her şeyi biliyorum, diye fısıldadı. Tulla bana anlattı. Olağanüstüymüşsünüz.

— Teşekkür ederim, geldiğiniz için dedi. Ama duş alıyordum...

— İyi, sizi beklerim, dedi Bayan Lynch.

Malko'nun yanından geçerken oturma odasına girdi ve bir koltuğa oturdu. Malko omuzlarını silkti ve yeniden banyoya döndü. Nasılsa bir saat içinde Belfast'tan uzakta olacaktı.

*

**

Hatta parazit vardı, ama Malko anında Maureen'in sesini tanıdı.

— Yalnız mısınız?

— Evet, dedi Malko. Neredesiniz?

Güldü.

— Dublin'de. Size ihtiyacım var.

— Aynı şey için mi?

Yine güldü.

— Hayır. Bana bir seferinde ABD Konsolosluğu'nun arasına United Fund for Northern Ireland'a hayırseverlik turneleri için ödünç resmi arabalar verdiğini söylemişsiniz.

— Bu doğru, dedi Malko.

— Güzel! Bu arabalardan biriyle Dublin'e gelerseniz çok iyi olur.

— Ama...

— Zamanım yok, dedi aniden. Beni tekrar görmek istiyorsanız saat onda Dublin'deki Amerikan Konsolosluğu'nun önünde bulu-

nun.

Telefonu kapattı.

*

Conor Green sinirden kudurmuştu.

— Ne istediğinizin farkında mısınız? Bu benim sorumluluğumu aşar.

— Bana bu arabayı yarı resmi olarak vereceksiniz ve onunla ne yapacağımı da bilmeyeceksiniz.

— İngilizler benim Şirket'in adamı olduğumu biliyorlar. Tabii sizin de. Eğer can sıkıcı bir olay olursa, kendimi kapının dışında bulurum.

— Belfast'tan kapı dışarı edilmek, daha çok terfi, demektir, diye bastırdı, Malko. Ayrıca bu şehirde kaldığımız için kendimizi biraz da aptal buluyorum. Dublin'de enteresan şeyler öğreneceğimden eminim.

Conor Green ayağa kalktı, cama gitti.

— Orada size pek bir yardımım olamaz, dedi Conor Green. İRA Dublin'de burada olduğundan daha güçlü. Güney İrlanda Hükümeti onları hoş görüyor ve hatta cesaretlendiriyor...

Malko ayağa kalktı.

— Saat onda orada olmak zorundaysam yola koyulmam lazım, diye sözünü kesti.

Amerikalı içini çekti.

— Dik kafalısınız! Oldu, bu değersiz arabayı alın. Ama dikkatli olun ve onu namuslu işler için kullanın.

— Dinleyin, dedi Malko bu alay karşısında. Siz ve ben "Şirket" için çalışıyoruz. Çok iyi biliyorsunuz ki, Dublin'e eğlenmeye gitmiyorum.

Malko titriyordu. Hava Dublin'de Belfast'tan daha soğuktu. Arkasında yükselen Amerikan Konsoloslugu'nun binası zayıf ışığı kesiyordu. Eşyalarını Burlington Oteli'ne bırakacak zamanı olmuştu. Lüks otel konsoloslugin bulunduğu sokak üzerindeydi.

Kemerindeki yassı tabancasının varlığı onu ısıtıyordu. Saat 10'u geçiyordu. O sırada, koyu mavi büyük bir Ford Zephyr yavaşladı. Malko'nun sinirleri gerilmişti. Araba on metre uzakta durdu. Onu bekliyor gibiydi. Yürüme-ye başladı. Arabanın yanına vardı. Direksiyonda bir yabancı vardı. Yanında da Maureen oturuyordu.

Arabadan indi ve SAS'ı kucakladı.

— Geldiniz ha!

— Evet, diye cevap verdi Malko.

— Araba?

— Burada.

Malko döndü ve CD plakalı gri Chevrolet'yi işaret etti.

— Haydi çabuk olun, dedi Maureen. Beni izleyin.

*

**

Burası viski kokuyordu. Etraf toz toprak içindeydi. İçerde bulunan iki genç Malko'nun gelişiyile ortadan kayboldular. Hangar kırsal bir yerde bir avlunun sonunda idi.

Maureen, Malko'ya kahve hazırladı.

— Tulla nerede? diye sordu Malko.

— Emin bir yerde. Belfast'ta.

Bütün kalbiyle ona gülümsüyordu. Malko'nun elini tuttu ve sıktı.

— Niçin bu arabaya ihtiyacınız var?

Gözleri coşkuyla parıldadı.

— Hücre şefi oldum. Hapishane olayının başarısı yüzünden. Bana ve adamlarıma daha modern silahlar vermeye karar verdiler. Tabii silahlan getirme sorumluluğu bana ait. Ama bu bizim için tehlikeli. CD plakalı araba ve yabancı pasaportla bunun sizin için bir tehlikesi yok.

— Anlıyorum, dedi Malko.

— Kabul edeceğinizden emindim. Üç saat içinde hareket ediyoruz. Beklerken burada dinlenebilirsiniz.

Kız ayağa kalktı ve Malko'ya sarıldı. Kollarını SAS'ın ensesine dolamıştı. Göğsü ilerde, dudakları Malko'nunkileri arıyordu. Çılgınca öpüşmeye başladılar. Sonra Maureen dudaklarını çekti ve fısıldadı.

— Burada, sevişemeyiz, bizi görebilirler, dedi.

Malko bir anda, Maureen'in gözünde Big Lad'in yerini aldığını anladı. Maureen'in seks yaşamı politik görüşünden ayrılmazdı. Kız onu hafifçe öptü ve kollarından sıyrıldı.

— Beni takip edin.

Bir kapı açtı, demir bir merdiven gözüktü. Malko merdiveni tırmandı, alçak tavanlı bir odaya girdi. İçerde bir sürü kutu vardı. Yere bir şilte atılmıştı.

— Haydi, dedi Maureen.

Malko onu elinden tuttu ve kendine çekti. Maureen karşı koymadı. Şiltenin üzerine uzandı, pantolonunu çıkarması için Malko'ya yardım etti. Birbirlerine sarıldılar. Eski şilte vücutlarının ağırlığı altında eziliyordu. Soluk soluğaydılar. Mutlu oldukları belliydi.

Aşağıdan gürültüler geliyordu. Maureen ayağa kalktı ve giyindi. Saçları dağılmış, yüzü kızarmıştı. Gözleri aldığı zevkten parlıyordu.

— Birazdan görüşürüz, diye soludu.

*

**

Kırmızı şapkalı bir polis Malko'ya doğru eğildi. Pis pis sırtıyordu.

— Haydi, namussuz! dedi.

Bir kanun adamının ağzından bu lafı duymak onu şaşırtmıştı. Malko sıçrayarak uyandı ve Maureen'in gri gözlerini gördü. İrlandalı genç kız şahane vücudunu gizleyen kürk bir ceket giymişti. Yavaşça Malko'nun yüzünü okşadı. Malko kalktı, ceketini giydi ve merdivenlerden indi.

— Geciktik, dedi Maureen.

Kapı açıldı. Dışarda dondurucu bir soğuk vardı. Malko büyük Chevrolet'nin direksiyonuna geçip oturduğunda bir mutluluk duydu. Maureen yanına oturmuştu. Hareket ettiler, peşlerinde başka bir araba daha vardı. Maureen kısa açıklamalarla yol gösteriyordu.

İki yönlü büyük bir caddeye vardılar. Bu yol onları Walkinstown'un sanayi merkezine götürdü.

— Sağa, diye emretti Maureen.

Malko dar bir yola saptı, yüksek bir duvarla çevrili demir bir kapının önünde durdu.

— Bekle!

Maureen arabadan indi ve demir kapıya doğru koştu. Elinde bir lamba vardı. Kısa sinyaller verdi. Karanlıktan gölgeler belirdi ve demir kapı açıldı. Malko siyah üniformaları, başlıkları, eldivenleri, silahları gördü. Etraf

İRA eylemcisi kaynıyordu.

— Hangarın sonuna gidip park edin, dedi Maureen.

Binalar üç yüz metrelik bir alana yayılmıştı. Malko'nun kafası işlemeye başlamıştı. Birden şaşırtıcı hafızası ona unuttuğu bir şeyi hatırlattı. Bill Lynch'in ölümüne bağlı olan şeyi. Siyah bereli bir adam arabanın kapısına eğildi.

— İnin!

Malko adamı takip etti. Taş basamaklardan yukarı çıktı. Bir hangara girdi. İçerdeki viski kokusu gırtlığını yakmıştı. Dev fiçı yığınlarını geçti, siyahlı adamın ardından ikinci bir hangara girdi. Buranın tavanı oldukça alçaktı. On metre yüksekliğinde bir dizi tahta fiçı vardı.

Fiçıların birinin dibinde plastikten bir torba yığını vardı. Siyah elbiseli adamlar torbaları Steysinwagon arabaya taşımaya başladılar.

Maureen Noel ağacı önünde dilek dileyen bir çocuk gibi duruyordu. İRA'nın adamları onlara bakmadan işlerini yapıyorlardı.

Maureen Malko'yu kolundan sıkıca tuttu ve sıktı.

— Oh! Oraya varmak için sabırsızlanıyorum! Her şeyin iyi gideceğinden eminim. Ben arkada Zephyr'de olacağım. Korkacak bir şey yok. Sahte belgelerim var.

Siyah elbiseli adamlardan biri Maureen'e yaklaştı ve donuk bir sesle:

— Albay sizi istiyor, dedi.

Eylemci genç kız, kenarda üç goril tarafından çevrilmiş olan adama doğru ilerledi ve hazırola geçti.

— Kim bu adam? diye sordu albay. Onu

buraya getirme sorumluluğunu kim aldı?

Maureen şaşırmişti, korktu.

— Ben... Ama... Kesinlikle emin biri...

— Kimdir?

Maureen ona Malko'yu tanıttı. Alçak sesle onun örgüte kabul ediliş nedenlerini uzun uzun anlatılıyordu. "Albay" tek kelime etmeden onu dinledi. Sonunda başını salladı. Maureen'i kolundan tuttu ve bir kenara çekti.

— Maureen, çok tehlikeli bir ihtiyatsızlık yapmaktasınız. Çok tehlikeli...

*

**

Son silah dolu paket arabaya yükleneli epey olmuştü. Malko, Maureen ve konuştuğu adamın kaybolduğu büronun kapısını gözlüyordu.

Gittikçe merakı artıyordu. Kapı birden açıldı ve Maureen gözüktü. İrlandalı genç kız hızlı adımlarla Malko'ya doğru yaklaştı, gülümsemeye çalışıyordu. Ama ifadesi gerginliğini belli ediyordu.

Küçük büroda tatsız bir olay geçtiği belliydi. Malko, konunun kendisiyle ilgili olup olmadığını düşündü. Birazdan "albay" da bürodan çıktı ve etrafındakilerle tartışmaya koyuldu.

— Bir değişiklik var, dedi Maureen, Crossmaglen'e gidiyorsunuz. Sınırın hemen yakınında. Ben sizi burada bekleyeceğim. Bir araba sizi izleyecek, her şeyin iyi gitmesi için size gözkulak olacak. Crossmaglen'de, Short's Bar'ın önünde duracaksınız. Şehrin tam meydanında. Mavi bir ev. Daha sonra nereye gideceğinizi size bildirecekler.

Sesi birden titremeye başladı. Bir kez olsun

Malko'nun yüzüne bakmamıştı. İRA'nın iki adamı gruptan ayrılmış ve Maureen'in arkasına gelmişlerdi.

— Maureen, dedi Malko usulca.

Kız duymamış gibi yaptı. Malko yapılacak bir şey olmadığını anladı.

— Yola çıkmanız gerekiyor, dedi Maureen zayıf bir sesle.

Hangarda şüpheli hiçbir şey kalmamıştı. Malko dışarda yürüyen Maureen'i izledi. Chevrolet'nin arkası ağırlıktan neredeyse yere değiyordu. Yarım tona yakın silah yüklü olmalıydı.

— Yarın görüşmek üzere, dedi Maureen.

Malko'ya yaklaştı ve sarıldı. Dudakları buz gibi ve kuruydu. SAS'a kendini bir saat evvel teslim eden dişi neredeydi?

Maureen uzaklaştı ve Zephyr'e bindi. Malko avludan çıktı. Kaldırımında duran siyah Jaguar XJ6 hemen peşine takıldı. SAS geniş ve bomboş caddede yönünü tayin etti ve Kuzey yoluna çıkmayı başardı. Havaalanına bağlanan yolun önünden geçti. Soğukkanlılığını yeniden kazanmıştı. Belki bir daha Maureen'i göremeyecekti ve belki de Maureen onu ölüme yollamıştı. Crossmaglen, İRA'nın en kuvvetli olduğu bir yerdi. İngilizler bile kendilerini o bölge için tehlikeye atmıyorlardı.

SAS, İRA'nın kıymetli yükünü taşıyarak onlara son kez yardım ediyordu ve oraya vardığında onu öldüreceklerdi. Veya onu izleyenler bu işi yapacaktı. Kurtulmak için hiçbir şansı yoktu, bir İngiliz barikatı dışında. Ama Crossmaglen çevresinde İngilizler sadece helikopterlerle devriye gezebiliyorlardı. Orada otuz İngiliz askeri öldürülmüştü.

XII. BÖLÜM

Jaguar'ın farları dikiz aynasından yansıyor. Dundalk'ı geceli 20 dakika olmuş ve çoktan Kuzey İrlanda sınırları içine girmişti.

Kimsenin bulunmadığı bu dar ve virajlı yolda hâlâ bir tek arabayla karşılaşmamıştı. Kurtulmak için tek şansının Jaguar'ı ekmek olduğunu düşünüyordu. Aksi halde ölecekti. Kendisini izleyen arabada 4 kişi vardı.

Ansızın yavaşladı. Chevrolet'nin farları ancak bir arabanın geçebileceği ufak bir köprüyü aydınlattı. Malko durdu. Jaguar arkasında bekliyordu. Birden, köprünün öbür yanında araba farları belirdi.

Trafik ışığı kırmızıydı. Ansızın yeşile dönuştü. Tam bu anda köprünün öbür yanındaki araba durdu.

Malko bir an düşündü.

Kontağı açmadan marşa bastı. Tabii Chevrolet hareket etmedi. Birkaç kere bunu tekrar etti. Saniyelerin çabuk geçmesini istiyordu. Işık hâlâ yeşildi.

Kırmızıya geçtiğinde, Malko kontağı açtı. Chevrolet'nin motoru çalıştı. Vitesi ileri taktı ve ağır araba ileriye doğru sıçradı. Malko karşısındaki şoförün refleksine karşı hayatını ortaya koymuştu. Karşısındaki araba henüz hareket etmemişti. Chevrolet ise çoktan köprünün yarısına varmıştı.

Karşısındaki araba da hareket etti, ama artık çok geçti. Malko köprüyü geçer geçmez öbür araba köprüye daldı, sağ yanından

süratle geçti. Aynı anda Jaguar köprü'nün üzerine doğru ilerledi. Malko'yu takip etmek için kırmızı ışıktaki geçiyordu. Malko geriye baktığında, iki arabanın köprü'nün ortasında karşılıklı durduğunu farketti.

Malko hızını artırdı. İlk yoldan sağa saptı, sonra sola ve tekrar sağa döndü. Chevrolet gidebildiği kadar süratle gidiyordu. Bu yollarda böyle süratli gitmek imkânsızdı. Eğer başka bir araba karşısına çıkarsa, macerası burada sona erecekti.

Peşinde kimse yoktu.

15 dakika daha yol aldıktan sonra dar bir patika gördü. Buradan ormana dalarak durdu. Farları söndürüp arabadan çıktı ve arka kapıya doğru gitti. Çok az zamanı vardı.

*

**

Kalın bezlere sarılmış ağır paketleri ağaçların altına indirirken göğsündeki eski çürükler sancı veriyor, bütün kasları ağrıyordu.

Arabayı boşaltmak için 15 dakika gerekiyordu. Merakla son ambalajı açtı. İçinde gıcır gıcır üç Kalaşnikof vardı. Terden sıırıslam direksiyona geçti. Birkaç saniye derin nefes aldı ve marşa bastı.

Planının ilk kısmı başarıya ulaşmıştı. Geri geri dar yola çıktı. Farlarını yeniden yaktı. Bir dakika sonra Belfast'a doğru yol alıyordu. Dar, virajlı ve tamamen boş yolda kilometre saati 65 mili gösteriyordu. Bir yandan yol alırken bir yandan da Maureen'in davranışlarından ani değişikliği düşünüyordu. Yavaş yavaş her şey kafasında şekillendi. Belki de istemeyerek birçok sorunun cevabını bulmuştu. Şimdi Maureen ve İRA Malko'nun

kendilerinden olmadığını biliyorlardı.

*

Zil tamamlanmamış binanın içinde çalmaya başladığı sırada Malko kalbinin atışlarından başka bir şey duymuyordu. Her şey bu telefona bağlıydı. Sonunda telefon açıldı ve Bayan Lynch'in uykulu sesi duyuldu:

— Alo!

— Ben Malko Linge, dedi Malko.

— Siz ha!

— Kızınızı bulmam gerekiyor, dedi. Hemen. Bu bir ölüm kalım meselesi. Beni bu numaradan hemen arasın.

Telefon kabininin numarasını verdi ve kapattı. Beklemeye başladı. Eğer Tulla hakkında yanılıyorsa, karşısında İRA'nın katillerini görecek.

Beş dakika sonra telefon çaldı. Tulla'ydı. Şaşırılmış, heyecanlanmış, ağlıyordu.

— Ne oldu? Maureen bana telefon etti ve sizin bir hain, bir casus olduğunuzu söyledi.

— Ben hain değilim, dedi Malko. Ama babanızın niçin ve nasıl öldürüldüğünü bilmek istiyorum.

Bu Tulla'yı en çok heyecanlandıracak şeydi. Malko kızın tereddüt ettiğini farkettiler.

— Söyleyin...

— Telefonda olmaz. Neredesiniz?

— Hayır, burası olmaz, dedi korkmuş bir sesle. Annemde görüşelim.

*

**

— Annem makyaj yapıyor banyoda, dedi Tulla.

Üzerinde bir kazak ve pantolon vardı.

Malko, bahçe içindeki ufak evin koridorunda ilerledi. Tulla gözlerinin iri iri açmıştı.

— Bana gerçeği söyleyin, diye çıkıştı.

— Babanızın arabasının yaptığı kilometreyi hatırlıyor musunuz?

Tulla başını salladı, v.

— Hayır. Niçin?

— Ortadan kaybolmadan evvel 203 mil yapmış, dedi Malko. Bu şimdiye kadar izah edilemedi. 203 mil Belfast'la Dublin arasındaki gidiş geliş mesafesi. Dün akşam babanızın öldürüldüğü yerdeydim... Cesedin hâlâ orada olması mümkün...

Genç kız gözleri önce korkuyla büyüdü, ardından yaşla doldu.

— Ama siz ne demek istiyorsunuz? Maureen'le birlikteydiniz... İRA'nın adamlarıyla.

— Büyük bir olasılıkla babanızı onlar öldürdü.

Tulla ümitsizce gözlerini Malko'ya çevirdi. Ümitsiz ve sertti.

— Ama niçin, niçin?

— Çünkü babanız, onların saklamak istedikleri bir şeyleri açığa çıkarmıştı... onları ele verebilirdi.

Sokaktan bir araba kapısının gürültüsü geldi. Bir köpek havladı. Malko endişeyle Tulla'ya baktı. Başını eğmişti, fısıldamaya başladı:

— Bunu bana yapamazlar, düşünmek bile istemiyorum. Maruen...

Malko pencereye ilerledi. Bahçeyi geçen üç gölge farketti. Kendisini öldürmeye geliyorlardı. Kemerinden tabancasını çıkartarak Tulla'ya döndü:

— İRA'ya yardım etmeden önce babanızın ntikamını almak istersiniz, değil mi?

Kız başıyla tasdik etti. Korkmuştu. Kapı hızla çalındı.

— Babanız gibi beni de öldürmeye geldiler, dedi Malko. Buradan çıkmamız lazım...

Birisi seslendi.

— Tulla, aç! Biziz!

— Çabuk! diye üsteledi Malko.

— Buradan , dedi genç kız.

Malko koridor boyunca onu takip etti. Kız çimenliğe bakan bir pencereyi açtı. Malko aşağı baktığında, mesafenin 3 metre olduğunu gördü. Pencerenin pervazına çıktı ve kendini aşağı bıraktı. Birkaç saniye sonra, Tulla da onun yanına atladı.

Malko elini kızın omzuna koydu.

— Korkmayın. Size bir şey olmayacak.

Arabayı tekrar hareket ettirdi ve Belfast'a doğru yola koyuldu.

— Tulla, dedi babanız CIA için çalışıyordu. İrlanda'ya onu kimin öldürdüğünü bulmak için geldim. Sizin düşmanınız değilim.

Tulla irkilerek gözyaşlarına boğulmuş yüzünü Malko'ya çevirdi.

— Bu doğru değil! Size inanmıyorum. Babam İRA'ya silah temin ediyordu.

— Biliyorum, dedi Malko. Sizi, benim bu söylediklerimi ispat edecek birine götürüyorum.

Karanlık yollarda yönünü tayin etmeye çalışıyordu. Sonunda aradığı sakin yolu buldu ve Conor Green'in villasının önünde durdu.

Amerikalıyı bir sürpriz beklemekteydi.

XIII. BÖLÜM

— Tanrı aşkına! Zincire vurulacak bir delisiniz siz! diye öfke içinde bağırdı Conor Green. Bu kızı buradan götürün!

Sanki karşısında bir cüzamlı varmış gibi gözlerini kıza dikmişti.

— Bu kız, görev sırasında kaybolmuş bir "Şirket" ajanının kızıdır.

— Peki, peki, diye boyun eğdi Amerikalı. Ama onu benim evimde buldukları takdirde, ne olacağını düşünün.

Tulla kendini bir koltuğa bıraktı. Kafasını kaldırarak alçak sesle sordu..

— Doğru mu bu? Babam gerçekten CIA için mi çalışıyordu?

— Bu utanılacak bir şey değil, dedi Malko. İRA'yı kontrolla görevlendirilmişti. Sanırım ortadan kaybolduğu gece, benim bir bölümünü taşıdığım Rus yapısı silahlarla ilgili bazı ipuçları bulmuştu.

— Ne yapmak istiyorsunuz? diye sordu Green.

— Depoyu araştırmak lazım, dedi Malko. Belki orada Bill Lynch'in ölümüyle ilgili bir iz buluruz. Güney İrlandalı yetkililerle bu işi ayarlayabilir misiniz?

— Ben mi? İmkânsız dedi Conor Green. Ama Dublin'deki konsolos belki... Hemen bu işle ilgileniyorum...

Çalışma odasına girdi. Malko durmadan titreyen kızın yanına gidip oturdu. Viskisini içmeye çalışıyordu.

— Siz burada kalıp dinleneceksiniz, dedi Malko. Polis sizi Conor Green'in evinde aramayacaktır.

Tulla kafasını kaldırdı.

— Dublin'e gelip babama ne olduğunu öğrenmek istiyorum.

Malko, Conor Green'in telefonu kapattığını işitti. Çalışma odasından çıktı, yumuşamıştı.

— Umarım o ambarda bir şeyler bulurlar. Yoksa, kendi ellerimle istifamı hazırlamam gerek. Eire polisi, görevliler gittikten sonra saat altıda orayı arayacak. Bu bize zaman kazandıracak..

— Çok güzel, dedi Malko. Ama Tulla da bizimle gelmek istiyor.

Conor Green kıza dönerek:

— Olmaz! Ya burada kalır, ya da darağacında sallanır.

Malko Amerikalının boyun eğmeyeceğini anladı.

— Tulla, burada bekleyin siz, dedi. Biz Bay Green ile gidiyoruz.

— Anlıyorum, dedi. Umarım beni burada bulmazlar. Dikkatli olun, mutlaka sizi bekliyorlardır.

*

**

Surat alçı renginde çürük bir meyveye dönmüştü. Polis CIA ajanını demir bir kancayla sırtüstü çevirdiğinde, gördüğü manzara karşısında Malko'nun midesi bulandı. İçine attıkları viski her tarafını çürütmüş, deforme etmişti.

Onu üç saatlik sistemli bir arama sonunda bulmuşlardı. 4 numaralı fiçide ise, her şeyiyle

komple silahlar ortaya çıkmıştı: İki yüzden fazla Kalaşnikof ve bir uçağı veya bir zırhlı aracı paramparça edebilecek uzaktan kumandalı 50 Sam 7 füzesi.

Conor Green ve İrlandalı görevliler ürk-müşlerdi. Diğer fiçıları silah bulmak amacıyla yoklarken polislerden birinin kancası, Bill Lynch'ın vücuduna takılmıştı. Ceset koca fiçının içersinde, lastik bir top gibi yüzüyordu.

— İşte, bir sır aydınlandı. Zavallı Bill!

*

**

Belfast'a yaklaştıkça, Malko'nun sıkıntısı artıyordu. Dublin'de bir araba kiralamış, Conor Green'i de orada bırakmıştı. İRA üzerindeki araştırmanın sonucundan çok, Tulla'nın başına neler geldiğini bilmek istiyordu.

Şehrin içinden süratle geçti. Villa bıraktığı gibiydi. İçeri girip birinci kata çıktı, bütün odalara baktı. Tulla'dan hiçbir iz yoktu.

Telefonun zili onu yerinden sıçrattı. Koşarak açtı.

Malko telefondaki adamın sesini tanı-mıştı.

— Tulla yanımızda. Eğer onun yaşamasını istiyorsanız, size söyleyeceğimiz şeyleri tam olarak yapmanız gerekiyor. Villadan çıkıp, Quren's Square ve Victoria Street'in kesiştiği yere gideceksiniz. Oradan çıktığınız andan itibaren biri sizi izleyecek. Eğer gelmezseniz Tulla yarım saat içinde ölmüş olacak. Telefon etmeyin, hattınız dinleniyor.

Yabancı telefonu kapattı. Malko hemen bir kâğıda adresi yazdı. En azından, Conor Green nereye gittiğini bilmeliydi.

Tulla nasıl bir tuzağa düşmüştü? Randevu yerinde, içinde iki adam olan bir Morris durmuştu. Morris'deki adamlardan genç olanı arabadan indi ve ona doğru geldi.

— Tulla nerede? diye sordu Malko.

— Annesinin evinde.

*

**

Kız annesinin yatağına uzanmış, bir çarşafa sarınmıştı. Bayan Lynch, kızının yanında ayakta durmuş burnunu çekiyordu. Yüzü şişmiş, mavi gözleri ağlamaktan kıpkırmızı olmuştu.

Malko gözlerini, deri ceketli, siyah gözlük-lü, Tulla'nın kafasına silahını doğrultmuş adama çevirdi. Malko'yu getirenlerden iki kişi ise kapının yanında bekliyordu.

— Acele edin! dedi adam. Beş dakika içinde burayı terketmemiz lazım.

Malko kıza güven vermek için gülümsedi.

— Ne oldu? diye sordu. Size demiştim ki...

— Anneme emniyette olduğumu haber vermek için telefon ettim. Onlar buradaymış. Acele olarak gelmezsem, annemi canlı canlı yakacaklarını söylediler... Polise haber veremezdim...

— Sizi kim bu hale getirdi?

— O, dedi kısık bir sesle.

Gözleriyle otomatik tüfekli adamı işaret etmişti. Adam hiçbir harekette bulunmadı.

— Sizi hastahaneye götürmek gerek, dedi.

Tulla kafasını salladı.

— Çok iyi biliyorsunuz, bu imkânsız... Buna müsaade etmezler.

İRA'nın katili Malko'ya yaklaştı, gözleri kötülük doluydu. Üzerini aradı ve Malko'nun

yassı tabancasını aldı. Sonra silahı Malko'nun b6ęrüne dayadı.

— Aşığı ineceksin ve 6n tarafta duran sarı kamyonete bineceksin. Eğer kaçmaya kalkarsan seni ikiye bierim.

Malko başını çevirdi ve Tulla'nın g6zleriyle karşılaştı. Ağlıyordu, ama g6l6msemeye çalıştı. İRA'nın adamı Malko'yu odanın dışına itti, dişlerini sıkarak hafifçe konuştu:

— Seni ilk fırsatta gebertecekler, ihbarcı pezevenk!

XIV. BÖLÜM

— İçirin, diye tekrarladı "mahkeme"yi idare eden maskeli adam.

Deterjan Malko'nun dudaklarını çoktan yakmaya başlamıştı. Aniden üstün belleği çalışmaya başladı. Aklına inanılmaz, işitilmemiş bir fikir gelmişti.

— Beni bırakın, konuşacağım!

— Namussuz korktu! diye fikrini belirtti Malko'yu getiren adam.

Doğrulması için Malko'yu bıraktılar. Malko elbisesinin tozunu silkeledi ve maskelilerin karşısına dikildi.

— Evet? dedi mahkeme şefi, söyleyeceğiniz nedir?

Malko maskenin deliklerinden adamın bakışlarını arıyordu.

— Birkaç aydan beri, dedi yavaşça Malko, İRA üyeleri ihbar sonucunda yakalandılar. Bütün bu ihbarlar aynı adam tarafından yapıldı. Verdiği bilgilerin öneminden, örgütünün üst kademelerinden biri olduğu kesinlikle belli. Bütün gücünüze rağmen bu haini hiçbir zaman ele geçiremediniz. Size onun ismini açıklamamı ister misiniz?

Silahlı adamların arkasında bir şaşkınlık uğultusu oldu.

— İleri sürdüğünüz bu suçlamayı bize açıklayınız, dedi "başkan" alayla.

Malko işaret parmağıyla tam karşısında duran maskeli adamı gösterdi.

— Hain sizsiniz! Sesinizi tanıdım, dedi. Bu sesi Binbaşı Jasper'in bürosunda duymuştum. Bütün ihbarlarınızı ona yapıyordunuz. İRA' daki arkadaşlarınızı ele veren sizsiniz. Onları siz ölüme mahkûm ettiniz.

Silahlı adam bağırarak Malko'nun sözünü kesti.

— Susun! Böyle komik yalanlarla kendinizi kurtaramazsınız!

Yanıdaki Malko'yu susturmak için silahının kabzasıyla şakağına vurdu. Sersemleşen Malko düşmemek için masaya tutundu ve bağırdı.scanned by darkmalt1

— O bir haindir! Sizi niçin İngilizlere sattığını söyleyeceğim.

— Sustur onu, Tom! diye bağırdı silahlı adam.

Malko ensesine inen tüfek dipçliğini engelleyemedi. Zeminin kendine doğru yaklaştığını gördü. Gerçeği çok geç bulduğunu düşünüyordu.

*

**

Malko'nun başına kısa aralıklarla sancılar saplanıyordu. Sanki kafatasını ceviz kırar gibi çelik bir mengeninin içinde sıkıyorlardı.

— ... Ona bir ders vermek zorundayız... Bu yabancı ajan bizim bazı üyelerimizi iğrenç bir şekilde aldattı...

Malko gözlerini açmayı başardı. Buz gibi durmuş, düşünen beş adamı gördü. Acıdan bağırarak istiyordu. Malko'nun kendine geldiğini gören "başkan" onu sorgulamaya başladı.

— Ele geçirdiğiniz silahlar nerede?

Bu Malko'nun cevaplayabileceği bir soruy-

du. Kendisi için önemli olan birkaç dakikayı kazanmak zorundaydı.

— Onları ormana sakladım. Crossmaglen civarında.

— Bu doğru değil, diye bağırdı. Onları İngilizlere teslim ettiniz! Sizin yüzünüzden Dublin'deki stoklarımız ele geçti.

Orada bulunanlar sinirli sinirli homurdanmaya başladılar.

Malko bir iskemleye elektrik kordonuyla sıkıca bağlanmıştı. Tamamen güçsüzdü. Dayanamazsa kaybedeceğini anlamıştı.

Bütün gücünü toplayarak orada bulunanlara seslendi:

— Bu adam İRA'yı Sovyet Gizli Servisi'ne satmakta. Sizi de ihbar edecek.

— Sustur onu! diye bağırdı "başkan."

Tom geldi ve kirli bir bez parçasını Malko'nun ağzına tıktı.

Masanın gerisinde oturan beş adam alçak sesle tartışmaya koyulmuşlardı.

Malko ağzına tıkılan şeyden dolayı boğulacak gibi oluyor, midesi bulanıyor, şakakları şiddetle zonkluyordu. Conor Green ne yapıyordu? İngiliz polisi tarafından çevrili bir şehrin göbeğinde "yargılanmak" tam bir çılgınlıktı ve Bili Lynch'in viski içinde yüzen cesedi ona bunun bir oyun olmadığını hatırlatıyordu.

Maskeli "hain" elinin tersiyle masaya vurdu ve sessizliği bozdu:

— Mahkeme kararını verdi. İhbar etmek suçundan suçluyu ölüme mahkûm ettik. Ölüm hükmü geciktirilmeden yerine getirilecektir. Yaşasın İRA!

Tom Malko'nun kulağına eğildi ve neşeyle

fısıldadı:

— Sana bunu daha önceden söylemişim...
Beynini parçalayacaklar.

İskelelerin gürültüsü duyuldu. Malko'nun kaderini belirledikten sonra mahkeme üyeleri masayı terk ediyorlardı.

*

**

Conor Green telefonda bağıyordu:

— Kız nerede?

Hattın öbür ucunda Binbaşı Jasper'in sesi sakın ve kayıtsızdı. Şaşırması benzemiyordu.

— Size onun pek faydası olacağını sanmıyorum, dedi. Sayıklıyor... Hem sizi onunla görüştürürler mi pek bilemiyorum. Her an ölüm tehlikesi içinde. Ama sizi istiyor.

— Kız nerede? diye tekrar sordu Amerikalı.

— Queen's Hastanesi'nde, ama onunla görüşme izni alabilmek için emniyete uğramanız gerekiyor.

— Emniyetin Tanrı belasını versin! diye bağırdı Conor Green. Ben hastaneye gidiyorum.

Sinirli bir şekilde telefonu kapadı, ceketini aldı, cebine ufak bir Colt Python yerleştirdi ve öfkeyle merdivenleri indi. Evin karşısında devriye arabalarının yanında duran İngiliz askerleri onu kendinden geçmiş bir şekilde koşarken gördüler.

*

**

Koridor asker, sivil ve üniformalı polislerle kaynıyordu. Tulla'nın bulunduğu bölüm askeri kordon altındaydı. İRA'nın onu yeniden kaçırmaya teşebbüs etmesinden korkuyorlardı. İngiliz Ordusu'ndan dev yapılı bir

çavuş Conor Green'i durdurdu. Adam kurşun geçirmez yelek giymişti. Amerikalı diplomatik pasaportunu adamın burnuna dayadı.

— Tulla Lynch'i görmek istiyorum. Hemen.

Çavuş kâğıtları inceledi. Pasaporttaki fotoğraflar, Conor Green'in yüzünü karşılaştırdı. Saygılı bir gülümsemeyle pasaportu Conor Green'e geri verdi.

— Korkarım ki bu imkânsız, bayım. Kimseye onunla görüşmek için izin verilmiyor.

Conor Green sinirden titriyordu.

— Beni iyi dinleyin, dedi. Ben ABD'nin Belfast'taki yardımcı konsolosuyum. Sizin üçüncü tugayın güvenlik sorumlusu olan Binbaşı Jasper'in onayını aldım. Bir insanın hayatını kurtaracak bir bilgiye ihtiyacım var. Ya beni bırakacaksınız, ya da zor kullanmanız gerekecek.

Bir centilmenden beklenmeyen bu taşkınlık karşısında çavuş yumuşamak zorunda kaldı.

— Bayım, önce sizi aramam gerekiyor.

— Sersem! diye homurdandı Conor Green. Ben bir diplomatım ve bugüne kadar kimse beni aramadı...

Çavuş başını eğdi:

— Bayım, emirler böyle.

Conor Green çavuşun iri cüssesine baktı, bir adım geriledi. Colt Python'unu çıkardı ve İngilize doğrulttu.

— Çavuş, beni bırakmanız için size 10 saniye veriyorum. Yoksa ayaklarınıza ateş edeceğim.

Şaşırın çavuş geriledi. Conor Green onu itti ve koridora daldı. Bir sürü asker ellerinde otomatik tüfekleriyle ona doğru koşmaya

başladılar. Conor Green onlara seslendi:

— Eğer beni öldürürseniz, bu diplomatik bir skandal olur...

Çavuş elini kaldırdığı anda bir İngiliz askeri Conor Green'in yanına varmıştı. Dost bir ülkenin temsilcisini vuramazlardı... Çavuşun kafası karışmıştı. Telefona doğru ilerledi.

— Bu adamı hiçbir bahane ile bırakmayın! diye bağırdı.

*

**

Morarmış olan Tulla'nın her yerinden borular çıkıyordu. Hemşire şaşkın gözlerle Conor Green'e baktı.

— Bayım?

— Konuşabilecek durumda mı?

— Ama, bayım...

Tulla gözlerini açtı. Bir şeyler mırıldandı.

— Oh! Geldiniz... Onu eski jimnastik salonuna götürdüler. Ardoyne'da. Onu öldürecekler...

Kız öksürdü. Dudaklarının kenarında kan belirdi. Hemşire hemen Conor Green'in üzerine atıldı.

— Bayım! Çıkınız. Onu öldüreceksiniz.

Conor Green çoktan dışardaydı. Koridor askerlerle kaynıyordu. Asık suratlı bir yüzbaşı iriyarı çavuşun yanında duruyordu. Conor Green'e doğru ilerledi.

— Bayım, sizin...

Amerikalı ona buz gibi bir bakışla:

— İRA'nın gizli mahkemesini basmak sizi ilgilendirir mi acaba? dedi.

*

**

Tom denilen cellat kılıklı adam elinde siyah

bir bez parçasıyla Malko'nun yanına geldi. İskemlenin etrafında bir tur attı. Malko başına bir şey geçirdiklerini hissetti ve bir anda gözleri karardı. Tom ona İRA'nın ölüm mahkûmlarına taktığı maskeyi geçirmişti.

— İnfaz yerine getirildikten sonra, cesediniz ABD Elçiliği'nin önüne bırakılacak, dedi "başkan".

Malko cevap vermedi. Kafasının içi bomboştu. Tartışmak neye yarardı ki? Ona sadece mağrur bir şekilde ölmek kalıyordu.

Bir silah namlusunun ensesine dayandığını hissetti ve "Gulag Takımadaları" adlı kitabın bir cümlesini düşündü: ensesinde dokuz gramlık bir kurşun ağırlığı...

Hayat onsuz devam edecekti.

XV. BÖLÜM

Malko saniyeleri sayarken maskenin altında terliyordu.

Onun arkasında Tom mahkemenin işaretini bekliyordu. Malko başkanın sesini işitti:

— Bu bir örnek olsun!

Malko'nun sinirleri iyice gerginleşmiş, ağzı kurumuş, bütün vücudu kasılmıştı. Bir daha nefes alamayacağını biliyordu.

*

**

Duvarın bir yüzü şiddetli bir patlamayla havaya uçtu. Parçalanan taşların arasından Saracen marka bir zırhlı aracın düz ve kısa burnu gözüktü. Aynı anda çay servisini yapan çocuk içeriye bağırarak girdi.

— Aynasızlar! Aynasızlar!

İRA üyeleri tuğlaların arasına sıkışan Saracen'i taramaya başlamışlardı. Başka yerden gelebilecek büyük bir tehlike yoktu. Siyahlar giymiş beş adam aceleyle ayağa kalktılar. Başkan bağırdı.

— Tutukluyu öldürün!

Dışardan otomatik silahların tarama sesleri duyuldu. Onu birçok el bombasının sağır edici patlaması ve kesik kesik silah sesleri izledi.

Tom duraksadı. Yana doğru sığırdı. Saracen'i karşısına almak istiyordu. İlk görevi şeflerin kaçmasını sağlamaktı. Masanın arkasına geçti ve büyük bir tahta kapağı kaldırdı. Siyahlı adamlar aşağıya inmek için etrafında halka olmuşlardı.

Bir İngiliz askeri kapının yanında belirdi ve silahıyla etrafı taradı. Ancak bir sürü merminin vücuduna isabet etmesiyle elini boynuna götürdü, öldü. Mermilerden biri kurşun geçirmez yeleğin bittiği yere, boynuna saplanmıştı.

Gökgürültüsünü andıran bir ses silah seslerini bastırdı. Jimnastik salonunun üstündeki büyük cam, bir helikopterin iniş takımlarının ağırlığıyla parçalanmıştı.

Tom kolunu kaldırdı. P. 38'in namlusu Malko'nun ensesine bir karış uzaklıktaydı, tetiğe bastı. Aynı anda acıyla bir çığlık attı. P. 38 elinden fırladı. İri bir cam parçasının yardığı sağ bileğine şaşkınlıkla baktı. Müthiş bir şekilde kan fışkırıyordu. Sol eliyle silahı yerden almaya çalıştı, başı dönüyordu.

— Tom! Tom!

Mahzene inen kapağın yanında bir arkadaşı diz çökmüş makinelisiyle çılgın gibi ateş ediyordu. Jimnastik salonunda en son Tom kalmıştı. Bir sis bombası Malko'nun yanında patladı. Bir anda etrafı sarı bir duman kapladı. Bu onun için büyük bir şanstı. Çılgınca sallanıyordu, sonunda sandelyesini devirmeyi başardı ve bulunduğu yerden birkaç metre uzağa yuvarlandı.

Tam zamanında uzaklaşmıştı. İRA'nın İçerde kalan son adamı demin Malko'nun bulunduğu yeri taramıştı. Tom bileğini tutarak deliğe vardı, arkasında bir kan izi bırakmıştı.

Döşemenin kapağını kapattı. Malko polislerin çılgınca bağrıışlarını duydu. Onu ayaklarının üzerinde doğrultular ve bağlarını kestiler. Conor Green karşısında duruyordu, yanında da Binbaşı Jasper vardı.

Eski jimnastik salonu asker ve polis kaynıyordu. İki İRA üyesini öldürmüşlerdi. Bir kan gölünün ortasında yatıyorlardı. Saracen duvarda açtığı deliği geçti.

— Tam zamanında geldik, dedi Amerikalı.

Malko yüzünü kaplayan teri silerken.

— Beni nasıl buldunuz? diye sordu.

— Tulla.

Malko irkildi.

— Nerede?

Conor Green'in suratı asıldı:

— Hastanede. Eğer oradan çıkabilirse hapishaneye dönecek.

Conor Green olanları Malko'ya anlattı. Annesinin evinden kaçan genç kız elçiliğe yüz metre kala askerler tarafından vurulmuştu...

Askerler ve polisler sonunda döşemenin kapağını açmayı başardılar. İlk önce bir el bombası attılar ve daha sonra içeriye daldılar. Conor Green onların bu çabalarını alayla izliyordu.

— Diğerleri çoktan uzaklaşmışlardır, dedi. Onları nerede bulacağımızı Tanrı bilir.

Malko, Binbaşı Jasper'i neyin ilgilendirdiğini anlamıştı.

— Beni öldürtmek isteyen ve bunu yapmayı başaramayanın kim olduğunu biliyor musunuz?

İngiliz kaşlarını kaldırdı.

— En ufak bir fikrim yok.

— Sizin esrarengiz muhbiriniz...

— Size bunu söyleten nedir?

Malko ona gözlemlerini kısaca anlattı:

— Belki fişlerinizde vardır. Kırk yaşlarında bir adam. Oldukça ufak ve sağlam bir vücudu var. Sovyetler Birliği'nde eğitim gördüğü

kesin. Ve sol elinin orta parmağı yok.

— Benimle Lisburn'a gelin, dedi binbaşı.

— Kesinlikle o! diye doğruladı resmi bırakırken Malko. Bu, elli yaşlarında, bodur, kestane rengi saçları arkaya taranmış, uzun ve zeki suratlı bir adamın resmiydi. Açıklamayı okudu: Trevor Mc Guire. 46 yaşında. Bir süthaneden emekli ustabaşı. 1971 yılında Sovyetler Birliği'nde bir senelik staj görmüş. Birçok politik cinayete ve 1970 yılında Midland Bank'ın soyulmasına karışmış olması muhtemel.

Binbaşı Jasper dumanı bıkkınlıkla üfledi.

— Bu bize pek fazla bir şey kazandırmaz. Kimse 1971'den beri Mc Guire'i görmedi.

Malko şaşkındı.

— Bir eylemci bu kadar uzun bir zaman yakalanmamayı başarabilir mi?

— Evet. Dikkatli davranır ve ihbar edilmezse tabii. Güney İrlanda'da belli bir müddet kalmış olabilir.

— Size bir teklifim var. Eğer Mc Guire'i getirirsem onu Tulla Lynch'le takas eder misiniz?

İngiliz binbaşı o kadar şaşırmıştı ki, bir dakika kadar sessiz durdu.

— Size bu konuda cevap vermek benim yetkimi aşar, dedi sonunda. Ama yüksek makamlar Mc Guire'e önem veriyorlarsa bu konuda bir anlayış göstereceklerdir...

— Çok güzel, dedi Malko. Bunu tekrar konuşuruz. Şimdilik Tulla'nın yakalanması ile ilgili fazla bir şey açıklamayın. Onu tekrar serbest bırakmak zorunda kalırsanız bu sizin

için daha fazla sıkıcı olur...

Bu beklenmedik tavsiyeden sonra Malko büronun kapısını açtı. Dışarı çıktıklarında Conor Green patladı:

— Siz tam manasıyla çılgınsınız! Şirket size Don Kişot'luk yapmanız için para vermiyor.

— Yararlı olanı hoşla gidenle birleştirmeye hakkım var, dedi Malko sakın bir şekilde. Şirket benden Bili Lynch'i kimin ve niçin öldürdüğünü bulmamı istedi. Ben de bunu başardım.

— Okey, okey! dedi Conor Green. Bravo Don Kişot. Yalnız İngilizler bu Trevor Mc Guire'i bulmayı başaramazlarsa...

— İşte bunun için onlardan hiçbir şey istemedim,, dedi Malko. Şimdi hastaneye gidelim.

*

**

Tulla düzenli bir şekilde hafif hafif nefes alıyordu. Malko'yu görünce yüzü aydınlandı.

— Tanrım, ne kadar mutluyum!

Malko ona "yargılanmalını anlattı ve sordu:

— Trevor Mc Guire adında birinden bahsedildiğini hiç duydunuz mu?

— Duydum. Ama onunla hiç karşılaşmadım. Güney İrlanda'da olduğunu söylüyorlar. Maureen bana ondan bahsetmişti.

— Babanızın ölümünden sorumlu olan odur, dedi Malko. Tabii bütün İRA üyelerinin yakalanmasından da. Bu öğleden sonra Belfast'taydı ve beni ölüme mahkûm etti.

Tulla alt dudaklarını ısırıyor.

— Maureen biliyordur. Ama şimdi...

Malko düşünüyordu. Big Lad ölmüştü.

Gordon da. Maureen'le ilişkisi olan bir tek Bryan kalmıştı.

— Bryan nerede? diye sordu.

Genç kız cevap vermeden önce tereddüt etti:

— Onu bulabileceğiniz iki telefon numarası verebilirim. Ama sizinle konuşmak istemeyecektir.

— Numaraları verin, dedi Malko.

İki numarayı not etti. Bu tehlikeli, ama tek çözümdü. Tulla birden heyecanlandı.

— Dikkatli olun! Hepsi de keskin nişancıdır, katildir. Başınıza kesin olarak ödül kondu... Belfast'ı terkedin. öldürülürseniz bu babamı hayata döndürmez.

Malko eğildi ve onu alnından öptü.

— Tulla, dedi, ejderha avına çıkıyorum. Bana iyi şanslar dileyin!

*

*

Kırmızı bir barikat Glengolonds Gardens'ın girişini kesmişti. Bir sürü silahlı asker bekliyordu. Belfast'ta bulunduğu süre zarfında bu tür görüntülere alışmış olan Malko arabayı durdurdu ve Cortina'nın camını indirdi. Bir çavuş yaklaştı.

— Nereye gidiyorsunuz, sir?

— Evime, dedi Malko.

— Bu caddede mi oturuyorsunuz? Kaç numarada?

— 29.

Çavuş üzgün bir şekilde başını salladı.

— Sir, korkarımki bu imkânsız.

— Niçin.

— 29 nolu ev biraz önce havaya uçuruldu. 20 dakika kadar oluyor. Yaralı yok, ama ev

oturulmaz halde.

Çabuk harekete geçmişlerdi. Jimnastik salonu basılabildi en fazla 3 saat olmuştu. Ölüm savaşı başlamıştı. Tulla haklıydı. Kuzey İrlanda'da kalması gittikçe tehlikeli oluyordu.

— Eşyalarımın geri kalanları gidip toplayabilir miyim? diye sordu.

Çavuş en az onun kadar altüst olmuştu.

— Elbette, sir! Bu teröristler çılgın. Kaçık hepsi! www.cizgiliforum.com

Malko kadar çılgın olamazlardı.

*

**

— Bryan mı? Bryan diye birini tanıımıyorum, dedi sert bir ses. Bağırarak konuşmasına rağmen ancak anlaşılıyordu.

Burası bir kafeterya olmalıydı. Çünkü kadeh sesleri, konuşmalar ve müzik sesi duyuluyordu.

Malko konuşmakla yetindi.

— Eğer onu görürseniz Malko'yu aramasını söyleyin.

Europa'nın ve odasının numarasını verdi. İkinci numarayı aramadan önce tereddüt etti. Daha iyi bir netice alamamaktan çekiniyordu. Sonunda postaneyi aradı ve neresiyle görüştüğünü sordu. Birkaç dakika sonra ona Ardoyne semtinde bir kafeteryanın adresini verdiler.

*

**

Düşüncelere dalmış olan Malko az kalsın elinde kendi ismi yazılı bir panoyla dolaşan genç komiyi görmüyordu. Parmaklarını şıklatmış ve genç gelip önünde durdu.

— Telefon bayım.

Malko restoranın sonundaki telefon kabi-

nesine gitti ve ahizeyi kaldırdı.

— Alo.

— Malko Linge mi?

Sevinçten neredeyse çığlık atacaktı. Bu Bryan'ın sesiydi.

— Benim Bryan, dedi. Beni aradığınız için çok mutluyum. Tulla'yı gördüm, durumu iyi...

Hattın öbür ucunda bir sessizlik oldu, sanki Bryan anlamamıştı...

Sonra genç terörist sordu.

— Ne istiyorsunuz?

— Sizi görmek, dedi Malko... Kafeteryadan ayrılmayın, geliyorum.

Kısa bir sessizlik oldu, soma Bryan ürkek bir sesle konuştu:

— Hayır, hayır! Burada olmaz.

— Nerede öyleyse?

Yeniden bir sessizlik oldu. Malko bir anda kafeteryanın gürültüsünün kesildiğini farketti ve sınırları gerildi. Kendilerini duymaması için biri elini ahizenin üzerine kapatmıştı. Bryan yalnız değildi. Birden genç adam yeniden konuşmaya başladı:

— BBC'nin binasını biliyor musunuz?

— Bulabilirim, dedi Malko.

— Beni saat 7'de onun önünde bekleyin, dedi Bryan. Ve dostunuz Conor Green ile gelin.

Malko bunun nedenini soramadan Bryan telefonu kapattı.

Malko kabinden çıkar çıkmaz Queen's Street'e kadar gitti. Devamlı etrafını kolluyordu. Ama katiller böyle barikatlarla çevrili, devriyelerin kaynadığı bir merkez semtte kendilerini tehlikeye atmazlardı.

Conor Green olay üzerine bir rapor yazmakla meşguldü.

— Randevumuz var, dedi Malko. Sizi de bekliyorlar.

— Niçin? diye sordu.

— Bunu ona sorarsınız, dedi Malko dokunaklı bir şekilde.

Conor Green başını eğdi:

— Bu bir tuzak.

— Elbette, dedi Malko. Ama BBC'nin binası tam merkezde. Onlar bizim çevrede güvenlik önlemleri almamız için zamanımız olduğunu, yolları keseceğimizi ve kendimizi tehlikeye atmayacağımızı biliyorlar.

— Bu yine de bir tuzak.

— Büyük bir riske atılmıyoruz, diye ısrar etti Malko. Silahlı olacağız ve polis tarafından korunacağız.

— Umarım bütün bunlar yeterli olur, diye içini çekti Amerikalı. Keskin nişancı olduklarını unutmayın.

*

**

— Kendimi her şeye inanan aptal bir güvercin gibi hissediyorum, dedi Conor Green zoraki bir gülümsemeyle.

— Bu en azından tümüyle rahat bir rol, diye alay etti Malko.

Yağmurluklarının altına kurşun geçirmez yelek giymişlerdi. Bütün bunlar karşılıksız olarak polis tarafından verilmişti. Saat yediye beş vardı ve Belfast'ın göbeğinde, Europa'ya yüz metre uzaklıktaki BBC binasının girişinde volta atıyorlardı. Binanın karşısındaki küçük meydan boş ve sakindi. Polisin bir düzine kadar adamı binanın holünde saklanmıştı.

Yediye bir vardı.Malko dondurucu soğuktan titriyordu. Küçük gri bir Austin, Bedford Street'te gözükte.Yavaşça yol alıyordu. Sanki şoför yolunu arıyordu... Atlı Adam heykelinin etrafında döndü ve BBC'nin girişine 5 metre kala durdu.

— Dikkat! diye atıldı Malko.

Arabanın sağ ön kapısı açıldı. Bir adam arabadan hızla çıktı ve Ormeau Avenue'ye doğru koşmaya başladı. O kadar hızla koşuyorduki suratını bile göremediler. Damdaki nişancılar tarafından çalınan bir sürü düdük sesi polisleri telaşa düşürdü. Gizlendikleri yerlerden çıkarak Ormeau Avenue'yi kestiler.

Malko Austin'e doğru koştu, onu Conor Green izledi. İkinin de silahları ellerindeydi.

Bryan önde dimdik oturuyordu. Vücudu emniyet kemeriyle bağlıydı. Arkadaki yerler boştu.

Malko kapıyı şiddetle açtı, genç İrlandalının vücudu dışarıya doğru devrildi. Malko cam gibi olmuş, sabitleşmiş gözleri gördü. Boynunda uzun bir kan çizgisi vardı. Sonra arka koltukta duran kahverengi cismi gördü ve hemen anladı.

Malko bütün gücüyle koşarak BBC binasının önündeki açıklığa kendini attı.

Aynı anda küçük Austin havaya uçtu.

Polisler kaçan adamı yakalamış ve ayaküstünde konuşurmuşlardı. Bombalı arabayı getirme görevini bir genç kız vermişti. Tarif Maureen'e uyuyordu.

Malko Maureen'in kendisine savaş açtığını hemen anladı. Teke tek bir mücadele olacaktı bu. Öyleyse, hazırlık yapması gerekecekti!

XVI. BÖLÜM

Malko Nato'nun dipçığını omzuna dayadı ve dürbününden inşa halindeki gökdelenin bir başka katına baktı. Binanın Avrupa'ya bakan kısmında açık bir yer yoktu. Yalnızca son yedi katta büyük açıklıklar vardı. Malko çok ağır hareket etmek zorundaydı, çünkü "Star-Tron" ile donatılmış ve tüfeğin üzerine monte edilmiş 300 mm'lik teleobjektifin merceği çok hassastı. Bu küçük alet, gece ne kadar karanlık olursa olsun sanki gün ortasındaymış gibi bütün nesnelere net bir şekilde iç kısmında ayırıyor, dürbünün göz deliğine yansıtıyordu.

Malko'nun elindeki 7.65'lik otomatik bir Nato'ydu. Bir insanı beş yüz metreden rahatça indirebilirdi. Karşısındaki gökdelenin uzaklığı ise iki yüz metreden fazla değildi.

Malko bu özel dürbünü sağlamak için bayağı güçlük çekmişti. Binbaşı Jasper'in yardımı olmadan onu asla elde edemezdi. İngiliz Ordusu'nun bazı özel timleri ona bunun bir benzerini teklif etmişlerdi.

Belfast genel karargâhının bu "Star-Torn" lardan birini vermeye rıza göstermesi için MI 5'in patronlarından birinin aracı olması gerekmişti. Bunun gibi bir silah teröristlerin eline geçse sonuç çok tehlikeli olabilirdi.

Malko ışıkları yakmadan içeri girmişti, yarım saatten beri odasında idi. Eğer Maureen veya bir başkası odasının penceresini gözetliyorsa, Malko'nun varlığından haberdar ola-

mazdı. SAS uzun bir süredir dürbünüyle sistemli bir şekilde ateş edecek birinin saklanabileceği yerleri tarıyordu. Sinirleri çok gergindi, arada sırada hafif hafif titriyordu ama yine de gözbebeklerini dürbünden ayırmıyor etrafı incelemeye devam ediyordu. Kimi zamanda aradığını bulmaktan korkuyor, ama yine de büyük istekle arıyordu. Conor Green Malko'nun bu planını pek beğenmemişti... Avrupa'nın damına projektörler yerleştirmek, inşa halindeki gökdelenin kuşatıldığı anda hepsini aynı anda yakmak daha basitti...

— Eğer bunu yaparsam, diye karşı çıkmıştı Malko, İngilizler bu işi kendilerine mal ederler. Beni bu küçük safarimde yalnız bırakınız.

Ama bu geri tepen bir safari de olabilirdi. Çünkü Maureen'in de enfrarujlu bir dürbün veya kendisinininkine benzeyen bir aleti karşı tarafa yerleştirmedeği ne malumdu!.. Şu anda belki o da kendi aletini ayarlamakla meşguldü.

Ağır otomatik tüfeğin namlusunu indirdi, birkaç saniye nefes alıp dürbünü inşa halindeki gökdelenin sondan bir önceki katının soldaki ilk açıklığına çevirdi. Kalbinin atışları bir anda hızlandı. Nefesini tuttu, gözlerini iri iri açtı, bütün gücüyle tüfeğini sıkıyordu.

Bir şey açıklığı karartıyordu. Malko karşılaştırma yapmak için yandaki açıklığa baktı, sonra tekrar geriye döndü. Bir kamen yayı gibi gergindi. Gördüğü şeyden emin olmak için bir dakikadan fazla düşündü. Çünkü yere çömelmiş bir şekilde duran bu kişi siyahlar giyindiğinden gökdelenin karanlık duvarlarından ayırdedilemiyordu. Kız mı, erkek mi belli değildi. Çıplak gözle farkedil-

mesi imkânsızdı.

Neşeden bağırarak ihtiyacı duydu. Aynı anda tuhaf bir bıkkınlık hissetti: Bu, bir avcının kolay bir avın karşısında hissettiği bir duyguya benziyordu... Hedefini dürbününden izleyerek epey bir müddet öyle kaldı. Ateş etmeye karar verememişti. Karşısında saklanan kişinin kim olduğunu tahmine çalışıyordu. Maureen miydi? Yoksa tanımadığı bir başka katil mi? Yoksa Trevor Mc Guire'in kendisi mi? Ama bu ufak bir ihtimaldi. Çünkü "albay" bu tür öldürme görevini üstlenecek kadar alçalmamıştı.

Gökdelenin köşesindeki açıklığı nişan aldı. Şimdi çok güzel bir şekilde katilin omuzlarını ve başını farkedebiliyordu. Malko'nun parmağı tetiği okşadı. Nefesini tuttu: Karşısındaki katilin hayatı onun elindeydi. Tüfeğin sesi ona ulaştığı anda, katil çoktan ölmüş olacaktı. Hiçbir insan bu uzaklıktan Nato'nun mermisinden kurtulamazdı.

Maureen'in gri gözlerini hatırladı ve parmağı tetikten kaydı. Kesinlikle bir katil gibi hareket edemezdi. Kıpırdamadan durdu, gözü dürbüne yapışmıştı. Kalbi hızla çarpıyordu. Kendi kendine kızdı. Eğer rakibi onun yerinde olsaydı çoktan işini bitirmişti bile.

Ani bir kararla, bu acımasız oyunu durdurmaya karar verdi. Tüfeğini yere bıraktı, alnını kâğıt bir mendille sildi ve odadan çıktı. Conor Green bir kat aşağıda 707 nolu odada bekliyordu.

Amerikalı Malko'yu görünce viskisini devirdi.

— Evet?

— Orada, dedi Malko. Sizden bir yardım

isteyecektim.

Conor Green kaşlarını çattı, kuşkuluydu.

— Bu beni ilgilendirmez, enayi adam numarası sona erdi! diye çıkıştı.

— Sizden geçen seferki gibi bir şey istemiyorum, diye ısrar etti Malko.

Amerikalıya ondan ne istediğini açıkladı ve odadan çıktı. Kaybedecek bir saniyesi bile yoktu.

*

**

Malko'nun kaval kemiği beton bir çıkıntıya çarptı ve acıdan bağırılmak için dudaklarını ısırarak zorunda kaldı. Merdivenin bir köşesine çömeldi, bacağının ağrısı onu kuvvetten düşürmüştü. Düzensiz soluk alışını zaptetmeye çalışıyordu. Gökdelenin 16. katına ulaşmıştı. Oraya, İRA'lı katilin bulunduğu yere varmasına birkaç metre kalmıştı. Kafasından, oteli terkettiğinden beri ne kadar bir sürenin geçtiğini hesaplamaya çabaladı: Yaklaşık on dakika geçmişti. Malko'ya fazla bir zaman kalmamıştı.

İçeri girme kolay olmuştu, ama karanlıkta trabzansız merdivenleri tırmanırken on defa boşluğa düşme tehlikesi atlatmıştı. Gürültü yapmamaya çabalıyordu. Katilin yalnız olup olmadığını bilmiyordu... Onu korumak için başka İRA üyeleri de olabilirdi. Ayağa kalktı. Yavaşça katilin pusuya yattığı odayı kendinden ayıran alanı aştı. Şansına rüzgârın gürültüsü birçok gürültüyü bastırıyordu. Çok ağır nefes alıyordu, ayaklarının altındaki engelleri özenle aşıyordu. Zemin, pürüzlerle ve şantiye işçilerinin attığı molozlarla doluydu. Ufak bir gürültü bile bütün planını altüst

ederdi.

Kıpırdamadan durdu, sırtını duvara yapıştırmıştı. Açıklığın en aydınlık olan köşesini gözlüyordu. Kafasını ileri uzattı, şehrin ışıklarını ve Europa'nın duvarlarını farkettiler. Sekizinci katın pencerelerini saydı. Kendisinin ki hâlâ sönüktü. Yassı tabancasını kemerinden çıkararak bekledi, yüreği ağzına gelmişti. Gözlerini iri iri açtı. Çıplak odanın karşı köşesinde bulunması gereken katil karanlıkta hareketsizdi. Kalbinin çarpıntısını azaltmak için içinden saymaya başladı. Yetmiş geldiğinde odasının penceresi aydınlandı, buradan uzaklığı 150 metreydi. Conor Green görevini yerine getirmişti.

O anda Malko, katilin bulunduğunu tahmin ettiği karanlık köşede bir şeyin kıvıldığını farkettiler. Zaferinin tadını çıkarmak için biraz bekledi. Sonra bir hamlede atıldı, kolunu uzattı ve yassı tabancasının namlusunu, çömelmiş gölgenin sırtına dayadı.

— Kıvıldamayın! diye bağırdı.

Yabancı bir anda irkildiğinden parmağı tüfeğin tetiğine dokundu. Patlama ikisini de bir anlık sağır etti. Malko her şeyi hesaplamıştı. Yanan ışığa konsantre olmuş katil onun geldiğini farketmemişti. Ama şaşkınlığı geçmiş, sırtına dayalı tabancaya aldırmandan geriye beklenmedik bir hızla dönmüştü. Tüfeğin kabzası Malko'nun şakağına çarptığında bir anlık gözleri karardı. Tüfeği namlusundan tutup yere fırlattı.

Ama rakibi Malko'nun bileğine bir tekme attı ve yassı tabanca yere düştü. Malko kaçmakta olan katilin ayaklarına doğru atladı.

Elleri, ayak bileklerine kadar uzanan bir

elbisesinin kaba kumaşına dokundu ve hatasız bir kadın vücuduna temas etti.

— Maureen!

— Tanrının cezası! diye gürledi kinle genç kız.

Dizini Malko'nun karnına gömdü ve Malko iki büklüm oldu. Kızın tırnaklarından gözlerini az farkla kaçırdı. Tekrar doğruldu, Maureen'i zaptetmeyi denedi, ama kız umutsuzluğun verdiği kuvvetle mücadele ediyordu. Küfürler yağdırıyor, Malko'dan kurtulmak için çabalıyordu. Tam bir vahşi hayvandı.

Çimento zeminin üzerinde odanın bir ucundan öbür ucuna kadar yuvarlandılar. Hızla soluyorlar, birbirlerine küfür ediyorlardı. Beklenmedik bir şekilde, Maureen Malko'dan kurtulmayı başardı. Ama kapıya doğru yöneleceği yerde, boşluğa doğru ilerledi. Malko kızı tam zamanında yakaladı. Kız kendi etrafında döndü ve Malko'yu belinden kavrayarak boşluğa atmayı denedi! Malko kızdan kurtuldu, onu geriye itti. Kız yere düşünce boylu boyunca onun üzerine uzandı. Maureen'in ensesi taşa vurdu ve birkaç saniye hareketsiz kaldı. Malko kızı ciddi bir şekilde yaraladığından korkmuştu, onu serbest bıraktı ve üzgün bir sesle seslendi.

— Maureen.

İrlandalı genç kızın sağ eli bir kobra süratiyle Malko'nun suratına yöneldi. Baş parmağı sol gözüne battı ve Malko acıyla bağırdı. Öfkeden çıldıran SAS kızı bileklerinden yakaladı. Vücut vücuda dövüşmeye yeniden başlamışlardı.

Maureen yoruluyordu. Kızın yumuşak ve sağlıklı vücudunun teması Malko'yu isteklen-

dirmişti. Birkaç gün evvelki gibi tekrar Maureen'in şatosunda olmayı isterdi.

Maureen artık karşı koymayı bırakmış, gevşemişti.

Malko, yuvarlak büyük bir yatak, bir şömine ve özellikle tam bir sessizlik hayal etti.

Ama şu anda inşa halindeki bir binanın çıplak zemini üzerindeydiler. Maureen'i bir daha asla göremeyeceğini düşündü. Ona seslendi. Kız cevap vermedi, ölü gibi altında hareketsiz duruyordu. Malko yavaşça bir eliyle rahibe elbisesini sıyırdı, kızın ılık tenine ve pürüzsüz kalçalarına dokundu. Okşamasını devam ettirdi. Kıza mümkün olduğunca yavaş sahip olurken Maureen karşı koymadı. Buldukları yeri ve tehlikeyi unutmuşlardı. Gerilmiş sınırları öyle ya da böyle gevşemek zorundaydı. SAS orgazm olduğunda hemen kızıdan ayrıldı ve ayağa kalktı. Karanlığın içinde Maureen'in beyaz bacakları ayrı bir şekilde duruyordu. Malko tabancasını yerden aldı. Koridorda bir gürültü duyarak irkildi, geriye döndü, ateş etmeye hazırды. Kuvvetli bir el fenerinin ışığı odayı aydınlattı. Maureen ışığı farkederek hızla ayağa kalktı. Işık demeti gözlerini kamaştırdı. Karanlıkta Cpnor Green'in sesi duyuldu.

— Ah! Burada mısınız?

Yaklaştı ve ekledi:

— Ateş edeceğini bana söylememiştiniz.

Tanrı korudu! Kurşun üç santim yanımdan geçti!

— Çok üzgünüm, dedi Malko.

Maureen Amerikalının üzerine atılmak için harekete geçti. Ama Malko onu kolundan tutarak usulca konuştu.

— Maureen sizinle konuşmam gerek!
— Söylemek istediğiniz şey beni ilgilendir-
miyor. Beni aynasızlara teslim edin. Nasılsa
kaçacağım ve sizi öldüreceğim.

Kızın bu cesur ses tonu Malko'yu ürküttü.
Kadınlar siyasetle uğraşmaya başladıklarında,
erkeklerden daha acımasız oluyorlardı.

— Maureen, dedi. Trevor Mc Guire'e
yöneltiğim suçlamadan haberiniz var mı? Bu
bir blöf değil, sizin tüm arkadaşlarınızı o ihbar
etti.

— Siz kötü bir yalancıdan başka bir şey
değilsiniz?

Işık demetinin altında hareketsizdi. Siyah
uzun elbisesiyle ters düşüyordu. Nefretin canlı
bir heykeliydi.

— Size bunu ispat edebilirim, diye ısrar etti
Malko. Onun sesini tanıyabilir misiniz?

Maureen cevap vermedi. İnat ediyordu.
Malko ona doğru yaklaştı.

— Size iyi niyetimi ispat edeceğim, dedi.
Üçümüz birden bir bant dinlemeye gideceğiz.
İngilizlere...

Maureen sırttı.

— Elbette. Böylece bana işkence ederlerken
onları seyredersiniz...

Malko, Conor Green'e döndü.

— Yalnız mısınız?

— Evet.

— Görüyorsunuz, dedi Malko. Eğer sizi
İngilizlere teslim etmek isteseydim bütün polis
çoktan burada olurdu... Kabul edin, maskeli
olacaksınız ve kimse sizi tanıyamayacak.
Ondan sonra nereye isterseniz gidebilirsiniz.
Size söz veriyorum...

— Hey, diye kesti Conor Green. Siz...

— Size bu konuda söz veriyorum, diye tekrar etti Malko.

İlk defa olarak Maureen'in yüzü sertliğini biraz olsun kaybetti. Ama derhal sert havasına yeniden büründü.

El fenerinin keskin ışığı altında gözlerini kırpıstırıyordu. Suçlu bir çocuk havası vardı. Conor Green Maureen'in Kalaşnikof'unu yerden alırken Malko kızı kolundan tuttu.

— Gelin, dedi.

*

**

Malko maskenin iki göz deliğini izliyordu. Maureen'in gözleri sabitti, göz bebekleri büyümüştü. Teypten çıkan kelimeleri daha iyi duymak için Maureen başını eğmişti.

Binbaşı Jasper'in bürosunda duyulan tek ses buydu. Saat sabahın ikisiydi. İngiliz subayı bulmak ve ondan Maureen'in Lisburn genel karargâhını serbest olarak terkedebileceğine dair söz almak kolay olmamıştı. İrlandalı genç kıza gelince, ağzını hiç açmamıştı. Bir ölü gibi hareketsizdi. Dinliyordu, elleri dizlerinin üstünde kımıldamadan duruyordu. "Hain" in bütün telefon konuşmaları aynı banda alınmıştı. Arada bir konuşmalar telefon ahizesinin kapatılmasıyla oluşan "klik" sesiyle kesiliyordu... Şu anda alçak ve hafif ıslıklı bir ses İRA'nın en eski şeflerinden biri olan James Finegan'ın nerede olduğunu anlatıyordu. Onun yakalanması bütün hareketi büyük bir üzüntüye sokmuştu.

Teypteki ses dip odadaki bölmenin arkasında evrakların bulunduğu gizli kasayı açıklıyordu.

Maureen'in gözlerinden yaşlar boşandı,

ağlamaktan gözleri kızarmıştı. Birkaç saniye içinde olağanüstü bir çabayla nefesine hakim olmayı başardı. Sonra aniden iskemlesinin üzerinde yığıldı kaldı.

— Durdurun!

Binbaşı ayağa kalktı, piposunu ağzından çıkarmadan bir düğmeye bastı. Artık odada Maureen'in hıçkırıklarından ve hızlı solumasından başka bir ses duyulmuyordu... Üç adam da Maureen'in büyük acısına saygı gösteriyorlardı. Art düşünceleri yoktu. Niha-yet Maureen başını kaldırdı ve ağlamaklı bir sesle konuştu.

— Gitmek istiyorum.

Malko hemen ayağa kalktı. Conor Green de doğruldu. Kız Malko'ya dönerek:

— Yalnız sizinle gitmek istiyorum, dedi.

Sesinin gerilimi her an yeniden ağlayacak-mış gibi bir his veriyordu. Malko Amerikalıya gizli bir işaret yaptı ve Maureen'i odanın dışına çıkarttı.

Boş koridorları geçtiler. Saracen'lerin yattığı bir garajı gördüler. Nöbetçi kulübesinin yanından dışarı çıktılar. Maureen bir uyur gezer gibi yürüyordu... Cortina'nın koltuğuna yığıldı. Malko Lisburn'un boş caddelerini geçerken Maureen umutsuz ve boğuk bir sesle mırıldandı.

— Ama niçin, niçin?

Malko gözlerini yoldan ayırmadan, tarafsız bir ses tonuyla konuştu:

— Trevor Mc Guire'in hedefi sizinkiyle aynı değil. O partinin bir adamı. Onlara, yani Sovyetler Birliği'ndekilere itaat ediyor. Bu ülkede İRA'dan faydalanarak NATO için zorluklar yaratmaya karar vermişler. Trevor

Mc Guire de kendisi gibi düşünmeyenleri merhametsizce ortadan kaldırıyor. Bu açıkça belli... Birlikte olduğunuzu sanıyorsunuz, ama aynı amaç için savaşmıyorsunuz.

— O bir hain! diye bağırdı Maureen. İçimizde en iyi olanları hapse yolladı.

Malko, Maureen'in saflığı karşısında üzülerek içini çekti.

— Politikada, dedi, hainler yoktur. Sadece, değişik düşünceler vardır.

Kız cevap vermediği için Malko tatlılıkla sordu:

— Sizi nereye bırakmamı istersiniz?

Maureen solgun yüzünü ona doğru çevirdi:

— Beni gerçekten...

— Size bu konuda söz vermiştim, dedi Malko.

Maureen'in çenesi titriyordu. Gözyaşlarını tutmaya çalıştı.

— Burada durun, dedi.

Malko kızın dediğini yaptı. Belfast'ın dış mahallelerinde, Balmoral Park'ın kenarındaydılar. Malko derin derin nefes aldı. Eğer Maureen ona hiçbir şey söylemeden giderse, "Şirket'teki işine elveda diyebilirdi. Ve Tulla da gençliğine...

— Yarın, dedi kız alçak sesle, Trevor'un nerede olacağını biliyorum. Ama yalnız olmayacak.

— Nerede?

— Bir damıtma evinde, şehrin kuzeyinde.

— Benimle gelmek ister misiniz? diye sordu Malko sakince.

Maureen sesini alçaktı:

— Ama, belki yirmi kişi olacaklar, hepsi de silahlı...

- Anladım, diye cevap verdi Malko.
Yeniden sessizlik oldu, sonra Maureen hızla konuştu.
- Polise haber verecek misiniz?
Malko başını salladı.
- Hayır!

XVII. BOLUM

Malko durdu ve kulak kabarttı. Eski damıtma evi tamamen sessizdi.

Yarı karanlıktaki dev gibi üç imbik, gizlenmiş kocaman hayvanları andırıyordu. Üzerlerindeki borular ise böceklerin dokunaçlarına benziyordu. Bu, İrlanda'nın eski damıtma evlerinden biriydi. Tuğladan duvarları kararmıştı, bunlardan çoğu asırlıktı.

Malko ve Maureen içeriye gece bekçisi tarafından açık unutulmuş küçük bir kapıdan girmişlerdi. Bekçi de bir İRA üyesiydi ve kafayı çekmeye bir meyhaneye gitmişti.

Maureen randevu yerindeydi. Son saniyeye kadar Malko gizli planını saklamıştı. Conor Green'in karşısında bile. CIA'nın adamı bu işten polisi haberdar etmeyi çok istemişti. Riske girmek istemiyordu. Tulla'nın kaderi onu fazla ilgilendirmiyordu. Karar verebilmek için yaklaşık bir saat düşünmüştü. Eğer Malko yalnız başına, Trevor Mc Guire ve diğerlerinin hakkından gelmek için bir çare bulamazsa, yardım istemek zorunda kalacaktı. Ama bu durumda SAS Tulla'yı kaderiyle başbaşa bırakmış olurdu. CIA resmi olarak Tulla'dan yana nüfuzunu kullanmazdı. İngilizler de kızı hiçbir zaman serbest bırakmazlardı.

Şimdilik Malko damıtma evinin içine alışmaya çalışıyordu. Çeşitli yüksekliklerde bulunan fiçılar ve imbikler birbirlerine dar köprülerle bağlanmıştı.

Maureen her zamanki blucin takımını

giymişti. Sessizce Malko'yu izliyordu.

SAS yerden dört metre yüksekliğe çıkan metal bir merdiveni tırmandı. Maureen altlarındaki açık bir alana doğru kolunu uzattı.

— Geçen sefer, buradaydılar. Çünkü burası iki çıkışı da koruyor.

Malko yanlarındaki kocaman bir fıçının önünde durdu.

— Bu nedir?

— Şıra, diye açıkladı Maureen.

Fıçının üzerinde kare bir delik vardı. Malko üzerine eğildi kestane renginde kaynayan bir sıvı gördü. Bir an hiçbir şey duymadı, sonra boğucu bir gaz dalgasını tüm suratında hissetti. Gözleri yaşla doldu, nefesi kesildi, kafasını geriye attı. Fermantasyon gazları olağanüstü bir hızla yayılıyordu. Fıçıda en az 10.000 galon şıra dolu olmalıydı. Maureen SAS'ı geri çekti.

— Dikkat, eğer içine düşerseniz, on saniyede ölürsünüz.

Malko düşünceli, kaynayan sıvıya baktı. Bir plan hazırlıyordu.

Zeminin üzerinde, üç büyük imbiğe kadar uzanan dar köprüye daldı. Dolaşıp geldi. Her biri boştu. Bakır kabın iç yüzeyine birçok delik açılmıştı... Yeniden eğildi. İmbiklerden biri alkol bile kokmuyordu... Tamamen temizlenmiş olmalıydı. Dipte, damıtım esnasında alkolü çalkalamaya yarayan büyük paletler vardı.

Her imbiğin altı metreye yakın yüksekliği olmalıydı! Malko kafasından imbiik ile şıra fıçısının arasındaki uzaklığı hesapladı: 20 metreden fazla değildi.

— Molotof kokteyli yapmayı biliyor musunuz? diye sordu Maureen'e.

— Elbette, dedi İrlandalı genç kız.

Sıkılmıştı, çünkü Malko ona bu soruyu dikiş dikmeyi biliyor musun der gibi sormuştu.

— Arabadan benzin çekmemiz lâzım, dedi Malko. Hemen bir molotof kokteyli yapmamız gerekiyor.

Maureen ona şaşkın şaşkın baktı. Malko bunun nedenini açıkladı. Bu sefer kızın gri gözleri parıldadı.

— Bunu gerçekten Tulla için mi yapıyorsunuz?

— Kesinlikle.

— Öyleyse, siz CIA'dan değilsiniz?

Malko neşeyle gülümsedi.

— Maalesef, evet. Ama benim ruhumu satın almadı.

Kıza planını anlattı. Gerçekleştirebilmeleri için yirmi dakikaları kalmıştı.

*

**

Hafif gürültüler hemen hemen imbiğin içine ulaşıyordu. Fısıltılar, metal bir objenin çarpması, ayak sesleri. Eski damıtma evi hareketlenmişti. Malko ile Maureen boş imbiğin dibine büzülüp saklanmışlardı. Kulaklarını, bütün gürültüleri, titreşimleri geçiren kalın bakır kabın iç duvarına yapıştırdılar. Gözleme ve temizleme kapaklarını indirmişlerdi, ama dikkat çekmemek için sürgülerini kapatmamışlardı. Eğer Trevor Mc Guire ve adamları damıtma evini dikkatle incelerlerse, bulunma tehlikeleri vardı... Birkaç saniye içinde kapakları sürgüleyebilirler, ondan sonra da onları birkaç musluğu açarak alkolün

içinde boğabilirdi... Ama böyle bir tehlikeyle karşılaşma ihtimali çok küçüktü: Trevor Mc Guire'in adamları imbikleri inceleyerek oylanmayacaklardı... Bir tek ihtiyar gece bekçisi imbiklerden birinin boş olduğunu bilebilirdi.

Maureen kulağını bakır kabın duvarına yapıştırdı ve hafifçe mırıldadı:

— Buradalar.

— Görmek istiyorum.

İmbiğin içinde yavaşça yer değiştirdi, kapaklardan birinin yüksekliğine ulaşmak için karıştırma aletine tutundu. Çıplak ampuller damıtma evini hafifçe aydınlatıyordu. Kapağı kaldırdı ve başını ihtiyatla dışarı çıkardı. Aşağıdan onu görmeleri imkânsızdı. Kendisini ilgilendiren yeri görmek için omuzlarını dışarı çıkartmak ve boynunu iyice ileri uzatmak zorunda kaldı. Kalbi çok hızlı çarpıyordu. Yedi adam büyük şıra fıçısının altındaki açık alanda duruyordu. Altısı Malko için yabancıydı, ama yedincisi Trevor Mc Guire'di.

Malko biraz daha yükseldi ve kulak kabarttı. Sesler sessiz damıtma evinin içinde yankılanıyordu. "Hain" in ıslıklı sesi Malko'nun kulağına bir kamçı gibi çarptı.

Adamları inceledi: Üçünde otomatik tüfek vardı, diğerleri ise tabancalıydı. Ne yazık ki, ne konuştuklarını duyamıyordu. Gürültü çıkarmadan kendini tekrar imbiğin içine bıraktı.

— Trevor Mc Guire burada, dedi. Yanında altı kişi var.

Maureen'in gözleri parladı:

— Pis herif! Onu kendi ellerimle öldürmek istiyorum.

Trevor Mc Guire grup liderlerini toplantıya

çağırmişti. Malko'ya göre İRA yeni bir görev bölümüne girişmişti.

SAS yassı tabancasını çıkardı. Gelecek beş dakika çok önemliydi.

— Hazır mısınız? diye sordu.

Maureen kafasını sallayarak "evet" dedi. Bir Pepsi-Cola şişesinin yardımı ve biraz paçavra ile hazırladıkları molotof kokteylinin dışında silahlı değildi.

— Haydi, dedi Malko yeniden.

İmbiğin iç duvarını tırmandı, onu Maureen izledi. Aynı anda dar köprü'nün üzerine çıktılar. Malko Maureen'den molotof kokteylini aldı ona kendi tabancasını uzattı.

Bir an birbirlerine bakiştılar, Malko altındaki yedi kişilik grubu kontrol ederek dar köprüye ilerledi... Kimse farketmeden köprü'nün ortasına ulaştı. Onlara dikkat ederek ilerliyordu. Sonra dar köprü'nün metal zemini üzerinde tökezledi, hafif bir gürültü çıkardı...

Malko'nun suratına bir anda ateş bastı. Adamların kendisini farkettiğini görmek için eğilip aşağıya bakmaya gerek yoktu. Malko hemen şıra fiçisine doğru hızla koşmaya başladı.

Birkaç saniyelik şaşkınlık hayatını sona erdirirdi.

— Canın cehenneme! diye uludu Trevor Mc Guire.

Adamlar dar metal köprüye tırmanan küçük merdivene yöneldiler. Aynı anda imbiğin yanından bir seri silah sesi geldi. Maureen şaşkırtma operasyonuna başlamıştı.

Adamlar aceleyle kendilerine sığınacak bir yer aradılar. İçlerinden biri omzunu tutarak bir çılgık attı.

SAS şıra fıçısına üç metre kala durdu, cebinden bir çakmak çıkararak molotov kokteylinin fitilini yaktı. Kaynayan sıvının içine şıseyi attığını kimse görmedi. Yaptığı işin heyecanıyla Malko çoktan geri dönmüştü.

Bir tarama sesi duyuldu, mermiler boruların üzerinden sekti. Malko çoktan ikinci imbiğin arkasına saklanmış, menzil dışına çıkmıştı.

— Dalın! diye bağırdı Maureen'e.

İrlandalı genç kız imbiğin içine daldı. Malko hemen kapağı yakladı ve kendini içeriye bıraktığı anda kapadı. Mermiler kalın bakır duvarlara çarparak etkileyici bir titreşim oluşturdu. Malko dev imbiğin dibine kadar yuvarlandı. Kurşunlar yüz elli senelik eski imbiğin dış bakır yüzeyine çarpmaya devam ediyordu. Bazıları imbiği delmeyi başarıyor, ama hızları kesildiğinden imbiğin dibine düşüyorlardı.

Birden, imbik bir dev tarafından sallanıyor-muş gibi oldu. Gökgürültüsünü andıran bir patlama eski damıtma evinde yankılandı. Maureen Malko'ya sığınmıştı. Molotof kokteyliyle alev alan fermantasyon gazları, şıra fıçısını patlatmıştı.

Biraz sonra gürültü kesildi, her taraf yeniden sakinleşti. Bir tek mermi bile artık bakır duvarlara çarpmıyordu. Kapaklar kapalıydı, imbiğin içi karanlıktı. Maureen kımıldadı, canı sıkılmıştı. Yukarı çıkmak istedi. Malko onu tuttu.

— Bekleyin. Tehlikeli olabilir.

Birbirlerine büzülmüş bir halde yaklaşık beş dakika orada kaldılar. Ekşi ve dayanılmaz bir koku imbiğin içine sızmaya başlamıştı.

Malko kendisini acı ile sarsan bir öksürük nöbetine tutuldu. İkisinin de gözleri yaşarmıştı. En sonunda Malko iç duvarı tırmandı, kapağın sürgüsünü çekti ve hafifçe araladı. İğrenç bir koku burun deliklerine hücum etti. Çıplak ampullerin ışığını karartan yakıcı bir buhar tüm damıtma evini kaplamıştı.

Malko dar köprünün üzerine çıktı ve Maureen'i imbiğin dışına çekti. Öksürüyor ve durmadan tükürüyordu. Ciğerlerinin patlayacağını sandı. Gözyaşları görmesini engelliyor ve her nefes alışı gırtlakını ve bronşlarını yakıyordu. El yordamıyla merdivenlerden indiler. Aşağıya vardıklarında hava solunum için çok daha elverişsizdi.

Malko'nun ayağı yerdeki bir vücuda takıldı ve incelemek için eğildi. Bu Mc Guire'in adamlarından biriydi, hâlâ otomatik tüfeğini sımsıkı tutuyordu. Gözleri yuvalarından fırlamış, ağzı ardına kadar açılmış, yüzü morarmıştı. Boğulmuştu. Dikkatlice ilerledi tabancası elindeydi. Ama korkulacak bir şey yoktu. Yedi adamın vücutları da yere serilmiş, hepsi boğularak ölmüştü. Bazıları hâlâ silahlarını ellerinde tutuyorlardı. Hiçbiri damıtma evinin çıkışına ulaşamamıştı.

Zehirli buhar birkaç saniye içinde etkisini göstermişti. Şıra fıçısı artık yoktu. Buna karşılık ayak bileklerine kadar sarımtırak ve iç bulandırıcı bir sıvı zemini kaplamıştı. Malko öksürerek, tükürerek, bocalayarak cesetlerin arasında ilerliyordu.

Trevor Mc Guire bir kenarda büzülmüştü. Tabancasını hâlâ sımsıkı elinde tutuyordu. Teni patlıcan gibi olmuş, ağzını son bir güçle nefes almak için açmıştı.

Malko sendeleyerek kapıya vardı, açtı ve biraz temiz hava almak için duvara yaslandı. Sonra kustu. Boğazı acıyor, başı dönüyordu. Kendini hiç bu kadar kötü hissetmemişti.

Şehirden gelen bir siren sesi duydular. Polis patlamanın sesiyle alarma geçmiş, geliyordu.

— Gidip Mc Guire'i bulalım, dedi Malko.

İğrenç kokunun içine yeniden daldılar. Trevor Mc Guire'in cesedini çekerek Cortina'nın içine koymayı başardılar. Malko arabayı hareket ettirdi, arka koltuğa yığılı İrlandalının cesedinden iğrenç bir koku yayılıyordu.

Malko Lisburn yönüne doğru şehirden uzaklaştı. Yanına oturmuş olan Maureen hiçbir şey söylemiyordu. Gözlerini yola dikmişti. Dalgındı. Maureen örümlü saçları, yün mantosu ve makyajsız yüzüyle uslu bir öğrenciye benziyordu. Lisburn'un girişinde birbirlerinden ayrıldılar. Malko, Trevor Mc Guire'in cesedini, Binbaşı Jasper'e "teslim" edecekti.

Tulla en geç üç gün içinde gizlice serbest bırakılmış olacaktı. Özel bir af kâğıdı İçişleri Bakanı tarafından imzalanmıştı. Bir ambulans kızı hemen Güney İrlanda'ya Dublin'in en iyi hastanesine götürmüştü. İRA bir an için başsız bırakılmıştı ve en çok da Sovyet yardımından yana olanlar hayal kırıklığına uğramıştı...

Malko'nun Liezen'e dönmekten başka yapacak bir şeyi yoktu. Yola çıkmadan önce Maureen'i ve onun kendisine bıraktığı telefon numarasını hatırladı. Belmoral Park'ın köşesinde buluştular. Son iki seferki gibi. Malko kızın Belfast'ta nerede saklanacağını bilmiyordu.

Ona dörde katlanmış bir kâğıt uzattı.

— Bunu Binbaşı Jasper'den aldım, dedi. Bir yazılı geçiş izni. Kolaylıkla Güney İrlanda'ya gidebilirsiniz. Ya da burada kalır, politika yapmaktan vazgeçersiniz.

Maureen kâğıdı yavaşça aldı, inceledi ve başını kaldırdı.

— Niçin bana bunu veriyorlar?

— Bana sağladığınız yardımlar için.

Maureen başını salladı, ağır ağır yazılı geçiş iznini küçük parçalar halinde yırttı. Sonra Cortina'nın küllüğüne attı.

— Teşekkür ederim, dedi.

Malko son bir gayret sarfetti.

— Maureen, dedi. Niçin benimle birlikte Avrupa'ya gelmiyorsunuz?

Kız cevap vermeden mantosunun düğmelerini çözdü ve önünü açtı. Malko astara yerleştirilmiş olan Armalite'i gördü. Maureen mantosunun önünü yeniden ilikledi.

Birkaç saniye boyunca birbirlerini süzdüler. Maureen'in gri gözleri tatlı bir şekilde parlıyordu. Maureen çantasını aldı ve arabadan çıktı. Arkasına bakmadan kararlı adımlarla uzaklaştı. Başı dimdik ve ilerleydi.

Malko'nun kalbi sıkıştı, kızın şahane vücudu gözlerinin önüne geldi. Maureen'i bir daha canlı olarak göremeyeceğinden emindi...

“...Tom Barlycorn yavaşça yaklaşarak elindeki siyah kukulemayı Malko'nun başına geçirdi.

— İRA sizi ölüme mahkûm etti. Cesediniz ABD Elçiliği'nin kapısına bırakılacak, dedi halk mahkemesi başkanı.

Malko namlunun soğuk temasını ensesinde hissettiğinde, “Gulag Takımadaları” adlı eserin bir cümlesini hatırladı: “Ensesinde dokuz gramlık kursun vardı.”

Artık yaşam onsuz devam edecekti...”

Belfast'ta görevli bir CIA ajanı esrarengiz şekilde ortadan kaybolur. İngiliz makamlarıyla arasının açılmasını istemeyen “Şirket”, görev için Amerikalı olmayan bir ajana ihtiyaç duyar. Bu niteliğin tartışmasız adayı olan Malko Belfast'a indiğinde, kendini vahşetin yarattığı acımasız bir dekorda bulur...

K.D.V. Dahil
300
LIRA

